DAN KAVANAGH

Duffy sau cu stângu-n dreptu'

virtual-project.eu

DAN KAVANAGH

Seria: DUFFY

Volumul 3

DUFFY
sau cu stângu-n dreptu’

Original: Putting the Boot In (1985)

Traducerea:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2005

Aripidevrabiedac-așaveaȘidosdecioarădac

-arfisăam, Încap, cegăinațurile-ășscăpaCel

ordejos, dinNottingham.

Vechicântec

ÎNCĂLZIREA

Există prea multe feluri în care poți ologi un fotbalist. Asta, din punctul de vedere al jucătorului. Altora, libertatea de alegere li se pare încurajatoare.

Patrulând la marginea propriului careu de 16 metri, Duffy se gândea la pățania lui Danny Matson. De acolo pornise totul. Danny, în parcarea subterană. Un prim semn că întreaga tărășenie avea să devină de domeniu public. Iar după ce se întâmplase și asta, iar situația amenințase să se agraveze, apăruseră și alte lucruri care să dea de gândit, în afară de soarta sărmanului Danny, component al unei echipe pe ducă din divizia a treia. Cine-și mai aduce aminte de fotbaliștii de ieri? Cine-și mai amintește până și de cei cu faimă – cei cu locuințe stil hacienda, mașini de lux și soții natural blonde, care joacă golf în direct la TV cu actori de comedie supraponderali? Fanfaroni alintați de toată lumea, aceștia pășesc țanțoș pentru ultima oară pe terenul luminat orbitor, își salută fanii și apoi dispar în tunel. Pe neașteptate, descoperă că atmosfera s-a răcit, nu se mai simt atât de semeți și nici nu-i mai aplaudă nimeni; percep un vag miros de urină și de Ajax, văd un bec de 40 de wați deasupra capului și o pardoseală din beton sub tălpi. S-a terminat cu gazonul. Orice cădere va provoca de astă dată dureri. Și vor parcurge acel tunel tot restul vieții. Iar dacă așa arată sfârșitul pentru jucătorii de vârf, ce șansă mai avea Danny Matson?

Sosise momentul să alunge grijile sau, mai curând, să-și facă altele. Zvârluga aceea bondoacă primise din nou o pasă bună. Duffy a început să se retragă spre poartă. „Blocați-l, pentru numele lui Dumnezeu, ieșiți la blocaj.” Ca de obicei, Bell a pierdut startul, însă Viermele s-a apropiat suficient de el, cât să-l amenințe cu un fault sănătos; de

aceea, atacantul advers și-a lansat mingea spre stânga. Duffy a verificat din ochi unghiul, s-a flexat de câteva ori pe vârfurile picioarelor, și-a pocnit mâinile înmănușate și a pornit cu pași milimetrici în față, pregătindu-se pentru clipa în care aripa avea să treacă de fundașul dreapta. Îl va păcăli, fără îndoială; o mai făcuse de trei ori, fără să se omoare prea tare. Probabil un dribling spre stânga, altul spre dreapta, apoi o să-l întoarcă pe fundaș, făcându-l de râsul tribunelor. Cum va proceda de data asta?

Atacantul a ales soluția cea mai simplă – dar și cea mai nemiloasă. „Fă-l pe fundaș să vadă bine mingea, lasă-l să se apropie până la câțiva pași, apoi țâșnește pe lângă el de parcă i-ai spune: Lasă-te de jocul ăsta, nu te mai osteni, ești prea gras, prea lent, și nici mintea nu te dă afară din casă." Iar după aceea totul rămâne în seama lui Duffy. „Ieși rapid să-i închizi unghiul, reducându-i astfel posibilitățile de alegere, ca să se hotărască într-un fel sau altul, nu plonja prematur, iar când o faci, întinde-te cât mai mult." Duffy și-a repetat fraza parcă recitând din manualul de pregătire a portarilor, asta ca să simtă că avea ceva de partea lui, fiindcă alt ajutor nu urma să primească de la nimeni. *Acum,* a gândit Duffy, și a început să se destindă. Exact în același moment, extrema de buzunar a făcut o mică fentă spre dreapta, după care a accelerat spre stânga. Îl păcălise pe Duffy, care nu-l mai putea atinge, nici regulamentar, nici prin fault; însă, prin driblingul acela, atacantul își împinsese mingea mult în față. Se apropiase prea mult de capătul terenului și cum fundașul, congestionat la față și pufăind ca o locomotivă, alerga hotărât spre el, a încercat un șut la colțul scurt – execuție de finețe, în urma căreia mingea nu a lovit nici măcar plasa laterală. Scuipând înciudat, atacantul a privit întrebător spre gazon, vrând să dea de înțeles că, din cauza terenului denivelat, mingea căpătase o traiectorie

neașteptată. Duffy s-a cules de pe jos fără grabă, străduindu-se să arate că anticipase desfășurarea fazei și fusese stăpân pe situație. Scăpase onorabil, însă era conștient că data viitoare nu-i va mai surâde norocul, pentru că individul acela iute știa mai multe trucuri decât toți artiștii unui circ laolaltă.

Duffy era un tip neliniștit din fire. Se spune că portarii au o înclinație spre anxietate. Unii sunt așa de la început și preferă poarta pentru că postul se potrivește cu temperamentul lor. Alții debutează cu sânge rece, se dovedesc jucători de bază, după care devin niște panicați din cauza celor patru fundași neinspirați sau după vreo bruscă ieșire din formă, când își pierd agilitatea și-i iau sudorile numai când se gândesc la o centrare înaltă sau la vreun șuteur dement cu picioare musculoase, căruia nu-i este tocmai limpede dacă trebuie să trimită în plasă mingea sau portarul. Dacă joci pe alt post, te mai poți ascunde, ba chiar da vina pe alții. Portarul este însă expus. Orice greșeală a lui cântărește enorm. Zece oameni câștigă meciul, iar zevzecul din poartă e în stare să întoarcă rezultatul; așa se spune. Portarul își mai poate salva onoarea răcnind la ceilalți zece; el are voie să strige și uneori reușește să scape de răspunderea unui gol alegând drept țap ispășitor pe cel mai slab om din apărare și făcându-l albie de porci. De cele mai multe ori, totuși, el rămâne singur, oscilând între plictiseală și spaimă.

Duffy se lăsase măcinat de griji și înainte de a începe să joace în echipa Western Sunday Reliables. Panicat era tocmai de când – ei, nici nu mai era în stare să-și amintească. Și asta îl îngrijora: oare îl lăsa memoria? Când alți portari își făceau meseria, erau îngrijorați că joacă prost, că pierd și că nu acoperă unghiurile, că încasează lovituri sau riscă să comită faulturi de penalti sau ajung să fie considerați niște muhaiele. Și pe Duffy îl chinuiau asemenea gânduri, dar și altele; îl

frământa până și întrebarea de ce se făcuse portar. Poate că nici nu era un panicat, ci doar un nevrozat căruia îi lipseau certificatele medicale.

Unul dintre motivele pentru care îi plăcea postul de portar – în același timp și cauză de îngrijorare – era că ținea la ordine. Iubea careul de 16 metri, bine trasat – felul în care liniile cu var îi delimitau teritoriul, moșia lui. Tot ce se petrece în careu te privește, Duffy; se simțea ca un polițist tânăr, căruia i s-a încredințat un arondisment. Îi mai plăcea și faptul că tot ce exista pe moșia aceea avea colțuri: careul, spațiul porții, barele; până și plasa avea ochiurile pătrate. Îl încântau toate unghiurile acelea drepte; îi dădeau siguranță. Singurul element lipsit de colțuri era punctul de la 11 metri. O pată neglijentă, oarecum rotundă și mânjită cu var, de parcă nu știu ce porumbel nesimțitor hotărâse să scape un găinaț exact în mijlocul proprietății lui Duffy: *pleosc*. Mizeria aceea ar fi trebuit curățată, socotea Duffy. Îl deranja. Nu-i plăcea deloc punctul acela. În primul rând, se afla mult prea aproape de poarta lui.

S-a trezit privind în jos, către propriile picioare, la porțiunile albe, cele care sufereau de frig. Vântul rece, de sfârșit de martie, mătura terenul de joc. Nu căuta din ochi locurile în care i se făcuse pielea ca de găină, ci niște pete maronii. Trecuseră luni de zile de atunci, dar el tot se verifica. Probabil că scăpase; tot ce se putea. Dar pe vremea aceea, când răbufnise totul, mai avusese un motiv de îngrijorare. De fapt, se speriase de moarte. Barurile și cluburile erau pline de bărbați înspăimântați, iar Duffy nu făcea excepție. Avea zile când era suficient ca cineva să-l atingă pe braț pentru ca imediat să-și dea haina la curățat. Și partea comică – da, comică, socotea el acum, aducându-și aminte – era chestia cu Carol. Întocmai, relația lui cu Carol. Foarte ciudat. Asta l-a făcut să zâmbească.

Iisuse, iar a scăpat gâlma aia mică. Puteai crede că în tribună, printre cei opt spectatori muți, atrași de acel meci, se găseau și căutători de talente de la Juventus, Benfica Lisabona și Manchester United. „Luați-l în primire, blocați-l”, s-a trezit Duffy urlând, cu toate că micuțul jucător era încă în propria jumătate. Cu obișnuita lui încetineală, Bell a făcut o încercare să-l intercepteze, Viermele a fost surprins prea departe, ceilalți s-au retras sau au rămas lipiți de oamenii pe care aveau sarcină să-i marcheze și, pe neașteptate, micuțul atacant a scăpat liber și a pornit în viteză către felia lui Duffy. Se apropia cu repeziciune. Unde mama dracului îi rămăseseră apărătorii? Lui Duffy nu i-a venit decât o idee – să-i iasă înainte, în afara careului, și să dea cu el de pământ.

Pesemne că în tribune se găsea cu adevărat un căutător de talente de la Benfica. Duffy a ieșit ca fulgerul, numai că, ajuns aproape de marginea careului, a observat ceva ciudat. Piticul renunțase să se mai apropie. De fapt, se oprise din alergare. Își lăsase piciorul pe minge, înainte ca Duffy să mai facă un pas în față, puștiul pistruiat a ridicat balonul ușor în aer și a lansat un voleu peste portarul pornit spre el; când mingea a atins plasa, atacantul se întorsese deja cu spatele la poartă, ridicând cu modestie degetul arătător în semn de reușită. 1-0.

Dumnezeule, a gândit Duffy. Și ăștia-s doar o echipă de strânsură dintr-o bodegă. *De unde* apăruse zvârluga aceea? Îl aduseseră special pe puștiul ăsta talentat? Puțin probabil: oricine știa că nu era nevoie de genii ca să-i bată pe cei de la Western Sunday Reliables. Poate era vreun jucător de la o ligă superioară care își revenise după o accidentare și se antrena în acel fel. Ori poate că era un client al localului și, întâmplător, era cu o clasă peste toți ceilalți jucători de pe teren. Trebuia să-l pună cineva *la punct*, iar asta cât mai curând, altfel avea să-și ia lumea în cap.

Cei de la Reliables nici măcar n-au încercat să dea vina unii pe alții. Ba chiar unul sau doi au dat din cap către tânăr, parcă încuviințând: „Frumos gol”. Duffy s-a întrebat dacă ar fi avut vreo șansă să agațe mingea, asta dacă ar fi fost mai înalt sau dacă ar fi sărit. Necazul era că nu prea ai cum să faci o săritură înaltă când alergi întins; iar dacă procedezi așa, îi oferi adversarului posibilitatea de a strecura mingea pe sub tine, iar atunci chiar arăți ca un tontălău. Asta e una dintre problemele meseriei de portar. Trebuia să fii și înalt, și scund, în funcție de situație. Dacă ești înalt, prinzi toate centrările de nu te păcălește nimeni, dar ești învins pe jos. Dacă ești scund, poți fi imbatabil la mingile trimise la firul ierbii, dar atunci atragi în față atacanții înalți ai adversarului. Dacă ești masiv, te pui ca un zid în fața celui cu mingea, dar s-ar putea să nu te dovedești la fel de agil la șuturile de aproape. Iar dacă ești zvelt, te miști iute, dar ai și mult de furcă atunci când, la cornere, sunt împinși în față jucătorii cei mai masivi și înalți. Duffy era pe undeva pe la mijloc – suficient de înalt pentru meseria de polițist, pe care o avusese cu ani în urmă, și plinuț. Asta i se părea cea mai nefericită combinație. Și îl îngrijora.

1-0. S-a terminat, ieșise cu blazonul pătat. Îi plăcea expresia aceea: „să-ți păstrezi blazonul nepătat”. Prin asta înțelegea că treaba de portar însemna ordine și curățenie. Uneori, își imagina discuții care se desfășurau cam așa: „Duffy, cum te-ai descurcat ieri?” „A, am rămas cu blazonul imaculat.” Era musai să-și închipuie asemenea conversații, mai ales că ele apăreau extrem de rar. Nu erau mulți cei pe care îi interesa activitatea lui de fotbalist, iar când îi puneau vreo întrebare, nu reușea să le răspundă așa cum și-ar fi dorit. Blazon imaculat. Ciudată expresie. Și-a îngăduit o umbră de zâmbet. Singura perioadă când reușise să-și păstreze mai multă vreme blazonul imaculat fusese atunci când își examina picioarele, căutând pete

maronii și luându-și temperatura la două zile; la vremea aceea, toți obișnuiții Clubului Aligator, și nu numai, erau speriați.

Reliables nu era cea mai tare echipă la care jucase până atunci. Unii dintre jucători se cam îngrășaseră, alții începuseră să chelească, fiind și mai lenți; unul sau doi depășiseră deja vârsta fotbalului de performanță. Nu-i deloc rău să ai o echipă alcătuită din jucători cu experiență, dar dacă la meci apar doar nouă dintre ei, iar unul primește un cot bine plasat chiar de la început, atunci ai dat de naiba. Duffy apărase deja poarta câtorva echipe de duminică la fel ca asta. Necazul e că duminica urmează zilei de sâmbătă și se prea poate ca mijlocașul de construcție, care trebuie să fie dinamizatorul echipei, să fi băut bere până spre dimineață, în vreme ce un fundaș masiv și sigur pe el privește mirat la dormitorul necunoscut în care s-a trezit și își dă seama că mai are la dispoziție șase minute și jumătate ca să traverseze Londra, plus că nu are echipamentul la el. Duffy jucase la multe asemenea echipe; în primul rând, acestea aveau obiceiul să-și lase portarul de izbelițe. În schimb, la Reliables, putea conta oricând pe patru fundași. Cu trei ani în urmă, când se înființase, echipa se numea Western Sunday Casuals. Suna tare interesant și chiar dădea de înțeles că ar fi vorba de o echipă alcătuită din oameni ce se cunoșteau de pe vremea când purtau tricouri ca niște bluze de pijama și șorturi până mai jos de genunchi. Numele însă nu se potrivea; de aceea, după câteva săptămâni, fără multă tevatură, cei de la Casuals deveniseră Reliables.

Unu la zero cu zece minute înainte de pauză. Încă două faze care l-au băgat în răcori pe Duffy, dar în rest, deloc rău. Coechipierii trebuia să stea cu ochii pe atacantul acela; poate chiar să mai dea cu el de pământ. Ori poate că în repriza a doua berea de seara trecută avea să-și facă efectul asupra adversarilor care reprezentau bodega.

Important era să se concentreze cu toții și să nu rișteze nimic în ultimele minute ale acestei reprize. Dacă mai încasează o boabă, s-a terminat cu ei. Se scufundă. Dispar cu totul din joc. La fel ca… Danny Matson. Dar unde era el acum?

REPRIZA ÎNTÂI

Există prea multe feluri în care poți ologi un fotbalist. Dacă vrei să faci o treabă cum se cuvine, desigur, scapi câteva sute de lire cui trebuie, iar executantul își ia în buzunar un pui de baros. Asta ar face cam mult zgomot, se înțelege, dar ați rămâne surprinși aflând că pe mulți nu-i deranjează puțină gălăgie. Cine vrea afacerea rezolvată fără multă hărmălaie trebuie să caute și omul potrivit din echipa adversă – cineva cu picioare tari, asta e clar – și să trimită un emisar care să-i sugereze că efortul nu va rămâne nerăsplătit. Și totul se rezolvă printr-o intrare stângace, întârziată, ceva mai tare – la balon, chipurile – în urma căreia bruta poate scăpa chiar și fără cartonaș galben. Există totuși și metode mai discrete.

Danny Matson era necăjit; până și el trebuia să recunoască asta. Dar pe oamenii care îl împiedicaseră să urce în mașina aflată în parcarea subterană în acea noapte nu-i ardea dorința de a reduce numărul șoferilor beți de pe drumurile publice. Ceva mai târziu, Danny nici măcar nu era sigur câți îl atacaseră.

— Câți erau, după părerea ta? l-a întrebat sergentul-detectiv.

— Prea mulți, atât a reușit el să răspundă.

Asta l-a cam deconcertat pe detectiv. Danny avusese la el doar vreo treizeci de lire: la prețurile de azi, abia dacă ajungeau pentru câteva halbe mari de bere.

În sâmbăta aceea, Danny se simțise mulțumit de sine. Tocmai jucase cel de-al doisprezecelea meci ca titular. Se descurcase bine; se mișcase dezinvolt și dăduse pasa din care masivul Brendan egalase. În alte meciuri îi mersese și mai bine – cinci goluri în unsprezece partide înseamnă ceva pentru un mijlocaș, mai ales când echipa se zbate să

supraviețuiască – dar de data asta era satisfăcut de joc pe ansamblu. Și băieții se arătaseră mulțumiți. Chiar și Șefu'. Obținuseră un rezultat bun. Unu la unu cu Barnsley nu era la îndemâna oricărei echipe.

— Băieți, văd luminița de la capătul tunelului, le-a spus Șefu' după meci.

Dar Șefu' mereu vorbea în parabole dintr-astea.

Iar partea frumoasă, după un asemenea rezultat, era că și restul zilei de sâmbătă devenea mai antrenant. Mda, aveau să se îmbete, păi nu? Dar era preferabil să bea de bucurie pentru acel 1-1 cu Barnsley, decât să-și înece amarul pentru că fuseseră bătuți. Asta însemna și că-l puteau privi drept în ochi pe omul de ordine de la barul The Knight Spot.

Includerea în prima echipă mai aducea cu sine ceva plăcut. Beneficia de intrare liberă la acel bar. Intrarea gratis; primul pahar din partea casei; iar ceva mai târziu, Vince avea să apară ca să discute cu el despre meci. După partida în care Danny reușise o lovitură cu capul la colțul lung și prin golul lui echipa Athletic reușise prima victorie în deplasare după opt meciuri, chiar Vince le adusese frapiera cu șampanie la gheață. Vince în persoană. Acesta era unul dintre motivele pentru care băieților le plăcea la The Knight Spot: Vince nu se codea să le facă cinste.

Drept urmare, în sâmbăta aceea, jucătorii au sărit puțin calul. Câțiva dintre ei erau deja acolo la sosirea lui și se și afumaseră cu Baccardi. Danny a fost chiar invitat la dans de o fată pe nume Denise, o brunetă plină de viață și cu un corp bunicel, mai tot la vedere, și o parte din el bine lipit de Danny. „Oare cu ce mă alegeam dacă-i băteam pe cei de la Barnsley cu 2-1?" s-a gândit Danny. În lumina stroboscopică, Denise părea o alegere mai mult decât fericită.

Când a apărut Monica – fata cu care se întâlnise de câteva ori în ultima vreme – Denise a pus-o pe

goană. Nu prin forță, ci cu oarece fermitate. După alte câteva pahare de Baccardi, s-au amețit amândoi, iar când s-a făcut ora de plecare, Denise a dat să-l însoțească. Mai precis până la ușă, pentru că acolo s-a oprit.

— Adu mașina, scumpule, eu te aștept aici, i-a șoptit, tremurând puțin și desprinzându-i-se din brațe cu mare părere de rău, așa a avut el impresia.

„Hopa", s-a gândit Danny, „ușurel", simțind că picioarele nu-l prea ascultă. Păreau să fi căpătat oarece inițiativă, independentă de voința lui; nu prea aveau chef să-l ducă până în parcare. Poate știau ceva ce lui îi rămăsese necunoscut.

A ajuns la primul nivel al subsolului și a pornit în linie aproximativ dreaptă către vechiul lui Ford Cortina. Spera ca Denise să nu fie chiar dezamăgită. „Tocmai aștept să-mi fie livrată noua mașină, un Capri", ar putea el spune în treacăt. Cortina aceea îi juca mereu tot felul de feste urâte. De pildă, în acele momente, cheile parcă porniseră să se joace de-a v-ați-ascunselea cu el. Aha, uite-le. Acum, fii atent la băltoaca de colo. Ciudat, de ce n-or fi reparând canalizarea din parcare? Găseai numai băltoace cu urme de ulei chiar și dacă nu plouase cu zilele. Ei, dar unde-au dispărut iar cheile alea?

I s-a părut că a primit prima lovitură în cap, dar ulterior n-a mai fost atât de convins. Sigur era că-l doborâseră și-l izbiseră cu picioarele, rostogolindu-l prin baltă și murdărindu-i costumul, după care îi furaseră portofelul și-i smulseseră ceasul de la mână. Era îndeajuns de beat ca să i se pară curios că îl tăvăleau în halul acela și continuau să-l lovească, deși îl goliseră de bani. De ce unul dintre atacatori îl țintuia la pământ, împingându-i fața în balta plină de ulei, iar altul îl ținea de un picior? Pesemne că încercase să le tragă un șut, dar nici de asta nu era sigur. În jur, în afară de sunetele înfundate ale loviturilor și gâfâielilor, era liniște, iar până când Danny s-a

gândit să strige după ajutor, presupușii hoți i-au dat motive suficiente să urle. Pesemne că-l loviseră cu piciorul, cine știe, fiindcă, brusc, a simțit o izbitură îngrozitoare în gleznă, în apropierea călcâiului. Apoi încă una, de astă dată mai puternică, și încă una, apoi alta, și după aceea a simțit cea mai mare durere de la începutul carierei de fotbalist, chiar mai cumplită decât aceea de când i se dislocase umărul într-un meci cu Sunthorpe. A scos un răget și, când a tăcut, bărbații aceia dispăruseră, costumul îi era o ruină, Rolex-ul dispăruse, Denise renunțase să-l mai aștepte și plecase, iar cariera lui devenise ceva de domeniul trecutului.

•

Jimmy Lister se afla la primul sezon ca antrenor al echipei Athletic, dar probabil și ultimul. Cu o poziție deasupra penultimei clasate, și având de jucat încă zece meciuri. Orice antrenor știa ce înseamnă asta. Nimeni nu te concediază înainte de încheierea campionatului, deoarece tot e mai bine cu antrenor decât fără; plus că nimeni nu ar prelua funcția într-o asemenea situație. Așadar, mai avea zece meciuri. Dacă echipa retrograda, adio contract – indiscutabil. Pe de altă parte, dacă salva echipa de retrogradare, tot nu devenea erou. Se alegea, cel mult, cu un „mulțumesc" strepezit. „Te-ai descurcat bine, Jim, tu și băieții ați făcut un efort deosebit în ultimele șase săptămâni, dar credem că vom găsi altă soluție la începutul următorului sezon. Sper că nu te superi!"

Se glumise mult despre faptul că lui Jimmy îi căzuse părul după un an ca antrenor la Athletic, însă adevărul era nu avuse prea mult nici la data angajării. Chelise aproape de tot când își încheiase cariera de jucător, deci stresul prin care trecea acum îl lovea în altă parte. Vreun ulcer, bănuia el.

Una peste alta, nu făcuse degeaba umbră pământului, așa socotea Jimmy Lister. Își începuse cariera ca mijlocaș ofensiv, pe vremea când se mai folosea acel termen. Nu dintre cei mai buni, dar

avea clasă. Trei campionate în Liga B; doisprezece ani în prima divizie, apoi alți trei în cea secundă; și se retrăsese cu o reputație bună. Un jucător cerebral, așa se spunea despre Jimmy, mai destupat la minte decât alții. Reușea centrări bune în careu. Simțea bine jocul, spuneau alții; niciodată nu puteai anticipa următoarea lui mișcare sau pasă; mereu apărea din linia a doua fără marcaj. Se spuneau și multe gogomănii despre felul în care jucase, iar el se dovedise îndeajuns de înțelept să nu contrazică pe nimeni. Dacă rămâi chel, oamenii o să înceapă imediat să te creadă inteligent; prea bine, lasă-i în pace, dacă asta vor.

A început activitatea de antrenor devreme, evitând astfel acel tobogan deprimant dintr-o divizie în alta, până la sfârșitul în vreo echipă minusculă din Liga Onoare. Doi ani ca asistent, apoi trei ca manager al unui club din divizia secundă din West Midlands. Locul șase în clasament când preluase echipa, nouăsprezece la plecare. Nu chiar strălucit. Dar niciun dezastru; serios. Trăise obișnuitele frustrări: nu existau bani de ajuns pentru a cumpăra jucători noi, fiindcă lumea nu prea venea la meciuri; și oamenii nu umpleau stadionul pentru că pe gazon nu apăreau jucători noi, care să merite văzuți. Prea mulți jucători care făcuseră burtă și se apropiau de sfârșitul carierei fotbalistice; existau și câțiva pușți care creșteau, dar nu suficient de repede. Iar cum apărea câte unul foarte bun, rapid și agil ca o maimuță, Consiliul de conducere îl vindea imediat ca să mai acopere din pierderi. „Avem datorii”, le-a spus celor din conducere, „pentru că vindem pușți ca acela înainte ca ei să atragă lumea pe stadion.” „Jimmy, îți admirăm loialitatea față de jucători,” i s-a răspuns, „dar și noi trebuie să fim loiali față de cineva care stă cu ciomagul în mână, iar acel cineva se numește bancă.” Atunci, mai bine angajați-vă un manager de bancă, decât unul

de fotbal”, le spusese el. „Nu te obrăznici, Jimmy, băiatule, altfel te punem pe liber.”

Cu puțin înainte de încheierea celui de-al treilea sezon ca antrenor acolo, cineva a suflat ceva ziarului local despre relația pe care o avea cu soția fizioterapeutului echipei. Uite ce-ți fac tocmai atunci când te simți prins în corzi, iar asta după atâta băutură oferită pe gratis redactorului paginii sportive. Și-a pierdut slujba, iar doamna Lister a profitat de acel prilej ca să divorțeze, așa că a avut ceva de îndurat. A rămas un an departe de fotbal, devenind antrenor de juniori, doar ca să se mențină în contact cu sportul: s-a gândit să plece în străinătate, iar vreme de un an n-a reușit să-și cumpere nici măcar o cămașă nouă. Când a primit oferta din partea lui Melvyn Prosser, ajunsese în pragul unei depresii. Nici nu știa cui să-i fie recunoscător, așa că i-a mulțumit lui Prosser. Așa s-a întâmplat.

Din nefericire, Athletic fusese mereu una dintre echipele cele mai lipsite de strălucire din Londra. Semifinalistă a Cupei pe la mijlocul anilor ’30, un parcurs onorabil vreme de un an în Cupa Ligii, câteva trofee care se îngălbeneau în vitrina clubului; dar an după an, echipa devenise o adunătură de fotbaliști lipsiți de suflu și inspirație, care niciodată nu păreau capabili să amenințe serios vreo echipă. Soluția găsită de Consiliu fusese Melvyn Prosser (sau, mai curând, carnetul lui de cecuri), iar noul președinte îl adusese pe Jimmy Lister.

Jimmy hotărâse să ofere noii echipe un suflu nou, ca să o scoată din anonimat. Imaginea nu înseamnă totul, dar ajută la ceva. De exemplu, cumperi un jucător străin, care nu e neapărat mai bun decât altul pe care îl puteai aduce mai ieftin din Scoția, dar un danez chipeș sau un slav bătăios va atrage atenția celor de la rubrica sportivă a ziarelor și-ți va aduce câțiva spectatori în plus pe stadion, măcar din curiozitate. La fel stau lucrurile

și cu un manager. Nu strica să demonstreze că avea un caracter deosebit, adevărat? Iar de data asta și-a promis să nu se mai atingă de soția fizioterapeutului sau a altcuiva, indiferent cât de apetisantă ar fi ea.

S-a îmbrăcat atent: blazer albastru la două rânduri, cămașă în dungi, cravată stacojie, pantaloni gri, șosete albe. Un soi de Robert Redford, dar chel, a gândit el. Și mereu pantofi albi, chiar pe ploaie. Avusese în plan și o pălărie mare, dar trucul mai fusese folosit de alții; pe de altă parte, lipsa totală a părului constituia oricum un element memorabil. Iar pantofii albi îi dădeau un aer aparte. A fost primit bine de presă; nu-i repezea pe jurnaliști, răspunzând la întrebările lor; a inaugurat vreo două magazine chiar în prima săptămână după instalare, iar în ziarul local i-a fost publicată fotografia făcută împreună cu Miss West London, care îi stătea pe genunchi. A sunat la Playboy Club și a cerut cu împrumut unsprezece iepurițe care să apară în poze alături de primul unsprezece. I s-a dat de înțeles că Athletic nu era un club atât de faimos ca să merite efortul fetelor. „Păi de asta și vreau să apară lângă băieți," a răspuns el, „ca să le dea puțină strălucire".

Când i-a pomenit lui Melvyn Prosser despre acest afront, acesta a zis:

— Cred că le putem aduce pe cântărețele la cimpoi din Dagenham.

Melvyn și Jimmy s-au pus de acord. În loc de iepurași, au închiriat un avion biplan care să treacă în zbor pe deasupra stadionului la pauză și să tracteze un baner mare, cu inscripția: HAI ALBAȘTRII! În momentul acela, albaștrii erau conduși cu doi la zero, iar o parte a galeriei a sugerat că banii plătiți pentru combustibil puteau fi păstrați la pușculiță până ce se adunau suficienți pentru cumpărarea unui jucător. Apoi, la următorul meci, pe teren au apărut șase fete în tricoul lui Athletic și, înainte de începerea meciului, fiecare a

aruncat câte o minge către public, „cu mulțumiri din partea lui Melvyn Prosser”, după cum s-a anunțat la stația de amplificare. Două mingi au fost azvârlite înapoi în teren.

Athletic a început bine returul, cu trei victorii la rând pe teren propriu, a trecut de primele două tururi ale Cupei fără nicio problemă, dar tragerea la sorți pentru turul următor a fost cu ghinion și a picat cu o echipă de cotonogari din divizia secundă. A jucat în deplasare și a fost furată în ultimul minut printr-un gol marcat din ofsaid.

— Mare păcat, Jimmy, a spus Melvyn. Tare bine ne-ar fi prins dacă treceam mai departe în Cupă.

— Da, dar acum ne putem concentra asupra promovării în liga superioară, a răspuns Jimmy.

Remarca fusese mai curând expresia unui vis, dat fiind că Athletic ocupa la acea dată doar locul paisprezece.

— Ai spus cumva retrogradare, James? l-a întrebat Melvyn.

— Nu, nici vorbă.

— Mă bucur. Nu doar pentru echipă, ci pentru tine.

Din nefericire, concentrarea în vederea promovării nu ajungea, pentru că în campionat existau echipe cu o putere de concentrare mai bună. Vremea s-a înrăutățit; au schimbat echipamentul jucătorilor și au fost lăudați în presă pentru asta; au încercat să introducă jocul de bingo în programul de meci; și totuși, echipa a continuat să coboare în clasament. La începutul lui februarie, Melvyn l-a chemat pe Jimmy în biroul său. Avea obiceiul să adopte o atitudine aparte, parcă fără să-și privească antrenorul, ca și cum acesta nu ar fi ocupat un loc important în planul pe care-l avea în minte și s-ar fi adresat vreunei siluete nedeslușite din spatele lui, care putea fi prea bine înlocuitorul la cârma echipei. Asta l-a cam deconcertat pe Jimmy.

— Jimmy, știi care-i necazul cu echipa pe care am cumpărat-o?

— Aș vrea să aflu și eu.

— E o echipă de mârțoage. Ăsta-i necazul.

— Și ce să facem?

— Să *facem,* James? Uite, o să-ți zic *eu* ce să faci. Dacă așa stau lucrurile, ai o singură soluție.

— Da, șefu'.

— Trebuie să îi înveți trucuri noi.

— Am înțeles, șefu'.

Sosise momentul să-și asume niște riscuri. A renunțat la serviciile câtorva jucători mai în vârstă, ale căror picioare nu mai ascultau de minte, i-a introdus în echipă pe Danny Matson și pe încă un puști bătăios, l-a împins pe Brendan Domingo mai în față, le-a cerut tuturor să fie mai combativi, i-a căinat pe cei care se aleseseră cu cartonașe galbene și a precizat mai clar care dintre jucătorii echipelor adversare trebuia anihilați cu orice preț. Slujba lui ținea de un fir de păr, iar echipa ajunsese codașa clasamentului. *Închideți-vă, nu lăsați pe nimeni să treacă de voi, iar cei masivi – fuga în față când scoateți vreun corner.* Așa sunau instrucțiunile de bază.

Măsurile acestea nu-l încântau prea mult pe fosta aripă retrasă ce jucase în Divizia B și încă reușea să centreze mai precis decât cei pe care îi antrena, apoi s-a simțit cam ciudat când schimbarea tacticii a început să dea roade. Au scos câteva puncte, au urcat puțin în clasament, dar nu scăpaseră de spectrul retrogradării. Micuțul Danny Matson confirmase; crescuse ca formă și părea să se „simtă" cu Brendan, care era mai masiv. Iar jucătorul de culoare câștigase încredere după ce Danny începuse să-l sprijine; Jimmy îl anunțase pe Melvyn în legătură cu noul cuplu, iar acesta aprobase. Ținuse să evidențieze acel aspect pentru că până și Melvyn putea constata mai toate schimbările apărute în jocul echipei – jucătorii faultau mai cu răspundere acum decât o făceau de

obicei – dar trebuia să ai simțul jocului ca să-ți dai seama cât de bine se înțelegeau Danny și Brendan.

Mare dobitoc se dovedise băiatul ăsta. Jimmy cunoștea destule cazuri de jucători talentați, ca el. Plini de viață pe teren, greu de crezut că în afara lui se poartă altfel. Dacă li se mai acordă câte o primă de joc și li se oferă de băut pe gratis – primind o bere chiar și după un egal – devin aroganți și se încaieră una-două. Era cea mai urâtă ruptură de tendon pe care o văzuse în douăzeci de ani de jucător profesionist. Asta însemna cel puțin șase luni pe tușă; poate mai mult. Iar ceea ce se spunea despre tendonul lui Ahile era adevărat, din câte știa Jimmy: oricât de bine s-ar vindeca, după aceea tot pierzi din viteză. Iar el se pricepea suficient la fotbal ca să-și dea seama că avantajul lui Danny stătea în jocul de picioare.

Și Jimmy mai știa ceva: în ziua când avea să fie concediat, Melvyn se va purta politicos cu el și i se va adresa cu James.

•

Duffy avea apartamentul din Goldsmith Avenue, Acton, de trei ani. Arăta de parcă s-ar fi mutat acolo abia de două zile, iar restul lucrurilor încă nu sosiseră. Cu toate acestea, nu se putea vorbi despre „restul lucrurilor”, pentru că cele esențiale, adică pat, masă, mobilă de bucătărie, telefon, erau deja acolo. Acestea, împreună cu furgoneta Ford cam atinsă de rugină, din stradă, alcătuiau toată averea la vedere a firmei *Duffy Security* după șase ani de existență. Asta nu-l deranja: cu cât mai puține lucruri, cu atât mai ușor păstrezi ordinea. Unii clienți puteau strâmba din nas, dar aceștia nici nu ajungeau să pună piciorul în „sediul” firmei. Cât privea starea furgonetei – dacă surprindea vreo privire în care citea: „De ce te-oi fi ales tocmai pe tine din *Pagini Galbene*?” – putea susține că în acest fel reușea să facă supraveghere fără să atragă atenția. *Orice bolovan își poate cumpăra o mașină nouă trecând-o pe firmă, ca să beneficieze de*

reduceri de impozit, ar fi adăugat el, foarte convins. La început, uneori glumea, mai ales când clienții se uitau chiorâș la furgoneta lui, că economisea ca să-și ia un câine. Curând a constatat că asemenea glume nu erau gustate de clienți. Ciudat lucru, mai toți își doreau un câine. În vreme ce el, nu. Câinii mai și mușcă. Drept urmare, Duffy se temea de ei.

Pe el îl rodeau alte lucruri.

— Vrei să te uiți pe spatele meu?

— Hm?

Carol era pe jumătate trează. Se făcuse ora 8 într-o duminică dimineață, iar ea ieșise din tură la 2.

— La picioare m-am uitat, vrei tu să te uiți la spinarea mea?

Carol a deschis ochii încet de tot și l-a privit cercetător, de la umeri până la fund.

— Tot acolo e, Duffy, n-a dispărut.

— Și e la fel?

Carol s-a mai uitat o dată, cu concentrarea firească acelei ore.

— Duffy, ți-a crescut păr pe omoplați, știai?

— La fel ca și în rest?

— Duffy, e dezgustător, serios.

— Ce anume? Iisuse, ai descoperit ceva?

— În locul tău, l-aș rade. Nu-i deloc sexy. (A, despre asta era vorba!) Dacă vrei, te ajut eu, Duffy. Zău, nu te avantajează deloc.

Duffy a adormit la loc; la fel și Carol, dar cu oarecare greutate.

În aceeași dimineață, la micul dejun, Duffy a întrebat-o brusc:

— Știi unde să cauți nodulii limfatici?

— Duffy, asta-i vreo marcă de cereale?

S-a strâmbat puțin și a continuat să mănânce din musli. Carol știa că nu avea niciun rost să pună întrebări. Duffy ori răspundea, ori nu. Poate avea vreo legătură cu fotbalul. Avea obiceiul să se frământe cu mult înainte de meciuri.

— Te găsesc aici la întoarcere?

— Nu cred, Duffy. Am o mulțime de treburi.

— Am înțeles.

Și el știa că nu trebuie să insiste. A privit chipul atrăgător al brunetei de origine scoțiană, polițist Carol Lucas, și s-a gândit că și după trecerea atâtor ani tot simțea o plăcere să o vadă dimineața. Nu i-a spus nici chestia asta, ci:

— Numai că… înțelegi, speram să… facem și noi ceva împreună.

Să facem ceva? La ce se referea? Doar nu făceau niciodată „ceva”. Când se întâmplase asta ultima oară? După masa aceea grecească de acum o vară? Sau când o dusese la plimbare cu furgoneta – da, atunci când avusese în spate ceva ce putea fi furat, iar încuietorile ușilor nu funcționau și el trebuia să discute cu un client și să meargă după aceea altundeva. Carol rămăsese în mașină vreo jumătate de oră și păzise o cutie din carton în care habar nu avea ce se află. Asta era ultima oară când „făcuseră” ceva împreună.

Amicele ei presupuneau că ieșeau rareori în oraș pentru că petreceau prea mult timp în pat. Ea le spusese că Duffy făcea puțin culturism (ei, avea și el într-un dulap din dormitor niște gantere, care oricum erau prea grele pentru ea), iar ele ajunseseră la cu totul altă concluzie. „Iar ați tras de greutăți azi noapte, nu?” întrebau ele adesea. Departe de adevăr, însă Carol se mulțumea să surâdă. Ea și Duffy dețineau recordul mondial la castitate, de… da, de cinci ani, oare? Nici nu merita să se mai gândească la asta. Ciudat că încă mai ținea totuși la el, s-a gândit ea. Ciudat că el încă mai voia să o întâlnească. De când se petrecuse acel lucru îngrozitor în urma căruia fusese dat afară din poliție, când i se înscenase chestia cu puștiul de culoare care susținuse că era minor, Duffy nu mai fusese în stare să facă amor cu ea. Asta ar fi însemnat sfârșitul relației pentru multe cupluri, însă, lucru straniu, ei rămăseseră

împreună. Cu condiția să nu-și pună unul altuia prea multe întrebări.

— Aș putea veni mâine, dacă vrei, s-a oferit ea.

— Am un fel nou, care se face singur la cuptor.

— Cu asta m-ai dat gata, Duffy. O să mă-mbrac cu ce-am mai bun.

În timp ce se ducea la meci, Duffy a început să-și pună întrebarea: *Oare Carol se uitase cum trebuie*? Mici pete cu formă neregulată, așa citise el. S-a cutremurat. Unde mai pui că avea și un nume respingător, *Sarcom Kaposi*[1]. Nu suna a ceva după care te mai faci bine. Cine dracu' mai era și Kaposi ăsta? Avea numele unei foste stele de cinema hollywoodiene: Bella Kaposi[2].

Bineînțeles, nimic nu dovedea că are așa ceva. Pe de altă parte, nici nu avea cum să știe că nu se alesese cu o asemenea chestie. Iar asta nu i se părea prea cinstit.

La început, apăruse doar un articol-sperietoare în ziare. *O boală ucigătoare îi loveşte pe homosexualii americani.* O chestie care apare numai acolo, la fel ca Boala Legionarului[3]. *Ceea ce îi ucide pe homosexuali trebuie să sperie adevărații bărbați*? Autocompătimire dusă la extrem, a socotit Duffy trecând la titlul următor. *Creştinii din SUA susțin că Dumnezeu îi pedepseşte pe homosexuali.* Și tot așa. *Victimele SIDA nu pot fi ajutate.* Apoi: *Homosexualii ar trebui să-și schimbe stilul de viață*? Și, în cele din urmă, înspăimântător, într-o dimineață, alt titlu: *SIDA, groaznica boală a homosexualilor, printre noi.*

Duffy a aflat curând ce reprezentau inițialele acelea. Sindromul imunodeficienței dobândite. Ataca homosexualii, dependenții de heroină, pe haitieni și hemofili. Toți cei care se încadrau la litera H; cam ca hotărârea de a mânca scoici doar în lunile cu R, sau ceva de genul ăsta. În categoria homosexualilor intră și bisexualii, a citit Duffy, care era „foarte" bisexual de multă vreme. Ei, toate

astea vor trebui să înceteze. Toate. Procent de mortalitate sută la sută, la trei ani după diagnosticarea bolii. Nu aveai cum să știi dacă te-ai ales cu ea, nici nu puteai ști dacă sufereai deja de ea și nu exista tratament eficace.

Risc crescut pentru homosexualii care aleg parteneri la întâmplare. Risc deosebit pentru cei pasivi. Mda, sigur că-și alesese partenerii la întâmplare. La fel procedase și cu femeile – asta îl ajuta în vreun fel? Căzuse în promiscuitate după ce lucrurile nu mai merseseră cu Carol; de fapt, stabilise drept regulă să nu se întâlnească a doua oară cu nimeni, pentru că nu ținea să se implice sentimental. Voia să rămână alături de Carol și, având doar relații pasagere, indiferent cât de multe, cu alții sau altele, pentru el însemna, într-un mod ciudat, că rămânea fidel față de Carol. Puțini ar fi văzut lucrurile într-o asemenea lumină, dar așa le vedea Duffy. Avusese un an sau doi de… mda, când agăța tot ce se putea. Apoi se mai liniștise, iar în prezent dovedea o promiscuitate rezonabilă. Nu respecta cu strictețe regula privind persoana și noaptea, deoarece simțea că relația lui cu Carol nu mai era amenințată. Cel puțin în ceea ce-l privea. Cât despre Carol, asta era altă chestiune. Nu-i plăcea să se gândească la asta.

Risc pentru homosexualii pasivi. *Fără comentarii*, a murmurat Duffy în barbă.

Întâi te infectai, se spunea. Cineva care făcuse o călătorie la San Francisco; un american plăcut, care găsise numele Clubului Alligator în *Ghidul Spartacus al cluburilor gay din lume* și venise și el acolo ca să-și facă o idee. Apoi nu se întâmpla nimic. Tocmai asta te bagă în răcori. Vreme de șase luni, sau cam așa ceva, nu se întâmplă nimic. Apoi începi să nu te mai simți în apele tale, transpiri noaptea, pierzi în greutate, răcești ușor și faci temperatură; iar chestiile astea, nodulii limfatici, se umflă. Cu asta mai reziști o vreme – poate vreun an – iar după aceea, toate trec în

uitare. Cu totul. Te simți bine. Ca niciodată. Fugi înapoi la Alligator și mergi înainte fără grijă. Necazul e că întregul sistem imunitar ți s-a balamucit. Organismul nu mai rezistă: orice răceală, sau o formă rebelă de pneumonie, te poate răpune. Ori, cel mai probabil, vine Bela Kaposi ăsta, cu sarcomul lui, și-ți apar pete maronii, și cu asta, basta. Ai face mai bine să-ți tragi pe cap o pungă din polietilenă și să scutești sistemul național de sănătate de cheltuieli inutile.

Se simțise rău în ultimul an? Sigur că da. Uneori se trezise noaptea scăldat în sudoare; dar cine nu pățea asta? Temperatură? Când și când. Pierdere în greutate? Da, dar la vremea aceea considerase că asta era o treabă bună; nu voia să se îngrașe, de aceea începuse să tragă de fiare și să fie mai atent la dietă. Cât pe ce să treacă la mâncare sănătoasă. Diaree? Cine nu se trezește uneori că trebuie să facă vizite cam dese la toaletă? Doar nu ții evidență la așa ceva, nu?

Sau, pe de altă parte, poate era încă în perioada de incubație, de șase luni. În Marea Britanie tocmai se confirmau oficial primele cazuri. Numai că, prin „cazuri”, se făcea referire la decese. Iar în ultimii ani aceste „cazuri” sigur n-au trăit altfel decât o făcuseră până atunci. Deci, ia gândește-te la perioadele astea de incubație de șase luni puse una peste alta, așteptând să plesnească. Nici nu era de mirare că lumea din cluburi devenise foarte agitată. Evident că oricine avea accent american nici măcar nu căpăta de băut. Duffy continua să meargă la Clubul Alligator; nu avea niciun motiv să boicoteze localul – doar nu-ți strecurau SIDA în bere, deși unii se purtau de parcă așa stăteau lucrurile. Dar acum părăsea mereu clubul neînsoțit.

Gata cu bărbații. Măcar o perioadă. Trebuia să fie atent la transpirația nocturnă. Să afle locul acelor noduli limfatici.

În acea duminică, Duffy n-a jucat prea bine pentru Reliables. A ratat intercepția mingii la o

centrare din corner: 1-0. Apoi a ieșit prea târziu când cei patru fundași au fost prinși pe picior greșit: 2-0. A primit un cot în coaste la o lovitură liberă și era prea amețit ca să vadă cine îl lovise. Așa a sfârșit prin a fi ocolit de un mijlocaș gras care a scos mingea din plasă în locul lui și l-a anunțat cu mândrie că era primul lui gol după un an și jumătate: 3-0.

Nici la dușul de după meci nu s-a simțit prea grozav. Altă dată se mai uita în jur la trupurile celorlalți și zâmbea discret, pentru sine. Păcat că toți erau *normali,* socotea el. Acum ținea ochii aproape închiși când își dădeau jos șorturile și se chircea când toți nătărăii aceia sănătoși și heterosexuali, cu poponețe rozalii, ieșeau cu pași siguri din cabinele de duș. Ceilalți n-aveau motive de îngrijorare decât din cauza vreunui herpes, dar nimic altceva.

Unul dintre fundurile acelea aparținea lui Ken Marriott – Viermele, cum era poreclit cu afecțiune de ceilalți jucători, datorită felului în care se strecura pe sub pielea adversarilor. Viermele avea ceva care îi exaspera pe adversari. Pesemne din cauza stilului în care îi cotonogea; nu reușeau să se obișnuiască. Omul era înalt, slab, părea irascibil și rămăsese aproape fără păr: mai tot îi căzuse în ciocnirile cu atacanții pe care îi lovise cu capul. Dacă n-ar fi fost un jucător care să nu se dea înapoi de la angajamentul fizic, pesemne că nici nu și-ar fi păstrat locul în echipă. Asta pentru că suferea de o boală cumplită: gândea. Lucra la rubrica sportivă a ziarului *West London Chronicle,* probabil că acolo îi veneau toate ideile. Vorbea despre „viziune de joc”, „schimbarea stilului de atac” și „desfacerea jocului pe laturi”.

— Viermele nostru are o viziune măreață, a zis Karl French după un meci. Karl era cel mai în formă, cel mai tânăr și mai isteț jucător din echipă, iar restul se puteau considera fericiți că-l aveau

coleg. Grozavă viziune. Necazul e că mingea aia nu ajunge nici de-a naibii unde vrea el.

Viermele încerca mereu să improvizeze la marginea propriului careu, dădea pase cu călcâiul din viteză sau punea câte un stop, abia mângâind balonul. Ceilalți jucători îi treceau cu vederea acele fițe de grandomanie, datorită calităților sale de apărător. Reușea să faulteze cu întârziere ca nimeni altul; și cum era înalt și slab și părea cam dezlânat, arbitrul îl ierta de cartonașul meritat.

— Știu că intru cam dur, a explicat o dată Marriott, cu un aer aproape spășit, după un meci extrem de încrâncenat, dar am și o viziune de joc, înțelegeți?

— Sigur că ai viziuni, Vierme, a zis French parcă dorind să-l consoleze. Asta o vede oricine. Viziuni mărețe. Se pune întrebarea dacă ceilalți își pot adapta jocul ca să se ridice la nivelul tău.

Viermele s-a gândit că-și făcuse un amic pe viață.

În timp ce ieșeau din stadion, Marriott l-a rugat pe Duffy să-l ia cu mașina. În ciuda vizionarismului, după ce terminase școala de șoferi amatori, încă nu reușise să convingă niciun examinator să-i îngăduie să conducă neînsoțit pe drumurile publice.

— Am discutat recent cu Jimmy Lister, a început el, în timp ce se chinuia să descâlcească centura de siguranță.

— A!

— E un om cu probleme.

— Îhâm. *Nu ca ale mele,* s-a gândit Duffy. *Pariez ca el nu se trezește leoarcă. Sau dacă da, transpiră din cauze trecătoare, cum ar fi teama că-și pierde slujba.*

— Ai discutat vreodată cu el?

— Nu. Ca jucător, mi-a plăcut. E cam smucit ca manager, nu?

— Păi, încearcă numai să fii manager la Athletic și să-ți stea Melvyn Prosser pe cap.

— Și ce salariu are? Cinșpe mii? Douăzeci?

— Cam pe-acolo, așa cred.

— Mda, la banii ăștia nu m-ar deranja să-mi stea Prosser pe cap.

— Dar stresul, Duffy? În slujba asta ești tot timpul presat.

— Dacă nu-i smucit, de ce poartă pantofi albi? a întrebat Duffy pe un ton agresiv. Avea altele pe cap decât să evalueze perspectivele lui Jimmy Lister de a-și păstra slujba. Vreme de câteva minute au mers fără să vorbească.

— Duffy, cum îți merg afacerile?

— În regulă.

— Bravo!

— E bine.

— Refuzi cazuri?

— Nu tocmai.

— Vrei unul?

— Nu credeam c-o să întrebi asta.

— Aha.

— Ce s-a întâmplat? Trebuie să-i supraveghez pe băieții lui Lister, ca să nu se mai facă praștie și să se încaiere cu câte cineva?

— După fițele pe care le faci, aș crede că nu vrei un caz.

Duffy și-a dres glasul. Poate că ar fi bine să-și vâre mințile în cap și să o lase mai moale acum, când mai are câțiva ani de trăit. Poate că ar trebui să o ia de soție pe Carol atunci când se va afla pe patul de moarte, în spital. Numai că nu se știa dacă va fi primit în spital. Citise despre doctori și asistente care refuzaseră să trateze victime ale SIDA. Prea periculos. Nu se știau destule lucruri despre modul de infectare. Și oricum, homosexualii nu erau ușor de înghițit. Duffy n-ar fi fost surprins dacă, în momentul în care va fi lovit de chestia aceea a lui Kaposi, toți tipii cu SIDA vor fi expediați în vreo colonie ca de leproși prin Munții Țării Galilor. Unde vor trebui să poarte clopoței la gât, ca să-i audă lumea când se apropie.

Bang-bang. *Nu, dragă, nu-i maşina cu îngheţată, ci omul cu SIDA, care a venit să scormonească în lada noastră de gunoi. Să mergem, şi poate că de data asta pui furtunul cu apă pe el, bine*? *Sau poate c-ar fi mai bine să-l împuşti, nu crezi, dragă*?

Jimmy Lister avea pantofi negri. Mai purta un pulover cu guler şi o pereche veche de blugi. Se vedea că în acea dimineaţă Miss West London nu putea veni să-i stea pe genunchi pentru ca presa să-i facă o poză. Se mai împlinise de când îl zărise Duffy ultima oară din tribună, dar încă se mai vedea aerul de fost jucător zvelt, elegant, aşa cum se amăgea Viermele că este. Din păr, îi mai rămăseseră câteva urme argintii pe deasupra urechilor. S-a ridicat, a zâmbit şi i-a strâns mâna lui Duffy, care s-a trezit gândind: *Poate că nu-i chiar aşa smucit, la urma urmei.*

— Ken Marriott mi-a spus că… te ocupi de anumite lucruri.

— Nu sunt paznic.

— Sigur. Voiam să spun că verifici *anumite* lucruri.

— Aşa mai merge.

— Poţi să-mi spui Jimmy.

— În regulă.

— Eu cum să-ţi spun?

— Ce vrei să verific?

Lister l-a privit mai atent pe Duffy. *Nu mă surprinde că nu prea ai de lucru, flăcăule, dacă aşa te porţi cu lumea. Cum să stabileşti relaţia cu clientul*? *Ce-ar fi să zâmbeşti puţin*? Nu prea erau şanse, şi-a dat el seama. Duffy avea gura făcută pungă şi nu o deschidea decât ca să vorbească. Părul îi arăta ca şi cum fusese tuns perie, iar acum i se îngăduise să preia iniţiativa.

— Îi vezi des la treabă pe cei de la Athletic?

— Nu.

— Ai vreun motiv anume?

Jimmy era dispus să stabilească o relație, chiar dacă acel amic ciudat al lui Marriott nu avea chef de așa ceva.

Duffy s-a gândit la asta în treacăt; Lister stătea aproape ca pe ghimpi.

— Nu cred că-s prea grozavi, de aceea.

— Încântător.

— Oricum, eu țin cu QPR[4].

— QPR? Cu terenul acela dichisit, ca pentru homosexuali?

— Cincizeci pe zi, plus cheltuielile, a spus Duffy la o asemenea replică. Și-a dus degetul mare către lobul urechii, a pipăit cicatricea și a frecat-o ușor. În urechea aceea purtase un cercel de aur, până într-o zi, când cineva i-l smulsese. Încă analiza dacă era cazul să-și străpungă urechea dreaptă și să-și agațe ceva de ea. Riscul de a păți același lucru era mic; dar nici posibilitatea să dai peste un dement care să-ți smulgă mai tot lobul urechii nu pare prea plauzibilă, nu?

— Ai citit despre Danny…

— Cincizeci pe zi, plus cheltuielile.

— Da. Sigur. Va trebui să rezolv aspectul ăsta cu președintele clubului, dar cred că nu vor fi probleme. Ai citit despre Danny Matson?

— Îhâm.

— Și ce părere ți-ai făcut?

— Niciuna. Nu eram plătit să am păreri.

— Da, domnule Duffy…

— Doar Duffy.

— Duffy, îți mulțumesc. *Deci tot nu-i răspunsese la întrebare.* De aceea, a insistat: La început am crezut că s-a luat la bătaie cu cineva. Cel mult se mulțumeau să-l jefuiască. Dar puteau fi și fanii lui Barnsley, care l-au pândit, probabil, și au hotărât să-l cotonogească. La o adică, și ei au nevoie de puncte, ca și noi.

— O să stea mult pe tușă?

— Aș spune că pentru vecie. La nivelul ăsta. Ar mai avea șanse în Liga de Sud, dacă-i norocos.

Abia a împlinit douăzeci de ani.

— Sărmanul. *Chiar și așa, tot mai putea trăi vreo cincizeci de ani*; *trebuia să țină seama și de asta.* Dar nu ești convins că a fost un simplu jaf?

— Cum să spun, nu trăim în partea cea mai elegantă a orașului, mi-e clar. Dar dacă s-au bătut, iar el a dat cu piciorul, n-ar fi lovit cu spatele, nu?

— Decât dacă era cal.

— Bravo. Cred că a fost lovit dinadins.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Mai multe lucruri. Pe de o parte, asta. Lister a întins mâna și a scos din birou niște foi îndoite în jumătate, pe lungime. E o citație. Adică, trei citații.

— Îți trebuie un avocat.

— Mulțumesc. Nu mi-ar fi trecut prin minte. Așa, sunt trei citații. Toate din partea unor oameni care locuiesc pe Layton Road. Cheamă în judecată clubul pentru încălcarea proprietății de către fanii noștri, diferite daune produse de aceeași fani – asta de-a lungul anilor – și cer tribunalului să închidă intrarea în stadion prin Layton Road în zilele de meci.

— Așa de rău e?

— Primele două, nu. Nu ne deranjează să-i mai ungem pe riverani ca să nu se supere. Relațiile cu clientul, așa se cheamă asta, Duffy.

— N-am auzit de așa ceva.

— Intrarea din Layton Road, dacă nu știi, fiindcă nu ești suporter al lui Athletic, e folosită de toți scandalagiii noștri. Ca să poată urla de la peluza dinspre Piggeries.

— Și cât de răi sunt fanii ăștia turbați?

— Ca alți fani turbați.

— La QPR nu e așa.

— Serios? Presupun că galeria intonează cântece pentru copii, îl aplaudă pe arbitru și se aliniază la sfârșitul meciului să li se examineze unghiile?

Duffy a zâmbit.

— Cam așa ceva. QPR e un club cuminte, de familie. Și în rest?

— În rest, dacă fanii noștri și cei ai echipelor adverse intră pe aceeași poartă, s-ar putea să iasă cu iureș, nu?

— Și totuși, dacă aș locui pe Layton Road și ar fi trebuit să-i suport pe huliganii lui Athletic, și eu aș fi procedat la fel, și încă de mult.

— Am priceput aluzia. Dar ce facem acum? Nici nu suntem măcar la începutul returului. Mai avem de jucat doar vreo șase meciuri acasă.

— Hm. Altceva?

— Ai mai văzut așa ceva?

Lister i-a întins un fluturaș tipărit artizanal, care suna așa:

AVEM NEVOIE DE TINE!
EȘTI TÂNĂR? EȘTI PUTERNIC?
EȘTI BRITANIC?
NU TE-AI SĂTURAT VĂZÂND CĂ ȚARA ASTA
ȘI-A PIERDUT VLAGA?
NU TE-AI SĂTURAT DE FELUL CUM ȚARA ASTA
E MANIPULATĂ?
CREZI CĂ RASELE POT TRĂI COT LA COT?
CREZI ÎN REPATRIERE?
ORGANIZEAZĂ-TE!
FORȚA VA ÎNVINGE!
MIȘCAREA ROȘU, ALB ȘI ALBASTRU
TE AȘTEAPTĂ!

— N-am mai avut ceva de genul ăsta pe-aici, a spus Lister. Cel puțin așa zice fizioterapeutul, iar el e la club de ani buni. Niciodată.

— Nu-i prea frumos, a zis Duffy după ce a citit și a căutat în zadar numele tipografiei în josul fluturașului. De când se distribuie chestiile astea?

— N-am habar. De câteva săptămâni, poate luni? Au făcut greșeala să i-o dea unui student,

care ne-a trimis-o nouă. A și precizat că s-a bucurat că-n după-amiaza aceea își lăsase acasă ecusonul de la Liga Antinazistă.

— Ce legătură are asta cu fotbalul?

— În principiu, niciuna. Nu ne interesează câți demenți intră pe stadion, atâta vreme cât își plătesc biletul. Și cât se poartă omenește.

— Ăștia sunt altfel?

— Nu-s sigur. Nu știu de câtă vreme distribuie fluturași.

— Și ce e Mișcarea asta?

— N-am auzit de ea, dar țin minte că la Miliwall s-a petrecut ceva similar acum un an sau doi. Problema e că ăștia, cum să le zic, neo-naziști, sau ce-or fi, au început să folosească stadionul ca loc de recrutare. *Avem nevoie de tine* – tineri albi puternici, care să bată tineri mici și negri; cam asta zice acolo, nu?

— Cam așa ceva.

— Deci, naziștii îi recrutează pe bătăuși, iar bătăușii vin la meci, tot ei fac demonstrații și apoi vin la stadion aducând alți bătăuși. Așa îi alungă pe adevărații susținători. La ce să mai vină omul, să dea și câteva lire ca să stea în ploaie când echipa lui pierde, iar apoi să se trezească scuipat de vreun *skinhead* de paisprezece ani la ieșirea de pe stadion?

— Asta nu se întâmplă la QPR, a spus Duffy.

— Păi, nici aici n-o să se întâmple. Doar nu antrenez o echipă ca să joace în fața unor demenți care nici nu se uită la joc, pentru că sunt prea ocupați să se încaiere și să rupă cordoanele de ordine.

— Am înțeles, ăă, Jimmy. Dar asta se poate întâmpla în timp, nu?

Duffy a priceput că Lister era un tip îngrijorat.

— Atunci, să-ți spun ce se întâmplă acum. Știrea n-a ajuns încă în ziare, asta pentru că Marriot, amicul nostru comun, se străduiește să evite apariția ei, dar la ultimele meciuri de acasă au fost

mai multe bătăi decât de obicei. Și mai violente decât altădată. Iar asta înseamnă să aducem mai mulți polițiști. N-am idee dacă știi câte ceva despre munca de poliție…

— Nu mult, l-a întrerupt Duffy.

— … dar ei nu apar la meciurile noastre din simplă bunătate sau pentru că vor să vadă un meci de fotbal frumos. În primul rând, e vorba de o proprietate privată, și trebuie să-i invităm ca să intre. În al doilea, trebuie să organizăm discuții săptămânale în care să precizăm de ce forțe avem nevoie. În al treilea rând, trebuie să-i plătim. Iar sâmbăta după-amiaza înseamnă tarif de activitate peste program, înțelegi?

Duffy și-a adus aminte prea bine. Smuls din repausul de sâmbătă și dus cu autobuzul tocmai în nordul Londrei. Chiar dacă-i percheziționezi la sânge pe huligani, ei tot vor găsi ceva cu care să arunce în tine. Odată, era într-un cordon format din opt polițiști – un șir de opt căști aliniate – când cineva din tribună a aruncat cu o jumătate de cărămidă în ei. În timp ce vâjâia prin aer, circa o sută de suporteri au strigat amical: „Vineee! Vinee!” Nu-și amintea cu plăcere de acele sâmbete.

— Așadar, mai mulți huligani înseamnă mai multă poliție, adică bani. Dacă se închide intrarea din Layton Road, vor fi mai multe încăierări, alți polițiști și alți bani. Și-ar mai fi ceva. Au început să-l huiduiască pe masivul Brendan.

— Brendan Domingo?

— Exact. Nu s-a mai întâmplat până acum. E obișnuit să fie huiduit la jocurile din deplasare, e normal. Dar face parte din echipă de aproape doi ani și acasă a fost apreciat. Acum cei de la peluza dinspre Layton Road au început să-l ia pe sus.

— E ieșit din formă?

— Brendan? Joacă minunat. Nici nu s-ar putea mai bine. Cele câteva meciuri împreună cu Danny l-au trezit. Control bun al balonului. Dribling fin.

A ajuns cel mai bun jucător al nostru. Dar nu știu dacă va continua la fel când cei de la peluza dinspre Layton Road… E demoralizant, Duffy, să te fluiere suporterii proprii. Te face să te-ntrebi dacă mai merită să te agiți.

— Cunosc.

Duffy fusese huiduit într-o duminică de toți suporterii clubului Reliables.

— În locul *lui,* m-ar durea undeva, a zis Lister și a oftat.

Iar părea îngrijorat. Duffy a hotărât să tragă concluziile.

— Deci crezi că cineva vrea să îngroape echipa, nu? Mai bine zis, clubul.

— Cred că da.

— Deci, vrei să aflu cine l-a cotonogit pe Danny Matson, să descopăr de ce locuitorii din Layton Road au devenit brusc intransigenți, să pun capăt adunărilor neo-naziste de la meciurile de acasă, să-i împiedic pe golani să-l mai fluiere pe Brendan Domingo, să-l ajut pe Brendan Domingo să rămână în formă, să te salvez de retrogradare – și să te sprijin ca să-ți păstrezi slujba.

— Așa, s-ar părea că ai de lucru non-stop.

— Economisesc și eu pentru zile negre, a zis Duffy în glumă, și imediat i-a părut rău. Drace, de ce a vorbit așa? De ce-i scăpase din nou porumbelul? Spera ca Jimmy Lister să aibă simțul umorului. *Ascultă, Duffy, niciun client nu are simțul umorului, sau ai uitat*? *Chiar dacă râde tot timpul.*

— Alte întrebări?

— Păi, aș vrea să discut cu președintele.

— Vine abia poimâine. Cred că te va primi la sediul lui, dar dacă îl rogi frumos.

— Mulțumesc. Nu, pentru moment, e suficient.

S-au ridicat, iar Lister l-a condus până la ușă. Duffy a observat că în birou nu erau nici trofee, nici cupe. Nimic argintiu. Pesemne că asemenea

chestii se păstrau în sala de consiliu. Sau poate că Athletic nu câștigase niciodată vreun trofeu.

— Am auzit că joci ca portar.

— Îhâm. Nu știi cumva unde sunt nodulii limfatici?

— Habar n-am. Întreabă-l pe fizioterapeut.

— Corect.

Și-au strâns mâinile.

— A, Jimmy!

— Spune.

— De ce nu porți pantofi albi?

— Doar nu-s smucit, Duffy.

— Așa e.

•

Danny Matson stătea pe un fotoliu purpuriu, ținându-și piciorul rupt pe un taburet. Pe acesta fusese așezat un exemplar din ziarul *Sun,* pentru ca gipsul să nu lase urme. Doamnei Ferris îi plăcea să păstreze curățenie în pensiunea ei; asta era regula încă de acum 12 ani, când începuse să găzduiască băieți de la Athletic. Celor de la club le plăcea să-și protejeze oamenii. Sigur, protecția cea mai bună ar fi fost căsătoria. Jucătorii au nevoie de stabilitate, așa suna politica clubului: cu atâtea deplasări și agitație, e preferabil să-i aștepte acasă o soție drăguță, doi copilași, o mașină pe care să o ducă la spălat din când în când și un garaj în care să picteze iarna. Asta i-ar împiedica să-și piardă capul, să se apuce de băut și să piardă nopțile cu fete (a, să nu uităm că și cei căsătoriți o iau uneori pe arătură, dar îi mai duci într-un turneu de pregătire înainte de începerea sezonului, undeva într-o țară caldă, și să vezi atunci ce ștrengării se petrec). Dar nimeni nu-i putea sili să se însoare, de aceea clubul le găsea gazde serioase și grijulii, cărora li se dădeau mereu bilete gratuite la meciurile de acasă. Aceste doamne nu erau puse să-i spioneze pe băieți; rolul lor era să le poarte de grijă; deși, dacă vreunul dintre ei avea necazuri despre care gazda considera că ar trebui știute și de

alții, cei de la club se arătau recunoscători pentru orice aluzie discretă. Cine n-ar fi fost?

Cei de la club preferau ca jucătorii să stea câte doi. „Și animalele au fost salvate în perechi”, după cum obișnuia doamna Ferris să strige din bucătărie când cei doi jucători găzduiți de ea nu nimereau să deschidă ușa după câte o sâmbătă seară mai încărcată, în care pierduseră socoteala paharelor de Baccardi. Băieții își țineau unul altuia de urât; uneori discutau și despre jocul echipei și era uimitor că de multe ori se înțelegeau mai bine pe teren dacă locuiau împreună. Danny Matson stătea cu Brendan Domingo. Când Duffy a ajuns acolo, Brendan era plecat la antrenament, să facă sprinturi, să ridice greutăți, încercând combinații cu jucătorul adus să-l înlocuiască pe Danny, exersând cornere și lovituri libere, sau pur și simplu stând retras într-un colț de teren ca să-și îmbunătățească tehnica și controlul balonului. Danny stătea cu piciorul gros și alb pe un exemplar din *Sun* și îl aștepta pe Brendan. Iar toată treaba asta îl amăra nespus.

Lui Duffy i s-a părut că Danny era firav: o față lungă și palidă, părul negru, creț, care tocmai începuse să crească. Fotbaliștii întotdeauna arată mai mărunți în afara stadionului, iar Danny nu făcea excepție. A așteptat politicos întrebările lui Duffy – Șeful îi telefonase și-l rugase să coopereze atât cât se putea – dar pe fața lui se vedea o expresie de plictis amuzat. Nu-i mai păsa cine îi aranjase piciorul. I-l rupsese, și gata, nu? Acum se gândea la toți jucătorii care avuseseră necazuri cu tendonul lui Ahile. După însănătoșire, niciunul nu mai juca la fel ca înainte, chiar dacă erau buni. Trevor Francis, de exemplu. Ce viteză avea; ca fulgerul. Apoi, ruptura și statul pe tușă, iar la revenirea pe teren, nu mai alerga atât de repede. Rămăsese un jucător bun, după părerea lui Danny – dar nu mai era de clasă mondială. Nici vorbă.

Au derulat în amănunt incidentul din parcare; și poliția procedase la fel în câteva reprize. Duffy l-a rugat să-și amintească vreun amănunt pe care îl ignorase până atunci, apoi l-a întrebat în legătură cu fata care îl agățase, sau cine pe cine agățase (ordinea în care se petrecuseră lucrurile era încă puțin confuză). Atacatorii au vorbit între ei? Cât i-a luat deplasarea de la The Knight Spot până în parcare? Cine era de serviciu la punctul de ieșire, unde se plătea taxa? Și așa mai departe.

— Domnule, nu te supăra, dar mi s-au mai pus întrebările astea.

— Da, dar s-ar putea să fi uitat ceva. Vreun detaliu. De aceea te întreb și eu.

— Dar polițiștii tocmai asta au făcut. M-au întrebat o dată, apoi au mai trimis pe cineva mai târziu, cu speranța că mi-am amintit și altceva.

— Ei, poate că a treia oară avem mai mult noroc.

N-a fost să fie. Bărbații nu vorbiseră între ei; nu le văzuse fețele; nu-i luaseră decât portofelul și ceasul; nu, nu-și aducea aminte mai multe despre acea Denise. Părul negru, așa declarase de la început, rochie neagră care îi punea în evidență corpul generos. Sigur că o plăcuse, dar asta nu însemna că-și putea aminti mai multe. Bineînțeles că ar recunoaște-o dacă ar vedea-o din nou, nu era chiar atât de nătărău.

— Danny, te-aș ruga să-mi faci o favoare. Aș dori să mergem la The Knight Spot într-o seară, s-o căutăm pe fată.

— Inteligentă idee, dacă-mi permiți, domnule Duffy, dar deja am făcut asta împreună cu polițiștii. Și încă de două ori. Și n-am văzut-o acolo.

Asta nu l-a surprins prea tare pe Duffy. Doar și el fusese polițist și era normal să procedeze ca și foștii colegi. Și nici dispariția fetei nu l-a mirat. Dacă ar fi fost pe bune, o fată normală, probabil că ar fi păstrat legătura cu Danny. Știrea privind

atacul apăruse în toate ziarele. De ce nu-i scrisese măcar un rând, să-și ceară scuze că nu-l mai așteptase, fiindcă fusese cumplit de frig, sau să-și exprime părerea de rău pentru accident, promițând că-l va vizita pe post de asistentă medicală, ca să-l mângâie pe cap? Pe de altă parte, faptul că nu-i scrisese nu dovedea că fata jucase un anumit rol. Poate că nu-i plăceau decât fotbaliștii întregi la trup.

— Bănuiesc că o să discuți și cu Vince, a zis Danny.

— Cine e Vince?

— Patronul de la The Knight Spot.

— Corect.

— Și cu Frankie Grasul?

— Ăsta cine e?

— Frankie e omul de ordine de acolo.

— Cred că da.

— Să știi că Frankie Grasul nici măcar nu deosebește o persoană de alta la ieșire, decât dacă iese cu bătaie. În plus, are probleme cu băutura. Iar Vince nici nu m-a văzut cu fata în seara aceea.

— De unde știi?

— Din verificările poliției, cum altfel?

— Danny, mergi și cu mine la The Knight Spot într-o seară?

— Nu. Serios, aș vrea să te ajut. Numai că… mi-am promis că nu mai calc acolo decât după ce prind din nou un loc în prima echipă. Nu mi-e rușine să-ți spun că m-am simțit foarte prost când am mers la club cu polițiștii. Eu, în cârje, să-i văd pe alții dansând. Unde mai pui că m-am întâlnit și cu un băiat din echipă.

— Da, înțeleg.

— Vezi tu, nu m-am ales cu asta la vreo fază mai fierbinte. Când să mă vadă cu piciorul în ghips, în niciun caz n-o să mă căineze: „Ei, acela de colo nu-i cumva Danny Matson? Mare păcat că s-a accidentat. Și ce băiat curajos! Mă-ntreb cât o să fie indisponibil. Ce-ar fi să-i oferim ceva de

băut ca mai uite de necaz?” Nu, o să zică: „Uite-l și pe Matson, puștiul acela. Ce tembel… Să se îmbete și să se lase bătut tocmai când echipa avea nevoie de el mai mult ca niciodată. Mi se face rău când îl văd.”

Exact așa vor gândi, l-a aprobat Duffy în sinea lui. Dar Danny era dispus să-l ajute – iar în primul rând părea încântat că-l bagă cineva în seamă – și în cele din urmă au ajuns la un compromis. Duffy îl va lua într-o seară; vor parca în fața clubului și vor urmări clienții care intră. Danny a considerat că se va descurca, iar Șeful îl rugase să coopereze cât mai bine.

— Mergi la meciurile noastre? domnule Duffy.

— Câteodată. Preferata mea e totuși QPR.

— A, da, QPR. Să nu mă spui cumva lui Șefu’, dar cei de la QPR au clasă. Serios, sunt buni.

Duffy a dat aprobator din cap. Apoi au rămas tăcuți.

— Domnule Duffy, ciudat mai e jocul ăsta. (Duffy a încuviințat.) Cum să spun, nu joc demult, abia am început, nu la nivelul primei echipe, dar am învățat deja unele lucruri. Duffy a dat din cap. Uneori e un joc plăcut, domnule Duffy, îți oferă o mulțime de satisfacții. Duffy l-a aprobat din nou. Dar poate fi foarte dur. Te ridică, dar te poate și distruge. Ca în viață, nu crezi?

Duffy a întărit cu un gest vorbele lui Danny Matson.

— Dă-mi, te rog, hârtia din buzunar, a zis Danny și a arătat către blazerul care atârna pe un cuier de pe dosul ușii. Duffy a întins mâna și a scos o foaie ușor lucioasă, împăturită în patru. Primind încuviințarea tăcută a lui Danny, a desfăcut-o și a așezat alături cele două pagini, în fotografia întinsă pe ambele coli se vedea o cameră de zi. În mijlocul unui covor uriaș, cu un model viu, un bărbat lăsat pe vine ținea în brațe un copilaș. Acesta stătea într-un echilibru nesigur pe o minge de fotbal.

— Asta e sufrageria lui Trevor Brooking, a zis Danny. Am scos-o dintr-o revistă duminicală.

Duffy a privit fotografia mai atent. A observat câteva dulapuri din lemn, majoritatea pline cu argintărie; un fotoliu îmbrăcat în piele galbenă, asortat cu o canapea mare; un șemineu sculptat și o măsuță de cafea cu tăblia din sticlă.

— Foarte frumos, a spus el.

— Acela e Warren. Cu Trevor. Are aproape patru ani. Adică avea patru ani când au făcut fotografia. Cred că acum e mai mare. Mai era și Colette, de șapte ani. Și Hilke, ea e finlandeză. Soția lui Trevor. Hilke e o gospodină neîntrecută, așa spunea în revistă.

— Foarte drăguț, a spus Duffy, căruia i-a plăcut cum suna numele femeii.

— Uită-te la fotografia pe care-o ține Trevor pe șemineu.

Duffy a distins doar o ramă aurie, încadrând o fotografie de familie surprinsă cine știe unde.

— Acolo e Trevor la Buckingham Palace, primind titlul de Membru al Ordinului Imperiului Britanic, împreună cu Hilke, Warren și Colette. Acolo au un fotograf, te pozează și după aceea o înrămezi.

— Drăguț.

— Vezi ce pahare? Și ce șemineu… Nu e adevărat, fiindcă nu are coș, dar lui Trevor îi plac șemineurile, de aceea și-a făcut unul. E electric.

— Îhâm.

— Și uite ce aparatură audio. Cred că a costat o avere. Și ce joc de șah! Ca să nu mai vorbesc de suporturile pentru lumânări de pe măsuța de cafea. Pariez că-s din argint.

— Camera e foarte frumoasă, Danny.

— Și soția lui e finlandeză. O cheamă Hilke.

— Drăguț de tot.

— Trevor Brooking e unul dintre cei mai mari jucători din toate timpurile, de acord.

— Nici nu se pune întrebarea. (Duffy a împăturit cu grijă cele două foi.) Danny, trebuie să mă apuc de treabă. Pot să mai trec pe la tine, da?

— Sigur. Oricând. Numai că nu pricep o chestie – crezi că încăperea e chiar atât de spațioasă, sau au făcut poza cu un aparat din acela cu deschidere superangulară?

Duffy a despăturit iarăși cele două file.

— Greu de spus.

Pregătit să plece, s-a răsucit pe călcâie. Din mijlocul camerei și până la ușă era cel mult vreun metru și jumătate. Dacă ar fi venit cineva să fotografieze locuința lui Danny Matson, sigur ar fi fost nevoie de lentile superangulare.

•

A dat trei telefoane. Primul a fost către Jimmy Lister, ca să afle care era politica clubului în privința celor care locuiau pe Layton Road.

— Temporizare, Duffy. Amânăm cât de mult putem. Adică, avem înfățișarea la tribunal joia asta, deci s-ar putea să ceară închiderea porților la meciul de sâmbătă. Dar chiar dacă hotărârea e în defavoarea noastră, avem drept la recurs sau ceva de genul ăsta.

— A încercat cineva să discute cu rezidenții de acolo?

— Nu. Ne-am gândit la asta, dar am socotit că apelând la avocați putem tărăgăna lucrurile mai multă vreme. Apoi, dacă ne ies jocurile, la sfârșit le punem la dispoziție bilete de favoare și mai vedem noi.

— Și cu presa ce faceți?

— Tăcere totală, Duffy, asta e politica în privința presei.

— Și n-a mirosit nimeni cum stau lucrurile?

— Nu.

Al doilea telefon. Lui Ken Marriott de la *Chronicle.*

— Ken, dacă te-aș întreba în legătură cu o anumită chestiune, iar tu nu ai avea cunoștință de

ea, asta n-ar însemna că ți-am vândut un pont, corect?

— Ce să înțeleg prin asta?

— Cu alte cuvinte, ai putea amâna o zi sau două, susținând că ai aflat știrea cu întârziere?

— Cred că da. Depinde oarecum de ziua redactării și de subiect. În săptămâna asta îți ofer patruzeci și opt de ore fără probleme. Cu excepția cazului în care trebuie să lucrez mai mult la articol.

— Știai că echipa Athletic e dată în judecată de locuitorii din zonă?

— Nu. Interesant! Care locuitori? De unde? Și din ce motiv?

— Deci patruzeci și opt de ore, da?

— Dacă îmi dai amănunte doar mie.

— Corect.

Al treilea telefon. La Liga Antinazistă.

— Bună ziua, sunt Ken Marriott de la *West London Chronicle. West London Chronicle.* Aș vrea să știu dacă ne puteți ajuta. Pregătim un articol despre neo-naziștii care fac recrutări din rândul spectatorilor de fotbal. Cred că acționează pe stadionul echipei Athletic – e vorba despre o organizație care se cheamă Mișcarea Alb, Roșu și Albastru. Aveți ceva informații despre ea?

Se părea că aveau informații mai mult decât suficiente despre acea organizație. Mai ales despre legăturile cu alte grupări similare, despre care Duffy nici nu auzise, și despre atitudinea politică a acesteia, care părea foarte virulentă, despre membrii fondatori, istoricul și cazierele acestora. El însă dorea să știe în primul rând de când exista Mișcarea și unde își avea sediul. Duffy a mulțumit ca un frate în lupta contra mișcărilor neo-naziste și a închis.

Layton Road era o stradă pe care se înșiruiau, de o parte și de alta, vile cu un etaj în stil victorian, construite din cărămidă. Erau bine întreținute, iar unele dintre ele fuseseră văruite recent. Se vedea că proprietarii se mândreau cu casele lor. Duffy era

întrutotul de acord. A scos un carnețel din buzunar și a început la numărul 37.

— Bună dimineața, domnule…

— Nu.

— Dar sunt de la…

— Nu vrem articole de reclamă, nu avem nevoie de predicatori, i-a zis bărbatul. Era scund și agresiv, cu părul cărunt și bărbia trădând un prognatism; arăta ca un instructor de pregătire fizică pensionar.

— Sunt de la *Chronicle. West London Chronicle.* Asta măcar l-a împiedicat pe tip să-i trântească ușa în nas; dar atât.

— A, bine.

— Da, domnule… dom… s-a prefăcut Duffy că verifică în agendă.

— Și ce dorești?

— Îmi pare rău de necazurile pe care le aveți în ultima vreme.

— De unde ai aflat?

— Pentru asta suntem plătiți.

— A, spioni, a făcut bărbatul.

Duffy a simțit că așa nu realizează nimic. Brusc, ușa s-a deschis larg, instructorul a ieșit și, luându-l de mână, l-a condus forțat pe distanța celor aproximativ patru metri cât avea de mers până la poartă. *În fine, asta-i viața de reporter,* s-a gândit el. Când au ajuns acolo, individul l-a strâns pe Duffy de braț și l-a împins ușor în poartă.

— Bullivant, a zis el, răspunzând astfel la o întrebare ce îi fusese adresată mai devreme. Uite, a urmat el, arătând cu degetul de-a lungul străzii. Drăguț, nu? Căsuțe atrăgătoare. Foarte curate, ordine. Vezi și mașinile? Frumoase. La fiecare meci pe stadion, trebuie să le ducem la vreun kilometru de aici. Cică *acces liber pentru spectatori,* așa zice poliția. Așa le ferim, să nu fie vandalizate de huligani, ăsta-i adevărul. Uite ce grădini. Observi ceva ciudat la ele? Sunt pustii. Doar garduri vii. Nicio floare, nicio plantă. Nici n-

are rost să pui, fiindcă fanii le smulg. Nu merită să ții jardiniere la ferestre, pentru că golanii le dărâmă. Nicio șansă dacă legi jardinierele cu lanțuri, pentru că asta îi întărâtă și mai rău. Niște animale.

— Și de ce nu v-ați plâns până acum?

— Am mai reclamat și înainte. Fără niciun folos. Clubul ne trimite câte două bilete la următorul meci. Dar cine vrea să vadă o echipă de trei lulele ca Athletic? Oferă-mi bilete de favoare la meciurile lui Tottenham și se schimbă socoteala. În orice caz, mă simt fericit doar când golanii sunt închiși în stadion și urlă ca animalele. Cum își poate închipui conducerea clubului că aș vrea să merg pe stadion ca să ascult toate scandările acelea obscene mai de aproape? Ți s-a băgat vreodată mâncare de pui pe sub ușă? Bineînțeles că nu. Dezgustătoare chestie. Nici câinele n-o mănâncă. Ți s-a urinat vreodată un golan în cutia de scrisori? Nici vorbă. Și-a făcut vreunul nevoile în curtea ta? Nici asta. Nu-ți dai seama ce se petrece, băiete, tu, cu pix isteț și ditamai agenda în care nu scrii nimic, din câte bag de seamă. Habar n-ai ce se petrece. Să-ți mai spun ce fac unii. Le place să sune la ușă și să te întrebe dacă pot să-ți folosească toaleta. Sigur că nu-i lași și le spui să meargă la toaletele de pe stadion și, când închizi ușa, auzi o explozie. Știi ce fac? Strecoară un bec între ușă și ramă, exact când o închizi. De două ori mi-au făcut asta. Ce să spun, au un simț al umorului… Apoi golanii urinează în grădinița din față pentru că nu-i lași la toaletă. Ia zi, flăcăule, nu ai cumva niște bilete de favoare pentru meciurile lui Tottenham? Nu, cred că n-ai. La revedere.

Și spunând asta, domnul Bullivant s-a întors cu pași apăsați în casă și a trântit ușa.

Duffy a traversat strada, sunând la numărul 48. Ușa s-a deschis preț de câțiva centimetri, atât cât permitea lanțul.

— Arthur nu-i acasă.

— Bună dimineața, doamnă. Sunt de la *Chronicle.* Tocmai am discutat cu domnul Bullivant.

— Arthur nu e acasă.

— N-aș putea vorbi cu dumneavoastră?

— Se întoarce mai târziu.

— Când ar fi mai bine să revin?

— Nu acum.

— Vă mulțumesc pentru ajutor.

La numărul 57, i-a deschis o doamnă cu fața congestionată și cu părul făcut permanent, purtând o rochie cu șorțuleț.

— A, de la *Chronicle.* Ce drăguț. Cumpăr mereu ziarul ăsta. Dacă știam că veniți, îmi scoteam șorțul. Vreți să-mi faceți vreo poză?

— A, nu știu dacă putem azi.

— A, îi trimiți mai târziu pe fotografi, nu? Bun, abia am timp să mă schimb. Dar tu ești cel care plătește, nu?

— Poftim?

— Cum, n-am câștigat la *Numărul norocos*? Mda, văd că așa e. În fine, iar mi-a scăpat printre degete o avere.

Cu toate acestea, femeia nu părea afectată.

— Nu, e vorba de necazurile pe care le aveți cu suporterii, doamnă…

— Davis. Adică D-A-V-I-S. Exact. S-a rezemat ușor de brațul lui Duffy cât acesta își nota acea informație vitală, prima de altfel, în agendă. Da, corect, fără „e”. Nu, pe mine nu mă supără. Nu-s băieți răi. Nu-s puși pe rele, ci doar agitați. Și noi am fost la fel cândva, nu?

Duffy se socotea încă tânăr. Dar probabil faptul că nu te simțeai ispitit să strecori tăvi cu mâncare pe jumătate consumată în cutia de scrisori a cuiva reprezenta un semn de îmbătrânire. Da, asta era.

— Aș vrea să știu de ce ați hotărât cu toții să vă adresați justiției, mai ales acum, când mai sunt câteva meciuri până la sfârșitul returului.

Doamna Davis l-a privit nedumerită pe moment, apoi și-a venit în fire.

— Regret, dar soțul meu se ocupă de toate notele de plată. El lucrează, îmi dă banii trebuincioși pentru casă – e un om foarte corect, nu cumva să vă închipuiți altceva – iar când vin facturile, tot el le achită. Trebuie să mai păstrezi ceva și pentru vremuri grele, așa zice el, și are perfectă dreptate.

Apoi, politicoasă, femeia a închis ușa.

Duffy a rămas nedumerit. Sigur, într-un fel, totul părea clar și justificabil. Huliganii erau tot mai răi – și Jimmy Lister spusese că încăierările din tribune se întețiseră – iar localnici socotiseră că le ajunsese cuțitul la os. Dar *aceşti* localnici? Dacă comportarea fanilor sărea peste anumite limite, se puteau adresa poliției. Sau reclamau la ziarul local. Puteau să-i scrie consilierului local, dacă mai țineau minte cum îl cheamă, sau chiar parlamentarului care reprezenta circumscripția. Dar să se adreseze unui avocat ca să trimită citație de chemare în judecată? De obicei apelau la avocați în caz de divorț sau pentru testamente. Iar dacă cineva ca domnul Bullivant voia să-i învețe minte pe golani să mai urineze în cutia lui poștală, nu dădea fuga la avocat. Din partea unuia ca el era de așteptat să pună mâna pe trusa de scule, pentru a pili clapeta cutiei de scrisori până ce o ascute bine, să aștepte până când vreun huligan își vâră chestia prin fantă, iar apoi, *trosc*. Urât de tot. Mult mai urât, dar oferind o satisfacție mai mare decât să angajeze un avocat.

•

— Îmi pare rău, dar domnul Prosser nu e prea încântat, l-a anunțat Jimmy Lister, pe care Duffy l-a vizitat în drum spre întâlnirea cu președintele clubului. Consideră că mi-am depășit atribuțiile angajându-te. A zis că el nu plătește din banii firmei așa ceva.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că, dacă am nevoie de tine, trebuie să te plătesc eu, Duffy.

— Deci, îmi văd în continuare de treabă?

— Cam așa ceva. Dar mi-am făcut socotelile și m-ar costa mai tot salariul ca să te plătesc, asta după ce achit și impozitele. La care se adaugă faptul că în prezent trebuie să plătesc și o pensie alimentară. Accepți treizeci și cinci pe zi?

— A, în regulă.

Duffy s-a gândit că într-o bună zi va trebui să învețe arta negocierilor.

— Și o să reduci și cheltuielile?

— Promit să nu fac deplasări cu Concorde.

— Așa mai merge. Și acum, să te duc la Melvyn.

Trofeele clubului erau păstrate în biroul lui Melvyn Prosser. O cupă cu două mânere, care căpătase deja o patină gălbuie, și vreo două plachete. Pereții lambrisați ai încăperii spațioase erau acoperiți de fotografii: echipe ale clubului de-a lungul anilor, precum și ale diferiților președinți ai Consiliului de Administrație. Directorii păreau să se fi schimbat cu aceeași regularitate ca și echipele, deținând aceeași importanță.

Îmbrăcat cu un pardesiu din păr de cămilă, Melvyn Prosser îl aștepta în picioare, lăsând impresia unui om foarte ocupat. Sosise de undeva, ori își pusese pardesiul special pentru sosirea lui Duffy și Lister, ca să le sugereze cât de prețios îi era timpul. După ce stabilise clar că avea alte priorități, Melvyn Prosser era pregătit să se arate amabil. Avea o față lată, plină, cu o adâncitură verticală chiar în mijlocul frunții, cu care se alesese probabil după vreo rană. Evoluase rapid, devenind pe rând, dintr-o persoană oarecare, intelectual, apoi președinte de club, ascensiune ce n-ar fi fost posibilă dacă omul n-ar fi știut să zâmbească în vreme ce-ți strivea degetele sub călcâi.

— Bine ai revenit, James. A, domnule Duffy. Bun venit! Sherry, bere? Ceva tare? (Duffy a clătinat din cap. Era abia 10:45.) Ai dreptate. O să mă abțin și eu. Bun, James mi-a povestit de hotărârea ciudată de a te angaja și – cred că ai aflat – am spus ceva de genul: „Jimmy, tu te ocupi de angajare, eu, de concediere.” Dar cum partea financiară s-a rezolvat, nu am nicio obiecție să te ocupi de caz, dacă ții neapărat.

— Mulțumesc foar…

— Cu toate astea, mi-aș lua libertatea să-ți prezint punctul meu de vedere, pe care sunt convins că Jimmy ți l-a expus, dar punând accentul pe cu totul altceva. Prosser a făcut apoi o pauză demnă de un președinte de mare club, care așteaptă vreun trepăduș să murmure: „Vă rugăm să continuați, domnule președinte.” Cum niciunul dintre cei prezenți nu s-a deranjat să-l încurajeze, Prosser a continuat: Am auzit ce avea Jimmy de spus și acum aș vrea să-ți zic părerea mea. Nu agreez teoria conspirației. Cred că ne învârtim în jurul cozii. Consider că *noi* – asta e exprimarea politicoasă când mă refer la managerul echipei – ne căutăm scuze. Cred că *noi* riscăm să nu ne mai concentrăm asupra unor lucruri esențiale.

— Dar nu crezi că…

— Nu țin deloc să-l critic pe James, dar vreau să spun că îl paște pericolul de a-și căuta scuze. În prezent, echipa nu ocupă o poziție deloc fericită în clasament – în realitate, dacă-mi vei ierta exprimarea, e în rahat. Iar ieșirea din acest labirint n-o vom găsi ocupându-ne de băieții răi din tribune sau de locuitorii de pe Layton Road. Cel puțin asta e părerea mea, de om care nu se pricepe la astfel de lucruri. Salvarea se obține pe teren. Nu în altă parte. Mă îngrijorează însă că prietenul nostru James nu se concentrează mai deloc asupra unor lucruri ce trebuie stăpânite, dacă înțelegi ce vreau să insinuez.

— Nu crezi că cineva încearcă să…?

Duffy nu știa cum să se exprime.

— Încearcă să vâre degetul în altă gaură decât trebuie? Arată-mi-l și mie. Și de ce. Cui îi pasă dacă echipa retrogradează? Mie, lui Jimmy, consiliului, jucătorilor și nevestelor lor, plus câtorva sute de suporteri demodați. Dar de ce i-ar păsa altcuiva? Cred că ne paște primejdia de a ne căuta scuze, așa cum am spus. Nu ne mai gândim la lucrurile importante: felul în care joacă băieții. Treaba lui Jimmy, după cum văd eu lucrurile, n-o poate face nimeni altcineva.

— Domnule Prosser, aș vrea să vă întreb dacă aveți dușmani.

Prosser a pufnit în râs, apoi i-a zâmbit cu un aer superior lui Duffy.

— Când ai venit încoace ai văzut mașina de pe alee? E un Corniche, corect? Gold Rolls-Royce Corniche, adevărat? Păi, în societatea noastră de azi nu-ți cumperi o asemenea mașină fără să calci câteva persoane pe bătătură, iar asta ți-o spun pe gratis.

— Și totuși, ar fi cineva anume?

Prosser a râs din nou.

— Ascultă, dacă ar vrea cineva să-mi facă *mie* rău, n-ar lovi în club. E frumos să ai un club de fotbal și crede-mă că-i doresc un viitor strălucit, dar dacă aș fi în pielea lupului cel rău din pădure care ține să-i facă viața grea lui Mel Prosser, i-aș ataca alte afaceri. Ar fi și mult mai ușor. Nici prin cap nu mi-ar trece să încep prin a-l cotonogi pe alde Davey Matson.

— Danny, șefu'.

— Danny Matson. Jimmy, cum se simte flăcăul?

— E deprimat, șefu'.

— E băiat bun. Cred c-a fost o lovitură pentru el că a pierdut prima de joc.

— Dar dacă, nu s-a lăsat Duffy, dacă e vorba de cineva… un dușman – cine ar putea fi acesta?

— Vic Rivers, Solly Benson, Wally Mountjoy, Fiddler Mick, Steve Wilson, Charlie Magrudo,

doamna Charlie Magrudo, Dicky Jacks, Michael O'Brien, Tom Clancy, Stacky Stevenson, Reg Dyson… Prosser a făcut un gest larg cu brațele. Mai vrei? Toți prietenii îmi sunt și dușmani. Țin la ei, dar le-aș face-o; același lucru e valabil și pentru ei. Sunt om de afaceri, ți-e clar?

— Totuși, ar fi cineva anume?

Prosser părea deranjat. Avea aerul unuia căruia i se cere să-și trădeze un amic. De fapt, într-un fel, chiar asta făcea.

— *Poate* Charlie Magrudo. Poate. I-am jucat o festă urâtă acum un an sau doi.

— Cât de urâtă?

— Nu din cale afară. Auzisem că încerca să mituiască niște consilieri municipali ca să obțină niște contracte. Amintindu-și probabil lucrătura, Melvyn a surâs. De aceea, l-am păcălit și am obținut contractele. Nu i-a plăcut deloc treaba asta. Dar sunt convins că între timp m-a iertat.

— A pierdut din cauza asta?

— Să piardă? Nu, Doamne Dumnezeule! *Nu* i-aș face așa ceva. Nu, totul a rămas între zidurile Primăriei. Dar am obținut contractele plătind doar jumătate din ce-și propusese Charlie. Asta mi-a plăcut și mai mult.

Apoi Prosser și-a îndreptat din nou atenția asupra lui Duffy.

— Și, ai descoperit ceva care le-a scăpat prietenilor noștri în albastru? Vreun indiciu cât de mic? Sper să justifici banii pe care-i primești de la Jimmy.

— Nu tocmai. Încerc să împrospătez memoria lui Danny Matson. Și am fost prin Layton Road.

— Ai trecut pe acolo? Și i-ai hărțuit pe bieții oameni, care ne sunt și suporteri fideli? La asta chiar nu mă așteptam, serios.

— Nu i-am hărțuit. S-au arătat foarte îndatoritori.

— Zău?

— Da, au ținut să-mi spună ce fac golanii în cutiile lor de scrisori.

— Cumplită zonă, a zis Prosser strângând din umeri, făcând un gest melodramatic de resemnare. Și eu m-am născut și am crescut în vacarmul supermarketului Saintsbury, dar uneori mi-e greu să-i rămân fidel.

— Domnule Prosser, pot aborda alt subiect?

Prosser și-a consultat ceasul.

— Mai ai trei minute și patruzeci și cinci de secunde.

— Clubul aduce profit?

— Mai e nevoie să întrebi? Nu, clubul nu aduce profit, ci pierderi serioase. La asta se pricepe clubul cel mai bine. Eu și James am încercat tot felul de stratageme la începutul campionatului, sperând să atragem spectatori plătitori, dar ne-am bătut capul degeaba. Trebuie să ne considerăm norocoși când avem trei mii de spectatori la meciurile de acasă, iar în deplasare, suntem departe de a constitui o atracție a ligii. Câți am avut la Rotherham? Sub o mie cinci sute, dacă nu mă înșel. Și traseul nostru în Cupă s-a dovedit foarte scurt…

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, domnule Prosser, achitați majoritatea notelor de plată din propriul buzunar?

— Ca să răspund fără ocolișuri, domnule Duffy, exact asta fac.

— Clubul ar deveni mai rentabil dacă echipa ar juca în divizia a patra?

— Duffy, în cadrul clubului, noi nu rostim asemenea cuvinte, înțelegi? Nimeni, dar absolut nimeni, nu vorbește despre așa ceva.

— Scuze. Îmi pare rău. Dar mă… Și totuși, în eventualitatea extrem de puțin probabilă în care… dacă lucrurile iau o întorsătură defavorabilă, ce se întâmplă? Altfel spus, ce se va întâmpla?

— Ei bine, dacă istoria acestui distins club ar cunoaște o zi de mare întristare, primul lucru care

s-ar întâmpla ar fi că Jimmy, aici de față, și-ar face bagajele și și-ar căuta un alt post. Îmi pare rău, Jimmy.

— Șefu', ai fost mereu cinstit cu mine. Nici nu m-aș aștepta la altceva.

— Iar apoi? a întrebat Duffy.

— Apoi totul ar depinde de Consiliul de Administrație.

— Sau măcar de acționarul majoritar.

— Da, eu sunt acela. Frumos din partea ta că ai ghicit. Ei bine, da, ar exista mai multe variante ce ar trebui analizate.

— Și n-ați vrea să ni le împărtășiți? Pur și simplu teoretic, în eventualitatea foarte îndepărtată că… bineînțeles.

— Bineînțeles. Păi, președintele ar trebui să-și dea demisia.

— Melvyn, a spus Jimmy, sincer uimit. Nu se poate… Mai ales după ce ai făcut atâtea pentru club!

— James, să nu cădem în sentimentalism. În cei doi ani de când sunt președinte n-am făcut decât să reduc nota de salarii, să ofer tricouri noi pentru jucători, să te aduc pe tine ca manager, să asist la scăderea numărului de spectatori și să văd cum am coborât în clasament de pe locul zece pe douăzeci și doi.

— Și ce altceva? a insistat Duffy.

— Întotdeauna ești atât de încăpățânat și sumbru, domnule Duffy? Ce altceva? Cred că membrii Consiliului se vor agita ca de obicei, se vor văicări și vor strânge din dinți, numărul de jucători se va reduce, cei mai buni vor fi vânduți și am putea începe să căutăm un manager mai ieftin. Sau închidem toată afacerea asta.

— Dacă acționarul principal hotărăște așa.

— Acționarul principal sigur va avea un cuvânt greu de spus în această problemă.

— Doar n-o să procedezi astfel, Melvyn, a protestat Jimmy. Încă n-am ajuns într-o situație

fără ieșire.

— James, vremurile s-au schimbat. Viața e dură. Fiecare divizie are câte cinci sau șase echipe care abia se târâie financiar, grație vreunui președinte indulgent care mai că nu reușește să le țină pe linia de plutire. Simplul fapt că echipa n-a ajuns pe ultimul loc din divizia pe care am convenit să n-o numim nu înseamnă că ai scăpat cu fața curată. Cine va plăti salariile? Unde se va găsi un alt Melvyn Prosser? Nu vă ascund că, în ultimele luni, am căutat pe cineva interesat și cred că mai curând reușesc să vând înghețată eschimoșilor decât să vând clubul. (S-a lăsat tăcere.) Dar mai bine îmi văd de drum, fiindcă nu vreau să vă mai dau și alte vești proaste. Cu toate acestea, ceea ce ți-am spus, domnule Duffy, ar trebui să te convingă de un anumit lucru.

— Și care ar fi acela?

— Că dacă există vreun lup rău care vrea să mă înghită, tactica cea mai bună ar fi să ajute la evitarea retrogradării, ca să fiu stors și la anul de bani pentru salarii și alte cheltuieli.

— Am înțeles situația, a spus Duffy, iar Melvyn Prosser și-a văzut de drum cu Rolls-Royce-ul Corniche, placat cu aur.

— Cam greu de înghițit chestia asta.

— Îmi pare rău dacă l-am cam încolțit.

— Nu, nu, mai bine să joci cu cărțile pe masă. Ca să afli dacă ai sau nu ași în mânecă. Treburile merg prost, nu? Prost pentru mine, la fel și pentru Melvyn. Cred că toate astea îl costă o groază de bani.

— Hm. (Duffy nu ținea să ia partea cuiva încă de la început.) A, din simplă curiozitate, cum de a ajuns să cumpere clubul?

— Nu știu. La o adică, de ce ar face cineva prostia să cumpere o echipă de fotbal?

— Încearcă să mă lămurești, l-a îndemnat Duffy.

— Păi, uneori e o chestiune de familie. Există câteva cluburi care seamănă cu afacerile de

familie. Se moștenesc din tată-n fiu, iar nu știu ce mătușă are drept de vot în consiliu, și așa mai departe. Unele creează și o atmosferă plăcută de muncă, la fel ca într-o familie unită; altele sunt respingătoare, acolo unde președintele face echipa. Apoi, mai sunt oameni care vor să aibă o echipă doar pentru că sunt morți după fotbal. Iubesc jocul, l-au urmărit ani în șir din tribune și abia așteaptă să aibă un set de fotbaliști de jucărie cu care să facă ce vor, așa cum procedau cu soldățeii din plumb în copilărie. Ăștia iubesc jocul, vin la toate meciurile și nu se sperie prea tare dacă rămân spre coada clasamentului. Dacă lucrurile merg bine, probabil că e preferabil să lucrezi pentru asemenea oameni.

— Judecând după faptul că domnul Prosser nici măcar nu-și știe jucătorii pe nume, cred că nu-l putem numi un om mort după fotbal, corect?

Jimmy a râs.

— Ei, face și el ce poate. Ba nu, se străduiește. Îi place să folosească expresii precum „pasă magistrală”, sau „calități superioare” sau „șut-bombă” – dar tristul adevăr e că echipa nu-i prea oferă prilejul să le folosească. Nu, cred că și Melvyn ar recunoaște că face parte din altă categorie de proprietari de cluburi. A crescut în cartier și a urcat social, s-a îmbogățit, a obținut tot ce dorea: o casă mare, afaceri, bani și, deodată, s-a trezit că nu știa ce să facă cu ei. Soluția cea mai bună era să cumpere echipa aflată la îndemână. Asta i-a oferit ceva notorietate, poze în ziarul local oricând are chef. A devenit un soi de erou al zonei. Asta te și schimbă – intri într-o altă lume, care pare sclipitoare la început, chiar dacă-și pierde strălucirea după doi sau trei ani. Pe de altă parte, oricine visează să meargă cât mai departe în Cupă – să se vadă pe Wembley, în turnurile gemene, chiar la Loja Regală, și cu toate onorurile la care e greu să ajungi.

— Și, dacă Melvyn Prosser se gândește să se retragă, ce-i trebuie clubului?

— Un alt fraier cu bani ca Melvyn Prosser, a răspuns Jimmy îmbufnat.

•

În drum spre Ealing, Duffy și-a amintit brusc de Don Binyon. Corpolent, pe cale de a cheli și cu un simț al umorului răutăcios, Binyon îi fusese tovarăș întâmplător de pahar la Clubul Alligator. Duffy nu se culcase cu Binyon – nu se simțea atras de el – însă îi plăcuse compania lui. Îi aprecia umorul, chiar dacă era cam tăios. Omului îi plăcea să le spună oamenilor adevărul despre ei înșiși; și se pricepea să o facă. Într-o seară, Duffy, care își cam plângea de milă și dădea de dușcă paharele cu o viteză mai mare decât s-ar fi cuvenit, a devenit ceva mai vorbăreț. Încercase chiar să se justifice într-un mod caraghios. A tot adus vorba de Carol, de înscenarea a cărei victimă fusese și de cine cu cine se culca. Greșea încercând să se justifice; dar nu era vorba doar de o greșeală, ci și de obrăznicie. Binyon l-a descifrat chiar mai bine decât se cunoștea însuși Duffy.

— Știi ceva? a zis Binyon, destul de iritat, după ce amicul lui începuse să bată câmpii și să se repete. Uite cum stă treaba, Duffy, ești homo. Nu-mi mai veni cu chestia aia, cum că ai fi bisexual. Am mai auzit-o. E ca și cum ai spune: *Vai, nu sunt chiar… nu sunt chiar așa.* Parcă ai vrea să te retragi din ceva în care ai intrat până peste cap. Duffy, ești homo. Te-am văzut destul de des pe aici ca să-mi dau seama cu cine am de a face. Homo, Duffy. *Eu* sunt, *tu* ești, hai să mai bem un pahar.

Și așa au făcut.

— Dar dacă sunt cum zici, a revenit Duffy, care începuse să resimtă efectul discuției, fără a mai vorbi de cel al paharelor, dacă sunt homo, de ce-mi place Carol mai mult decât oricine altcineva?

— Nimic neobișnuit. Mai tuturor homosexualilor le plac femeile. Iar celor mai multe femei le plac homosexualii. Sunt convins că e o fată de treabă, care se pricepe de minune să

încălzească o supă la conservă. Nu-i nicio legătură între una și alta. Iar dovada dovezilor, dacă-mi permiți să fac o mică aluzie la situație, e că ai probleme când vine vorba să faci sex cu ea.

— Dar asta e exact… din cauza celor întâmplate…

— Ba nu, Duffy, ceea ce s-a întâmplat n-a făcut decât să scoată totul la suprafață. Problema pe care o ai cu Carol e modul în care corpul te avertizează că ești homo.

— Dar am mai fost… am mai avut relații cu femei de atunci, a zis Duffy, simțindu-se, brusc, neobișnuit de sfios.

— Cu câte, ia zi? Câte au fost?

Binyon aproape că jubila. *Mda, nu la fel de multe ca… dar motivul e evident. Adică, având în vedere că…* Duffy a simțit că nu găsea un răspuns plauzibil. Binyon l-a bătut pe umăr, și a continuat:

— Duffy, nu te mai agita. Nu încerc să te seduc. Dar pe mine nu mă prostești și nu înțeleg de ce încerci să te amăgești. Dacă nu ești homo, atunci eu sunt magazinul Selfridges.

Discuția aceea l-a marcat. În realitate, următoarea persoană cu care s-a culcat după eveniment fusese o fată; dar era limpede că Binyon ar fi găsit o explicație și pentru asta. Chiar era homosexual? (Binyon, deși avea aceleași înclinații, prefera cuvântul „homo”, ca și cum ar fi dezvăluit un adevăr neiertător.) Într-un fel, Duffy nu se sinchisea dacă Binyon avea dreptate. Îi displăcea ideea de a fi încadrat atât de clar. Voi, ăștia, stați pe partea asta a străzii, iar voi, de colo, rămâneți pe cealaltă parte. Nu te puteai aventura să traversezi pe oriunde; folosirea trecerilor de pietoni era interzisă, iar dacă încercai să ignori regulile, te călca un bărbat pe cale de a cheli, care avea și un simț al umorului neiertător.

Duffy și-a amintit această discuție pe care o purtase cu ani în urmă doar din cauza ideii care îl obseda în acele momente. Adică, Bela Kaposi și

sarcomul lui călător. Certificatul X. Se spunea că puteai contracta SIDA dacă erai homosexual sau bisexual. Pesemne că riscul se reducea dacă erai doar bisexual, asta în termeni statistici: orice fată cu care se culcase reprezenta un risc mai redus, între 0,1 și 1%, de a transpira noaptea și de a avea noduli limfatici umflați. Pe de altă parte, existau bisexuali care se culcau mai mult cu bărbați decât unii homosexuali. Cum era cazul lui, de exemplu. Doar mereu afirmase că, pentru el, diferența între relația cu o femeie și cea cu un bărbat era aceeași dintre omleta cu șuncă și omleta cu șuncă și roșii. Încă era convins că acel adevăr nu putea fi demontat. Mai trebuia să admită că luase destule dejunuri de acest fel. Și-a privit dosul palmelor lăsate pe volan. Deocamdată, erau curate, măcar în acele zone. Dacă ar fi știut pe vremea aceea, l-ar fi întrebat pe Binyon unde se află nodulii limfatici. Cu siguranță că el era la curent cu astfel de chestiuni.

Starverton Road, în cartierul Ealing, era o fundătură scurtă, în care se aflau case construite în stil Tudor, între cele două războaie. De o parte și de alta a străzii pavate se găseau câte doi tei, toți abia tunși. La capătul străzii, în fața unui zid din cărămidă gata să cadă, care bloca accesul către linia de tren, se vedea un automobil pus pe butuci; era acoperit cu o folie de plastic cenușie, iar roțile fuseseră demontate.

Era greu să depisteze sediul Mișcării Roșu, Alb și Albastru. Una dintre case avea un catarg înfipt în micuța grădină din față, iar pe acesta flutura steagul Marii Britanii. Duffy nici măcar nu s-a mai deranjat să verifice numărul pe care îl primise de la Liga Antinazistă.

Ușa i-a fost deschisă de un bărbat între două vârste, cu fața congestionată și ochi mici, porcini. Destul de greu de închipuit că cineva care deschide ușa la ora unsprezece într-o miercuri poate fi îmbrăcat atât de elegant. Omul purta pantalonii și

vesta de la un costum cu trei piese, o cămașă albă, ale cărei mâneci stăteau prinse cu niște brățări metalice cu elastic deasupra coatelor, o cravată severă și pantofi proaspăt lustruiți. De asemenea, din motive greu de înțeles, avea pe cap un melon. Acela să fi fost domnul Joyce, secretarul organizației, sau vreun executor judecătoresc pregătit să plece de acasă?

— Domnul Joyce?

— Da.

— Voiam să mă interesez de Mișcare.

— Ești ziarist?

— Nu.

— De la comuniști?

— Nu.

— Intră.

Domnul Joyce s-a întors, și-a atârnat pălăria pe cuierul de lângă ușă și l-a condus în bucătăria luminată de soare. În mod deliberat, în acea dimineață Duffy nu depășise eleganța lui obișnuită, îmbrăcând o jachetă de blugi, pantaloni asemenea, o cămașă groasă și ghete masive. Nu arăta chiar ca un huligan care teroriza locuitorii de pe Layton Road, dar părea destul de amenințător. Ca să fie mai convingător, își schimbase puțin și vocea.

Joyce l-a invitat să se așeze la masa din bucătăria strâmtă și s-a dus până în camera alăturată. A revenit cu un stilou și cu ceea ce părea să fie un soi de formular de înscriere. După ce s-a așezat pe un scaun față în față cu el și i-a aruncat un zâmbet perfect firesc, domnul Joyce nu i-a mai amintit de un executor judecătoresc. Semăna mai curând cu un doctor care își notează datele personale ale unui pacient. *De cât timp ești homosexual, domnule Duffy*? *Preferi să fii homo sau bisexual*? *De când ai problema asta cu lipsa de apetit față de Carol*? *N-ar fi rău să-ți examinez scula. Ba nu, întâi o să arunc o privire la această decolorare a pielii. Da, așa cum am bănuit. Acum*

nu mai are rost să-ți faci griji pentru sculă. Soră, adu-mi, te rog, un vas mare cu Dettol și niște otravă umană. Vai!

— Și ce vrei să mă întrebi în legătură cu Mișcarea, domnu'…?

— Binyon.

— Da, domnule Binyon.

— Păi, aș vrea să știu dacă pot deveni membru. *Duffy socotise că trebuia să joace tare, dar să dea de înțeles că știa să respecte, dacă era nevoie, autoritatea cuiva. În acest caz, a domnului Joyce.*

— Cum ai aflat de noi?

— Păi, am auzit niște băieți din tribună discutând la pauză. Sâmbătă, pe stadionul lui Athletic, la peluza din Layton Road, unde merg eu de obicei; și cum vorbeau ei, m-am gândit că mi-ar plăcea chestia asta.

— Îmi permiți să te întreb ce orientare politică ai, domnule Binyon? Care ți-e numele mic?

— Terry. Sunt englez și-s mândru de asta, altă politică nu fac.

— Mda, și ăsta poate fi un început. *Domnul Joyce părea destul de inofensiv, dar Duffy nu putea ridica privirea spre el fără să simtă că ochii mici, porcini, îl cântăreau pătrunzător.* Ia spune-mi, care crezi că sunt scopurile mișcării?

— Să-i bată pe negri și pe pakistanezi, a răspuns Duffy cu un rânjet răutăcios.

— Vai de mine, a spus domnul Joyce, lăsând stiloul pe masă, nu prea cred că ne confruntăm cu o atitudine politică foarte evoluată.

— E în regulă, domnule Joyce, am încercat să vă trag puțin pe sfoară. Din ce-am înțeles de la băieți și după cum vorbeau, cam asta înseamnă să fii patriot, nu?

— Da, ai putea începe așa.

— Uite ce e, s-ar putea să greșesc, domnule Joyce, dar din câte înțeleg, una dintre problemele acestei țări e corupția politicienilor. Își umplu buzunarele, se lăfăiesc în mașini scumpe și nu-i

interesează părerea poporului. Da, dacă poporul vrea ceva, treaba lor e să facă întocmai, păi nu? De aceea au ajuns acolo. Uite, de exemplu, pedeapsa cu spânzurătoarea. Toată lumea vrea asta, dar ei nu vor s-o aprobe.

— Aici sunt de acord cu tine, a zis domnul Joyce.

— Sau repatrierea. Toată lumea vrea așa ceva, dar ei, nu. *Duffy a încercat rețeta pe care i-o servise Jimmy Lister.* Mă refer la generația mea – *aici Duffy a scăzut cincisprezece ani din vârsta pe care o avea, sperând că acest lucru va trece neobservat* – generația mea, toată, e apatică, da, așa-i. Apatică. Ce diferență e între un partid mincinos și altul? Avem nevoie ca politicienii să asculte poporul și să-i ofere ceea ce vrea el. Adică, vreau să fiu mândru că-s englez. Eu *sunt* mândru de asta, s-a grăbit el să adauge, dar mă scoate din papuci felul în care țara asta a fost târâtă în noroi în ultimii ani. Trăim în *Marea* Britanie, sau nu?

— Da, domnule Binyon. Și cum o să repunem acel *Mare* în numele țării noastre?

— Păi, în faza asta, nu pot decât să-mi dau o părere. Adică, cred că știi mai multe despre asta decât mine. Dar eu zic că trebuie să goniți toți politicienii și să aduceți alții. Și trebuie să avem o țară pentru britanici. Plus repatrierea. Atunci o să avem din nou o Mare Britanie. Iar dacă se opun, atunci înseamnă că negrii și pakistanezii trebuie bătuți.

De astă dată domnul Joyce și-a îngăduit un chicotit conspirativ. Duffy simțea că ar avea nevoie de o baie.

— Dar numai dacă se opun, așa cum te-ai exprimat, domnule Binyon.

— A, sigur. Ce-i cinstit e cinstit, păi nu?

— Ce-i cinstit e cinstit, adevărat.

Domnul Joyce a deșurubat capacul stiloului și a început să-i noteze datele personale. La numele de Binyon, Duffy a adăugat o adresă falsă din

Paddington și o vârstă la întâmplare. A mărturisit că era șomer. A negat, lucru perfect real, orice afiliere politică anterioară la vreo mișcare. A promis să achite cele zece lire pe an, sau cinci lire semestrial, sau trei lire trimestrial. A semnat unde i s-a cerut. Apoi, domnul Joyce a plecat din nou, revenind cu două cărți, câte una în fiecare mână: Biblia și Shakespeare. L-a rugat pe Duffy să se ridice și să pună câte o mână pe fiecare carte.

— Jur solemn…

— Jur solemn…

— Că voi sluji cu credință pe Majestatea Sa Regina…

— Că voi sluji cu credință pe Majestatea Sa Regina…

— Și voi respecta neabătut scopurile și principiile Mișcării Roșu, Alb și Albastru…

— Și voi respecta neabătut scopurile și… și mai ce?

— Principiile.

— Scopurile și principiile Mișcării Roșu, Alb și Albastru…

— Și voi urma ordinele conducătorilor acesteia.

— Și voi urma ordinele conducătorilor acesteia.

— Foarte bine. Acum trecem la vizita medicală. Scoate-ți cămașa.

— Poftim?

— Hai, hai, scoate-ți cămașa, e vorba doar de o examinare superficială. Sunt doctor autorizat.

Cam fără chef, Duffy s-a dezbrăcat până la brâu.

— Așa, foarte bine, o clipă doar. Sper că n-ai anemie falciformă. Ha-ha.

— Ce?

— Nu te îngrijora, imposibil să ai așa ceva.

Joyce a scos un stetoscop antic și și-a îndreptat atenția asupra mușchilor pectorali ai lui Duffy. Și-a lipit degetele reci de omoplații lui și a palpat ușor. L-a pus să-și întindă brațele și a verificat dacă-i tremură degetele. Pesemne că individul era chiar doctor. La fel de bine putea fi un șarlatan.

— Bine, bravo. Deocamdată nu-i nevoie să te îmbraci.

În timp ce Duffy s-a întrebat ce-l mai aștepta, Joyce a deschis frigiderul și a scos o pâine albă, gata feliată. A scos două felii și le-a introdus în prăjitor.

— Domnu' Joyce, am mâncat de dimineață.

— Nu-i vorba de dejun.

— Mă gândeam să plec.

— Tocmai ai jurat să asculți ordinele superiorilor Mișcării. Stai jos, Binyon. Nu durează mult. Am terminat cu proba medicală. Acum trebuie să facem examinarea fizică. (Duffy s-a uitat la Joyce, care și-a mutat privirea spre prăjitor.) *Acum,* a zis el, urmează partea veselă.

A îndepărtat ce mai rămăsese pe masa de bucătărie și a șters-o cu o cârpă. După ce feliile de pâine s-au rumenit, le-a scos, a întins pe ele unt din belșug, apoi gem. Le-a adus la masă și le-a așezat chiar în mijloc, la depărtare de aproximativ șaptezeci de centimetri una de alta. La urmă și-a șters mâinile cu cârpa.

— Urmează skandenbergul, l-a anunțat el pe Duffy. Un fix de-al meu. Ai putea numi asta drept o ceremonie inițiatică, dacă vrei.

— Pot să-mi pun cămașa?

— Să rămânem așa cum suntem, bine?

Domnul Joyce, având o brățară din oțel care sclipea în soare, și-a așezat cotul aproape de mijlocul mesei și a ridicat antebrațul în poziție verticală. Duffy, dezbrăcat până la brâu, l-a imitat.

— O clipă, a spus domnul Joyce și a aranjat mai bine cele două felii de pâine cu gem. Apoi și-a lăsat cotul alături de cel al lui Duffy, după care și-au încleștat palmele și degetele mari.

— După ce număr până la trei, începem. Te las să numeri, domnule Binyon.

Bine, dementule, a gândit Duffy, în schimb s-a grăbit să spună:

— Unu, doi, trei.

Duffy era pregătit, ba chiar foarte bine, fiindcă lucrul cu greutăți îi întărise neîndoielnic antebrațele. Cu toate acestea, primul lui atac nu l-a luat prin surprindere pe domnul Joyce, care a rămas cu brațul vertical fără niciun efort. Se vedea că mai făcuse asta. La fel și Duffy, deși probabil că nu la fel de des. După ce prima încercare a dat greș, Duffy a exercitat o presiune constantă, dar brațul adversarului a rămas înțepenit pe verticală. După câteva clipe, Duffy și-a lăsat brațul să se retragă spre ora 1, apoi a atacat brusc și cu vigoare. La primele două încercări de acest fel, a revenit la verticală fără efort, dar mai mult n-a reușit. A treia oară, brațul i-a rămas la ora 1. La următorul atac, brațul i-a rămas înțepenit la ora 2. Felia cu gem se găsea la câțiva centimetri de pielea lui. Nu s-a uitat la Joyce. Sosise clipa efortului eroic, a socotit el, a loviturii ucigătoare. Și-a încordat mușchii și a contraatacat. O frântură de secundă mai târziu, antebrațul i-a fost strivit de felia cu gem.

Joyce s-a ridicat, și-a șters palma cu cârpa, apoi i-a aruncat-o lui Duffy.

— N-am vrut să-ți murdăresc cămașa aceea frumoasă, a explicat el.

În drum spre ușă, Joyce i-a explicat despre buletinul informativ lunar și despre marșul de la Tower Hill, programat săptămâna următoare. Duffy abia aștepta să dispară din casa aceea, motiv pentru care, pe coridorul scurt de ieșire din bucătărie i-a luat-o înainte lui Joyce cu mai bine de un metru. A deschis ușa și s-a întors să spună la revedere – ori, dacă nu asta, măcar un *du-te dracului.* Când s-a răsucit, a remarcat că domnul Joyce își pusese din nou melonul pe cap.

•

— Să știi că există și zile când mă simt normal, a spus Duffy.

— Și de ce te îngrijorează asta? l-a întrebat Carol.

În timp ce așteptau să se coacă ultima lui creație culinară – pizza congelată de la Marks & Spencer – i-a povestit despre vizita făcută în Ealing.

— Bine că nu a stat cu pălăria pe cap cât v-ați înfruntat, a spus ea. Nu cred c-ai fi suportat o asemenea situație.

— Tu crezi că sunt normal?

— Ce înțelegi prin *normal*? Doar nu există așa ceva. Și dacă ar exista, tu n-ai fi, bineînțeles.

— Uf!

Dintr-o dată, Duffy și-a dorit foarte intens să fie normal, chiar dacă normalitatea nu exista.

— Dar nici nebun nu ești, dacă asta vrei să știi. Nici măcar ciudat. Asta, din punctul meu de vedere. Adică, pesemne că ai *unele* ciudățenii, dar cred că m-am obișnuit cu ele.

Duffy a scos pizza din cuptor și a pus tava în chiuvetă la înmuiat, după care s-a așezat la masă.

— Foarte bună, Duffy. Delicioasă. Îmi place cum ai aranjat bucățile de ardei verde.

Duffy a zâmbit, semn că accepta complimentul. Făceau acel joc destul de des. Lui îi plăcea. În ceea ce-l privea, s-a gândit că ținuse pizza prea mult la cuptor. Blatul devenise crocant. Sigur, *așa* trebuia, și ținuse pizza exact cât precizau instrucțiunile de pe cutie, dar era atât de crocantă, încât firimiturile zburau în toate direcțiile când încerca să o taie. Unele au ajuns chiar și pe podea, iar Duffy nu detesta nimic mai mult decât să strivească mâncarea pe podea. Nu pentru că mâncarea ar fi *intrat* în gresie, dar sigur se întindea, lucru de asemenea neplăcut pentru el, fiindcă se lua pe tălpi și o ducea în alte camere, ceea ce Duffy detesta și mai și.

— Ai auzit de Charlie Magrudo?

— Nu. Trebuia?

— N-ai niciun motiv. S-ar părea că e un fel de baron cu acte în regulă de prin partea asta a Londrei.

— Nu. E prea departe de West Central ca să fi auzit de el. Decât dacă e cu adevărat mare.

— Sigur.

Lui Carol nu-i plăcea să audă despre cazurile lui. Duffy vorbea atât de puțin despre ele încât, atunci când o făcea, ea simțea că s-ar cuveni să asculte, deoarece probabil îl îngrijora ceva dar, în realitate, nu ținea să afle. Asta îi redeștepta amintiri. Vechi, de pe vremea când fuseseră colegi la West Central și își făcuseră curte. Erau destule situații în care Duffy o ruga să-l ajute. Iar acest lucru însemna ca ea să încalce regulamentele de ordine interioară. Nici asta nu-i plăcea. Nu-i plăcea fidelitatea pe jumătate. Și-ar fi dorit ca el să-și găsească o altă meserie, care să nu aibă nicio legătură cu munca de poliție. Ar fi preferat să-și deschidă o cârciumă – mulți foști polițiști procedau astfel. Doar că firmele producătoare de băuturi nu agreau patroni de cârciumi ale căror cariere să se fi încheiat la fel ca a lui Duffy. Spera să nu-i ceară ajutor și de data asta, fie și pentru faptul că era conștientă că probabil va ceda.

— A, Duffy, apropo, am aflat despre nodulii limfatici.

— Îhâm.

Chiar voia să știe? Acum, când era pus la încercare, nu mai era atât de convins.

— Da, am întrebat pe cineva de la secție și m-au sfătuit să discut cu doctorul Hawkins.

— Îhâm.

— Sunt ca niște gâlme. La subsuoară, gât și vintre. Acolo sunt.

— La ce slujesc?

— N-am prea înțeles, dar cred că sunt… folositori, din câte a zis doctorul.

— Ți-a spus cât de mari trebuie să fie?

— Mari? Nu, nu cred. Mai precis, sunt destul de mici, parcă așa am reținut. Crezi că trebuie să mergi la un consult?

Carol n-a menționat cuvântul *cancer,* care fusese amintit de doctorul Hawkins.

— Nu.

— Dacă te îngrijorează starea lor, cred c-ar fi bine să mergi la doctor.

Prin *îngrijorare,* Carol voia să spună, de fapt, *dacă te îngrijorează mai mult decât de obicei.* Dacă Duffy s-ar fi prezentat la medic ori de câte ori îl îngrijora ceva, ar fi fost mai bine să-și închirieze spațiu permanent pentru un pat de campanie la cabinetul medical.

Duffy și-a dat seama că n-ar fi trebuit să întrebe de acei noduli. Așa se întâmpla întotdeauna: aflai atât cât să te îngrijorezi mai tare, nu invers. Cu toate astea, acum măcar știa unde erau acei noduli; oricum făcuse un pas înainte. Pe de altă parte, nu știa cât de mari trebuiau să fie, și atunci cum să-și dea seama dacă se umflaseră sau nu? Asta reprezenta un pas înapoi. Dacă și-i putea pipăi, însemna că erau umflați? Sau că aveau dimensiuni normale și că dacă se măreau, atunci putea considera că se umflaseră?

Cu toate astea, nu ținea să meargă la consult, mersi de idee. Nu voia să i se lege clopoțelul de lepros la gât și să fie trimis tocmai în Munții Țării Galilor.

— Nu, nu sunt îngrijorat, draga mea, n-am nimic. Serios, mă simt bine.

Ea l-a privit neîncrezătoare, de aceea el s-a apropiat și, aplecându-se, și-a petrecut brațele pe după umerii ei. S-a uitat la ea și a zâmbit, apoi, lucru ciudat; i-a venit să o sărute, însă în loc de asta, au început să spele vasele. Carol le spăla, iar Duffy le ștergea; după părerea lui, Carol mai dădea rasol la șters, dar la spălat se pricepea. Era foarte meticuloasă.

A doua zi dimineață Carol trebuia să se trezească devreme. De aceea, când Duffy s-a culcat, ea era aproape adormită. Când s-a urcat în pat, căutându-și locul potrivit, a simțit o înțepătură

în picior. A aprins veioza și a pipăit puțin cearceaful. Putea să bage mâna în foc. Bineînțeles. O firimitură de pizza. *Exact* cum se gândise. Data viitoare avea să o țină la cuptor cu cinci minute mai puțin. Nu-i nimic dacă blatul rămâne puțin moale. Cei cu proteze dentare trebuie întotdeauna să gătească în acest fel. Doar că… nu se distrugeau toate bacteriile dacă pizza nu era la ținută în cuptor atâta cât specificau instrucțiunile de pe cutie. Pesemne că doctorul Hawkins știa și despre asta ceva. O va pune pe Carol să-l întrebe. S-a lipit de spatele ei și s-a încovrigat pe jumătate lângă ea.

A adormit repede și la fel de repede au apărut și visele. L-a văzut pe Binyon stând la barul de la Clubul Alligator, purtând sutien și chiloți negri, portjartier și ciorapi negri. I-a văzut pe huligani mărșăluind pe Layton Road cu steaguri ale Marii Britanii. I-a văzut pe Binyon și pe domnul Joyce făcând un skandenberg. S-a văzut și pe sine apărând în poarta echipei Reliables și, de fiecare dată când se apleca să scoată mingea din plasă, aceasta se transforma într-o pizza moale. L-a văzut apoi din nou pe Binyon pe scaunul de bar la Alligator, răsucindu-se către el și spunându-i: *„Duffy, din nefericire, ești un nodul limfatic. S-ar putea să susții că nu-i adevărat, dar asta ești*.” L-a văzut pe Melvyn Prosser în Rolls-Royce-ul Corniche placat cu aur, punând în marșarier și trecând peste piciorul lui Danny Matson. A mai văzut…

Brusc, s-a trezit. Rămăsese încovrigat lângă Carol, dar față de momentul culcării, apăruseră două elemente noi. Se petrecuseră două lucruri. Transpira, asta în primul rând. Și-a atins fruntea cu degetele și s-a gândit: *Duffy, asta e sudoare. Transpirație nocturnă.*

Al doilea lucru era că avea o erecție. Nu-i venea să creadă nici asta, dar o examinare cu degetele aceleiași mâini l-a convins. *Aceea e o erecție,* și-a

spus Duffy. *Mai ții minte*? *Prima care apare pe negândite după atâția ani. Cu Carol, mai precis.*

Trebuia găsită o explicație. Poate că cele două surprize aveau legătură între ele. Poate scula îi era doar un nodul limfatic, iar acum se umflase, deoarece avea să moară peste un an sau doi de boala aceea groaznică. Oricum ar fi stat lucrurile, era vorba de o erecție.

Slavă Cerului că prietena lui dormea.

•

A doua zi a avut de umblat mult pe jos și de rezolvat lucruri mărunte. Mai toate amănunte. Întâi a trecut pe la Danny Matson ca să-l invite spre seară la The Knight Spot. Danny nu primea multe invitații, așa că până și câteva ore petrecute într-o furgonetă veche erau mai plăcute decât nimic.

— Apropo, mi-au găsit portofelul. Poliția.

— A, da? Și ce ți-au luat?

— Banii. Și cartea de credit. Altceva nu aveam. Norocul meu că fotografia lui Trevor Brooking nu era la mine. Mi-o luau și pe asta.

— Mm, poate. (Mai ales dacă ar fi fost suporteri ai lui Barnsley.) Și piciorul?

— La locul lui.

— Fruntea sus.

Apoi s-a dus iarăși în Layton Road, luând casele în ordine inversă.

La numărul 57, doamna Davis, tot cu șorțuleț, i-a deschis ușa.

— A, Wayne, a strigat ea văzându-l pe Duffy, a revenit domnul de la *Chronicle.*

A dispărut brusc, lăsând în locul ei un tip ras în cap. Individul s-a uitat mai de aproape la Duffy. Ori avea vederea slabă, ori îi plăcea să-și întâmpine vizitatorii cu un cap în gură.

— Hei, ia șterge-o. Chiar ai dat-o peste cap pe maică-mea cu discuția aia despre *Numerele norocoase.*

— Tatăl tău nu e acasă? În regulă, lasă acum, s-a grăbit Duffy să adauge, mai ales că tânărul

skinhead evalua posibilitatea unei acțiuni în forță.

La numărul 48, Arthur încă nu venise, iar vocea din spatele ușii i-a acordat mai puțin timp decât data precedentă.

La numărul 37, i-a deschis domnul Bullivant.

— Da.

— Domnule Bullivant, tot eu sunt.

— Am constatat, flăcăule.

— Cei de la redacție m-au rugat să verific două aspecte.

— Ei, atunci *verifică-le,* a zis domnul Bullivant, imitându-l cu un aer batjocoritor.

— De când spuneți că aveți necazuri?

— De la construirea stadionului.

— Dar e mai rău de când… de trei ani? Un an, trei luni?

— Da.

— Da, dar mai precis?

— Da, la toate trei.

— Am înțeles. Domnule Bullivant, presupunând că aveți câștig de cauză, asta nu înseamnă că problema se rezolvă. Clubul poate face recurs. Cât de departe sunteți dispuși să mergeți în justiție?

— Cât e nevoie.

— Până la capăt, adică?

— Cum am zis.

— Domnule Bullivant, cei care locuiesc pe strada asta vă susțin?

— Stau și singur în picioare. Da, sigur că da.

— Au făcut o… o colectă pentru asta?

— De ce întrebi?

— Păi, v-ar putea costa o groază de bani. Dacă și clubul luptă până la capăt, adică.

— Asta-i treaba noastră. Tu cu cine ții?

— Eu doar încerc să aflu ce se întâmplă. Domnule Bullivant, mă-ntrebam dacă aveți un sponsor.

— Ce vrei să insinuezi?

— E cineva care apreciază ce faceți și a promis că acoperă cheltuielile pe care le-ați putea avea

prin introducerea acțiunii?

— Nici nu ți-aș spune dacă ar exista.

— De ce?

— De ce trebuie să-ți spun?

— Dar de ce nu trebuie să-mi spui?

— Ascultă, ești ceea ce se cheamă reporter începător?

— Da, cred că da.

— Eram sigur. Ai venit de două ori și nu ți-ai notat o vorbă în carnetul acela. Nici nu mă miră că vedem atâtea minciuni în ziare. O zi bună!

S-a întors acasă, apoi i-a telefonat lui Ken Marriott. Putea să-l viziteze la *Chronicle* ca să-i dea un subiect de articol? Sigur. În schimb, putea Ken să-l strecoare vreo zece minute în arhiva ziarului? Nicio problemă.

Arhiva s-a dovedit a fi un soi de încăpere realizată chiar în biroul cât o hală, prin înălțarea a patru pereți din dulapuri înalte până în tavan. Ken i-a găsit biblioraftul cu articole despre Charlie Magrudo și l-a lăsat singur.

Erau vreo zece știri cu totul, asta pe durata a cincisprezece ani. Fiecare articol fusese decupat și lipit pe o foaie de hârtie de ziar. Cu excepția unuia care făcea o prezentare mai pe larg a personajului, restul articolelor erau minuscule. *Un om de afaceri local donează un autocar Sunshine unui club de varietăți* și *Noul supermarket va fi construit la termen, promite contractorul,* și alte chestii asemenea. Din tăieturi, Duffy a alcătuit imaginea unui om de afaceri harnic, iubitor al tihnei căminului, atent la nevoile societății, caritabil, generos și implicat, care era credincios deopotrivă față de angajați, familie, biserică și Clubul Rotary. Din când în când sosea câte un jurnalist să consulte articole de arhivă. Unul dintre ei s-a uitat peste umăr la biblioraftul din care citea Duffy.

— Charlie Magrudo, nu?

— Da.

— De ce te interesează persoana lui?

— A, încearcă să obțină un contract în Islington și am auzit că nu e cel mai nevinovat om de afaceri de pe pământ.

— Charlie Magrudo? Păi, omul e curat ca lacrima. Pesemne c-a vrut cineva să-și bată joc de tine. E un adevărat stâlp al Clubului Rotary.

— Am descoperit, a spus Duffy. Tu cine ești?

— Reporterul care ține pagina neagră.

Ken Marriott s-a dovedit foarte interesat de pontul oferit de Duffy în legătură cu locuitorii din Layton Road și a promis că nu va divulga numele celui care îi dăduse subiectul. Duffy i-a sugerat să afle cine subvenționa acțiunea locuitorilor, adăugând că trecuse deja pe acolo și pusese unele întrebări; spera că asta nu-i afecta șansele lui Ken de a scrie un articol interesant.

— Nu-ți face griji, bătrâne. O să-i fac să-mi mănânce din palmă. E uimitor cât de comunicativi devin oamenii când le spui că ești ziarist.

— Eu n-am constatat așa ceva, a zis Duffy.

— Dar tu nu ești ziarist, l-a pus la punct Ken.

— Asta-i destul de aproape de adevăr. Numai că, am avut impresia că oamenii nu-s dispuși să stea de vorbă cu mine.

— Serios?

— De aceea m-am dat drept Ken Marriott.

Când s-a întors acasă, a găsit un mesaj pe robotul telefonic, de la Jimmy Lister. Acesta îl ruga să-l sune, sugerându-i că, dacă era liber, să vină până la stadion cât mai curând.

— Duffy, a început Jimmy în timp ce-l conducea îl biroul lui, să-ți fac cunoștință cu Brendan Domingo.

— Bună. Am auzit că ești o stea în devenire.

— Încântat de cunoștință. Nu, e vorba doar de jocul colectiv. Dacă ai în jur oamenii care trebuie, îți ies multe, a zis Brendan, apoi a rămas cu privirea în podea.

Era masiv și musculos; deși născut în Marea Britanie, slabe șanse pentru el să fie primit în

Mișcarea Roșu, Alb și Albastru. Lui Duffy, loialitatea lui față de ceilalți jucători i s-a părut mișcătoare. Jimmy Lister îi transmisese deja părerea bună a lui Melvyn Prosser despre primii unsprezece: echipa era pe ducă, așa afirmase președintele.

— Ba nu, cel care ne poate salva e Brendan, a spus Jimmy Lister.

— Mulțumesc, Șefu', a zis Brendan, fără să ridice ochii.

— Am înțeles că unii dintre golani te huiduiesc, a zis Duffy.

— Da. Nu-i prea frumos din partea lor, a răspuns Brendan, abia acum uitându-se în ochii lui Duffy. După aceea, și-a plecat din nou privirea, iar Duffy a constatat că Brendan era mai înalt cu aproape douăzeci de centimetri decât el.

— Și te deranjează asta?

— Nu, a spus Brendan. Prima oară când s-a întâmplat, m-am gândit să iau mingea și să ies de pe teren. După aceea mi-am zis: „De ce să le dau satisfacție?" A doua oară mi-am spus: „Iar nu-mi dau pace", și am scăpat de minge imediat. A treia oară, m-am gândit: „Nu, asta voiau ei, așa că am făcut câteva driblinguri și am șutat în bară de la aproape douăzeci și cinci de metri." Acum Brendan zâmbea destul de degajat.

— Spune-i lui Duffy ce mi-a povestit.

— Nu-s prea multe de zis. Am fost la o cârciumă, unde am dat peste un aranjor și cred că voia să mă cumpere.

— Să te cumpere?

— Da, să-mi dea câteva sute de lire sau cine știe. După ce i-am spus că nu mă interesează, n-am mai ajuns să discutăm de bani.

— Ia-o de la început. Cu toate amănuntele pe care ți le amintești.

— Păi, cum spuneam, eram într-o cârciumă…

— The Albion, a intervenit Jimmy Lister.

— Așa, la Albion, la o bere și niște plăcintă după un antrenament, și m-a abordat un tip. A zis că m-a văzut jucând și voia să-mi dea ceva de băut. Cum tot bere băusem și până atunci – îmi pare rău, Șefu' – am zis că nu refuz. Și am discutat despre echipă, rezultate, una, alta, iar la urmă a spus pe ocolite că ar dori să-mi facă o propunere. Dacă n-ar fi spus asta, probabil că nici n-aș fi băgat de seamă, pentru că a cârmit discuția cu multă abilitate.

— Ce anume a spus?

— A, că-s steaua echipei, și alte chestii la fel, și m-a întrebat ce se va întâmpla dacă Athletic retrogradează, iar eu i-am spus că n-o să picăm, ci o să rămânem în divizie. Atunci a spus că-i place atitudinea mea, adăugând că și alții ar fi încântați de ea. L-am întrebat la ce face aluzie, iar el mi-a zis: „Păi bine, tinere, ai contract, nu? Pe câți ani? Doi, trei, cinci?" I-am răspuns că mai aveam trei ani. „Mda", a zis el. „Să vedem și altfel lucrurile. Dacă Athletic scapă de retrogradare, atunci e clar că trebuie să joci tot la ei, nu?" „Sigur", i-am spus. „Dar", a zis el, „să presupunem că se întâmplă o tragedie, și echipa se duce la vale, atunci care-i situația? Clubul o să aibă nevoie de bani și bineînțeles că-și va vinde atacantul cel mai bun." Adică, pe mine. „Ei bine, am auzit", a zis el, „că pe unii i-ar interesa ideea. O echipă nu prea mare din divizia secundă, de undeva din nord. De pe la mijlocul clasamentului, care nu are cum să retrogradeze. Stai doi ani acolo, după care ajungi în prima divizie." Deci, el cam așa îmi vedea cariera. Să aleg între zbaterea la coada clasamentului în divizia a treia sau un adio scurt și după aceea o să fiu propulsat ca o rachetă. I-am spus că nu pricepeam, și atunci a zis-o de-a dreptul.

— Ce anume? a întrebat Duffy și s-a aplecat ușor în față.

— Că domnul pe care îl reprezenta era foarte dispus să-mi ofere un avans din investiția asta. Adică, să cumpere un atacant bun. Referindu-se la mine.

— Foarte frumos, a zis Duffy.

— Mie nu mi s-a părut chiar așa de frumos, a spus Brendan.

— Nu, voiam să spun inteligent.

— Ei, n-a fost chiar atât de inteligent, după mine, deoarece i-am spus să-și vadă de drum.

— Brendan, descrie-l pe individ.

— O, domnule, nu prea pot. Era un tip obișnuit.

— Tânăr, bătrân, masiv, slab, bine sau neglijent îmbrăcat?

— Destul de scund; scuze, adică de înălțimea ta; mai în vârstă – cred că-n jur de cincizeci de ani, subțirel, destul de elegant, avea un pardesiu. Dar i-am spus să mă scutească și a plecat.

— Cum vorbea?

— Normal. Adică nu s-a bâlbâit sau ceva de genul ăsta.

— Iar ochii ce culoare aveau?

— Domnule, eu nu mă uit la așa ceva.

— Și părul?

— Da.

— Cum adică?

— Adică, mai avea ceva păr. Nu era chel. Serios, îmi pare rău că nu mi-l amintesc mai bine. Eu îmi vedeam de plăcinta mea. Și, în orice caz, știi cum se spune. (A ridicat privirea puțin strengar, neștiind dacă era cazul să-și exprime gândul.) Voi, albii, toți arătați la fel.

În seara aceea, Duffy a stat cu Danny Matson în furgoneta parcată în fața barului, privind o adevărată defilare de albi care arătau la fel. Semănau unii cu alții pentru că nu aminteau de persoana pe care o căutau ei. Fete scunde, fete înalte, fete mai coapte, fete cu decolteuri până la buric și fete ascunse în voaluri, la fel de misterioase ca și automobilul abandonat în

fundătura pe care locuia domnul Joyce; dar printre ele nu a apărut nicio Denise.

După o așteptare de câteva ore, Duffy s-a gândit că poate fata intrase înainte de sosirea lor. A pornit spre intrarea în The Knight Spot având în minte descrierea nu tocmai perfectă făcută de Danny: Denise, păr negru, rochie neagră, destul de goluță, dansează aproape de partener, se agită de colo-colo, pune pe fugă alte fete, pleacă împreună cu tine, așteaptă cât te duci tu să aduci mașina, apoi dispare. Mda, dintr-o asemenea descriere se putea găsi cineva să-și amintească de ea, nu?

Dar intrarea în The Knight Spot s-a dovedit o problemă. Care a fost creată de Frankie Grasul. Acesta i-a atras atenția lui Duffy că nu era îmbrăcat corespunzător pentru un club de clasă din West London. Adică nu avea cravată. Frankie Grasul a afirmat că Duffy era cel mai nespălat individ care încercase să intre în club în acea seară. Când Duffy a încercat să protesteze, Frankie Grasul a luat o cutie de bere și a strivit-o între degetele făcute pumn. Asta l-a impresionat pe Duffy, deoarece cutia fusese nedesfăcută. În plus, presiunea exercitată de degetele omului de ordine făcuse ca inelul de siguranță să sară, iar o parte din berea Carling Black Label s-a depus pe geaca din blugi a lui Duffy. În acel moment, Frankie Grasul a remarcat că Duffy arăta și mai neîngrijit. Duffy s-a simțit ispitit să-i spună lui Frankie Grasul că arăta ca o mașină municipală de gunoi, dar s-a gândit mai bine și a preferat să-și țină gura. Când s-a întors la furgonetă, Danny i-a spus:

— Mă doare piciorul.

— Sigur, a încuviințat Duffy. Oricum, am avut o zi de doi bani. Te duc acasă.

•

Sâmbătă a fost zi de meci. Acasă, cu Bradford City. Duffy l-a sunat pe Jimmy Lister și și-a cerut scuze de deranj, dar ar fi vrut să știe dacă acesta avea idee cine ar fi încercat să-l ademenească pe

Brendan Domingo, presupunând că încercarea de mituire era doar un început. Jimmy a zis că știe trei echipe destul de bune de la mijlocul diviziei secunde din nord și că se va ocupa de ele la începutul săptămânii următoare. Cunoștea pe unul dintre manageri și spera să capete un răspuns fără ocolișuri.

— Duffy, din nefericire, când e vorba de recrutarea de jucători, nimeni nu respectă legea. Adică, există cluburi cinstite, cu manageri corecți, care sunt totuși dispuse să ofere unui intermediar un buget destul de flexibil, prefăcându-se că nu știu nimic, atâta vreme cât treaba se aranjează. Nu mă refer la prima divizie și la transferurile de milioane. Vorbesc de mici înțelegeri între cluburi care sunt cam strâmtorate și nu pot plăti salarii mari; dacă cineva îl convinge pe un jucător că o va duce mai bine în altă parte decât unde joacă, înseamnă că ești inuman dacă nu-i mulțumești acelui mijlocitor.

— Mda, înțeleg.

— Vii la meci?

— Nici nu mă gândesc să-l ratez.

Era primul meci pe care Athletic îl juca de când Duffy fusese angajat de Jimmy Lister.

— Vrei să stai în loja directorilor? (Aceasta era un careu cu scaune vag tapițate, de la tribuna întâi.) Eu o să fiu cam ocupat. Sau îți dau un bilet la altă tribună.

— Nu, mulțumesc, vreau să stau la peluza dinspre Layton Road. O să-ți fac eu un semn. Ba nu, o să mă recunoști ușor. O să fiu singurul care îl aplaudă pe Brendan Domingo.

— Bine.

Înainte de a-i telefona lui Ken Marriott, Duffy și-a făcut o cană de cafea tare.

— Vierme, sunt Duffy.

— Duffy? Ai renunțat la celălalt nume? Aș recunoaște vocea asta și-n somn. Nu cumva ești

reporterul începător de la *Chronicle*? Cum îl chema, parcă Marriott, nu?

— Scuze. Sper că nu ți-am creat necazuri.

— S-au rezolvat. Viermele părea satisfăcut de sine. Nu, am mers din ușă-n ușă cerând scuze pentru lipsa de tact a omului pe care l-am trimis să discute cu lumea. Îmi pare rău să ți-o spun, Duffy, dar domnul Bullivant a fost neplăcut impresionat de talentul tău de ziarist.

— Îhâm.

Era preferabil să-l lase pe Marriott să aibă ultimul cuvânt. Așa se cuvenea.

— A zis că nu ți-ai notat nimic. Chiar dacă ai avut o agendă mare și un pix nou-nouț, n-ai scris niciun cuvânt.

— Am crezut că așa procedează ziariștii de obicei.

— Asta înseamnă defăimare. Nu, iar domnul Bullivant a fost foarte dezamăgit. Din fericire, l-am asigurat că zilele tale ca reporter la *Chronicle* sunt numărate. A zis că nu ți-ar strica deloc o perioadă sănătoasă de șomaj.

— Domnul Bullivant e, întâmplător, instructor de pregătire fizică?

— Da' de ce întrebi?

— După părerea mea, cu asta pare să se ocupe.

— Duffy, *părerile* nu sunt suficiente dacă vrei să-ți continui cariera până ce ajungi să lucrezi la marile ziare din Fleet Street. Nici vorbă, domnul Bullivant nu e instructor de pregătire fizică. A fost zugrav și acum, în timpul liber, se ocupă de tratamente prin credință și osteopatie.

— Și cum ai aflat asta?

— L-am întrebat, Duffy, am sporovăit cu el și așa mi-a spus.

Cu toate că aflase detalii privind profesia de bază și aptitudinile domnului Bullivant de a lecui încheieturi înțepenite, Marriott nu reușise să sporească mica zestre de informații pe care o deținea Duffy. Proprietarul de la 48 tot nu

deschisese ușa mai mult decât îngăduia lanțul; la numărul 47 apăruse soțul destul de morocănos al jucătoarei la *Numerele norocoase*; iar domnul Bullivant nu dezvăluise niciun amănunt care să-l ajute pe Duffy.

— Să știi c-ar putea fi sinceri, Duffy. Cel puțin, așa mi s-a părut mie. Neisprăviții aceia de suporteri devin răi de tot când îi lovește amocul.

— Marriott, nu te contrazic, dar cred că există probabil un Moș Crăciun care le dă unele sfaturi, dar mai ales bani.

— Din osteopatie la domiciliu și vindecare prin credință ies destui bani. Mai ales dacă nu-i treci pe fișa de declarare a veniturilor.

Tot ce se putea. Dar Duffy nu era convins că asta lămurea situația. Pe de altă parte, celor de la numărul 57 cum le venise ideea de a da clubul în judecată când fiul lor arăta mai ceva decât un suporter huligan?

La ora deschiderii, Duffy s-a dus la Albion și i-a oferit de băut barmanului. Sigur, întotdeauna era acolo la ora prânzului. Da, și ieri. Un tip mărunt, cam la cincizeci de ani, curățel, pardesiu? Nu, nu-mi amintesc. Nu era client obișnuit. De unde știi? Păi, pe cei obișnuiți îi ții minte, pe ceilalți îi uit imediat. Clar. În orice caz, nu s-a lăsat Duffy, tipul cu pardesiu era cu Brendan Domingo. Cine? Brendan Domingo, un tânăr masiv, foarte musculos, piele neagră. A, vrei să zici negru? Da, acela era Brendan Domingo. A, deci acela era *Brendan Domingo*? Nu, nu-mi amintesc de el, înseamnă că nu e un client obișnuit. Și, la o adică, *cine* e Brendan Domingo ăsta? Să-ți spun ceva pe gratis, toți ăștia de culoare arată la fel. Hai noroc!

În loc să vadă în față plăcinta călâie cu carne de la Albion, Duffy a preferat să se ducă acasă, pentru un prânz sănătos. În ultima vreme, în bucătăria lui apăruse mai mult pâine integrală și iaurt. Îl îngrijora ideea că se va îngrășa. De asemenea, îl speria gândul că nu mănâncă suficient, iar astfel

pierde din forță. De aceea, a mâncat pâine neagră și iaurt ca să împiedice îngrășarea; apoi a mâncat șuncă foarte bine împănată, brânză, și a băut o sticlă de bere Guinness ca să aibă forță. Aceea era o dietă cu adevărat echilibrată. După masă, și-a pipăit gâtul și subsuorile; apoi și-a dat jos pantalonii și s-a căutat pe la vintre. Din nefericire, părea să aibă mici noduli peste tot. Poate că scăpaseră cu totul de sub control. Poate mai avea de trăit doar câteva ore. Transpirația din noaptea aceea îl omorâse pur și simplu. Asta îl făcuse să aibă halucinații, din câte își amintea, în legătură cu alte părți ale corpului.

Printr-o chichiță avocățească, denumită portiță legală, clubul reușise să amâne cu câteva zile confruntarea în instanță cu locuitorii din Layton Road. Chiar și așa, poate era ultima oară când huliganii călcau pe strada aceea, s-a gândit Duffy în momentul în care a intrat în mulțime. Se vedeau ceva polițiști; unii stăteau chiar în fața casei domnului Bullivant. Pesemne că așa primiseră sugestii din partea clubului, iar pentru numărul 37 se organizase o supraveghere mai atentă împotriva celor care ar fi dorit să urineze.

Pe stadion, polițiștii îi verificau pe toți cei care erau tineri, de sex masculin și nu veniseră în cărucior cu rotile. Cei care purtau bocanci erau invitați deoparte pentru a fi examinați de un polițist. Da, domnule. Verificăm dacă nu au bombeurile din oțel. Polițiștii confiscau tot ce se putea arunca, bea și tot ce se putea înfige. Fără piepteni din metal, fără cutii de bere, pline sau goale; nu, în după-amiaza asta n-ai nevoie de jocul de săgeți, vii și ți-l iei după meci. În spatele cordonului de polițiști se înălța un morman de obiecte cu potențial mortal. Cu toate astea, multe lucruri reușeau să scape de control – de aceea aveau câte o femeie polițist care percheziționa fetele care aveau curaj să intre pe porțile din Layton Road – iar această femeie-polițist reușea

uneori să confișteze cantități substanțiale de muniție. Dacă polițiștii n-ar fi verificat la sânge toți suporterii, aceștia ar fi fost în stare să aducă în tribune arme de foc și truse de asamblat lansatoare antitanc.

Dincolo de cordoanele de polițiști, stadionul a început să-și etaleze mirosurile, zgomotele specifice și priveliștile. O gheretă cu hamburgeri stătea aproape de intrarea într-o toaletă: cele două mirosuri, care nu se anulau unul pe celălalt, se combinau, producând o aromă mai bogată, mai intensă. Din difuzoarele sistemului de amplificare se revărsau melodii pop despre care secretarul clubului – care prefera Herb Alpert și Tijuana Brass – credea că sunt agreate de spectatorii mai răsăriți social. Aflați în chioșcuri pe care scria mare *Programe,* vânzătorii de programe de meci urlau *Programeee*! pentru a veni în sprijinul celor cu probleme de vedere aflați în apropiere. Suporterii dădeau năvală, ca nu cumva locurile lor preferate din tribune să le fie furate, cu toate că stadionul avea 15 0000 de locuri, iar numărul anticipat de spectatori era de 2 500. Un bărbat îmbrăcat în culorile alb-albastru ale clubului agita un panou pe care avea rozete și insigne, însă se izbea de nepăsarea încăpățânată a consumatorilor.

În timp ce Duffy urca cele câteva zeci de trepte din beton spre tribună, a început să plouă mărunt. Capătul dinspre Layton Road era cunoscut sub numele de Piggeries[5] din motive istorice care se șterseseră din memoria contemporanilor; deși în anii din urmă, după apariția suporterilor huligani, porecla revenise în actualitate. Din când în când, aceștia confirmau notorietatea tribunei cu intonații vesele de *Athletic – Guiț – Guiț.*

În tribune, departe de mirosuri și de vânzătorii de programe, până și un stadion mic și prăpădit ca acela degaja un farmec aparte. Totul era aranjat cum se cuvenea: terenul verde, marcajele proaspete, dreptunghiurile precise ale porților. În

afara câtorva panouri publicitare, nu se vedea ceva care să nu aibă legătură cu jocul. Doar terenul, tribunele și suporterii; dincolo de acestea, doar cerul și stâlpii instalației de nocturnă, ridicându-se în cele patru colțuri ale stadionului. Duffy era emoționat.

Și-a ales un loc la jumătatea tribunei Piggeries și puțin spre stânga, de unde putea vedea și jocul și huliganii, fără să facă un efort prea mare. Schimbul de saluturi dintre suporterii lui Athletic și cei ai lui Bradford începuse deja. *Athletic – rahat pitic, Athletic – rahat pitic.* Ceva mai târziu, răspunsul de bun venit: *Bradford City – caca-pipi, Bradford City – caca-pipi.*

După o vreme, ambele grupuri de fani au început să obosească. Suporterii lui City, a căror echipă ocupa o poziție de invidiat între primele zece, a considerat că era momentul să anticipeze soarta lui Athletic la încheierea campionatului: *Retrogradare – la revedere, Retrogradare – la revedere,* scandau ei. Cei din Layton Road nu au reușit să găsească un răspuns pe măsură, dar până la urmă au schițat un autoportret convingător: *Suntem animalele – Guiț, guiț, guiț*; *Suntem animalele – Guiț, guiț, guiț*… Și tot așa, până când ambele tabere au încetat. Melodia cântată de Cilla Black a fost întreruptă la jumătate pentru ca din difuzoare să se audă enumerarea jucătorilor celor două echipe. Numele fiecărui jucător de la Athletic a fost ovaționat corespunzător de suporterii echipei gazdă și huiduit sau fluierat de fanii adversarilor; toate numele, mai puțin Brendan Domingo, care a fost huiduit de ambele grupări. Duffy a observat că Brendan, aflat la încălzire, nici măcar nu a făcut vreo pauză. Nepăsător, și-a văzut de treabă, pasând mingea către un mijlocaș scund și îndesat, sprintând câțiva pași și preluând. „Eu mi-aș vedea de drum, amice, dac-aș fi în locul tău”, s-a gândit Duffy. La vreo echipă bunuță din divizia secundă. S-ar putea să aibă și vreun jucător de culoare. Nu

neapărat pentru că ai avea nevoie de tovărășie; doar că animalelor le-ar veni mai greu să fluiere când constată că o fac împotriva unei cincimi de echipă. Duffy găsise două soluții pentru Brendan, Jimmy Lister și Melvyn Prosser. Prima: vindeți-l pe Brendan, abia scoateți niște bani pentru club, iar astfel îl ajutați să facă o carieră și-l trimiteți într-o echipă mai răsărită (cu toate că, și-a adus el aminte, tocmai asta încercase cineva să facă în urmă cu puțin timp). A doua: păstrați-l pe Brendan, vindeți-i pe ceilalți zece jucători și cumpărați nouă negri. În acest fel, suporterii de la Piggeries mor de la sine: o asemenea situație ar fi mult prea complicată pentru creierașele lor debile.

Meciul a fost o luptă inegală, de sfârșit de campionat, între două echipe cu motivații diferite. Athletic trebuia să câștige dacă voia să mai aibă vreo șansă de a ieși din subsolul clasamentului; cei de la City nu aveau nevoie de puncte și se gândeau deja la următorul sezon. Acest lucru ar fi trebuit să-i avantajeze pe cei de la Athletic, însă nu s-a întâmplat astfel; erau agitați, încordați și prea plini de ardoare, insistând prea mult în atac și rămânând descoperiți în apărare; uneori, din dorința lor de a realiza ceva, orice, se întâmpla ca spre aceeași minge să se repeadă câte doi jucători odată. Pe de altă parte, cei de la City, care riscau doar prima de joc, pasau mai relaxați, încercând diferite scheme și rămânând impasibili dacă nu le ieșeau. Una dintre echipe presa cu disperare, într-o stare de neastâmpăr; cealaltă combina cu ambiție, dar fără să se omoare cu firea. Jocul la mijlocul terenului devenise încâlcit și, în ciuda clocotului celor de la Athletic, jucătorii n-au reușit să-l solicite mai deloc pe portarul lui City. În prima repriză, singurul amănunt notabil a fost o acțiune a polițiștilor: pesemne că și ei se plictisiseră la fel de mult ca și spectatorii. La semnal, douăzeci dintre ei au urcat în fugă în tribuna dinspre Layton Road, pătrunzând în galeria de huligani ca o falangă

romană, și-au croit drum până în centrul acesteia și au rămas acolo, câte patru pe rând, urmărind atât meciul cât și pe eventualii scandalagii. Văzând asta, Duffy a izbucnit în râs. Evident, era o tactică nouă, care nu se utilizase pe vremea când lucra și el în poliție. Au rămas acolo, printre băieții încălțați cu bocanci, privind jocul și arzând gazul. Nici măcar nu au încercat să se poarte frumos cu oamenii din galerie – nu asta aveau drept scop – ci încercând să bage spaima în ei vreme de vreo zece minute. După aceea, polițiștii s-au retras ușurel, ducându-se să-și caute alți clienți.

Prima repriză a fost ceea ce Melvyn Prosser ar fi numit apă de ploaie. Se vedea că jucătorii lui City erau mai buni, însă nu se chinuiau să demonstreze asta; cei de la Athletic păreau lipsiți de idei în atac, reușind doar să obțină aruncări de la margine și câte un corner, când și când, o tactică pe care City o mai dejucase în multe alte meciuri. La pauză, când Cilla Black și-a reluat cântecul de la început, Duffy s-a apropiat până la marginea galeriei de huligani. I se păreau tineri; foarte tineri, cu un aspect bolnăvicios, și foarte arțăgoși. A văzut chipuri neformate, cenușii, pline de acnee; cu toate acestea, putea paria că majoritatea s-ar fi descurcat mai bine decât el în confruntarea brațelor cu domnul Joyce. Niciunul nu purta vreo rozetă sau insignă, ori ceva care să demonstreze că erau suporterii lui Athletic. Părul, tuns scurt. Înălțimea, normală. Caracteristica principală, consum zero de iaurt și alimente sănătoase.

Duffy a ales din ochi un tânăr mai mătăhălos, care purta un tricou imprimat cu drapelul Marii Britanii, și s-a dat mai aproape de el. A hotărât să nu înceapă prin a lăuda calitățile lui Brendan Domingo.

— Cam de rahat meciul ăsta, nu?

Individul nu i-a răspuns.

— Hei, ești… din Mișcare? a încercat el după aceea.

— Cu ce?

— Și tu ești la Roșu, Alb și Albastru? Mergi la Tower Hill săptămâna viitoare?

Alți doi tineri aflați în apropiere începuseră să tragă cu urechea la discuție.

— Nu te-am mai văzut la peluza asta.

— Mă cheamă Des.

Cam terminase lista de nume pe săptămâna aceea.

Duffy a observat că individul cu drapelul imprimat pe tricou avea un cercel de aur în urechea stângă. Cu toate acestea, erau puține șanse ca el să fie un client fidel al Clubului Alligator.

— Nu te-am mai văzut la peluza asta.

— Da' te duci săptămâna viitoare la Tower Hill?

A urmat o pauză lungă. Trei dintre huliganii de pe banca de mai jos se întorseseră și se holbau la Duffy. Privind către teren, cel interpelat de Duffy îl ignora. În cele din urmă, a catadicsit să-i spună ceva:

— Nu cre' că-ți face bine la sănătate să stai aici.

Duffy s-a retras.

Suporterilor din Layton Road părea să le placă mai mult repriza a doua. Waddington, fundașul stânga de la City, a încercat un șut de la distanță și mingea a fost cât pe ce să lovească fanionul de la colțul terenului, ceea ce a făcut galeria să scandeze: *Wadding-ton – Labin-ston, Wadding-ton – Labin-ston, Wadding-ton – Labin-ston.* Apoi, arbitrul nu a acordat penalti când un mijlocaș de la Athletic, emoționat că ajunsese în careul advers, s-a încurcat în propriile-i picioare și a căzut. *Jos arbitrul – Jos arbitrul – Jos arbitrul.* Brendan Domingo a primit o pasă de la extremă, a pus stop cu genunchiul, protejând balonul, pe care l-a lăsat să se scurgă pe picior și l-a transmis rapid, oferindu-i înlocuitorului lui Danny Matson o șansă de gol. *Brendan poponaru' – Brendan poponaru' – Brendan poponaru'*.

Când mai erau zece minute până la sfârșitul meciului, iar suporterii lui City începuseră să scandeze din nou *Retro-retro-retro-gradarea – Retro-retro-retro-gradarea,* Athletic a reușit să obțină un corner. Centrare scurtă la colțul scurt, cap spre poartă, mingea respinsă cu capul, recuperată, lovită greșit, mingea reintrodusă în careu, degajare defectuoasă, astfel că ea ajunge, ca la biliard, la Brendan, surprins pe picior greșit, dar care reușește, cu un șpiț, să o introducă în plasă din interiorul careului mic. Suporterii lui City au amuțit; cei din Layton Road au încremenit; Duffy, în ciuda promisiunii făcute lui Jimmy Lister, a hotărât să nu atragă atenția asupra sa; s-au auzit câteva aplauze și încurajări din tribuna principală, repetate cu aceeași intensitate când prin sistemul de amplificare s-a anunțat numele marcatorului. *Transferă-te,* i-a șoptit Duffy lui Domingo, *caută-ți altă echipă*; *ăștia nu te merită.*

Zece minute mai târziu, Athletic încheia cu o victorie, câștigând trei puncte; iar după ce s-au aflat și rezultatele celorlalte meciuri ale etapei, s-a constatat că echipa părăsise zona retrogradării. Se situa între ultimele patru din divizie, dar având în vedere punctele câștigate până atunci și meciurile din etapele următoare, viitorul echipei depindea de rezultatele meciurilor care urma să le joace acasă. Dacă scotea puncte, se salva de retrogradare, indiferent de evoluția celorlalte echipe din coada clasamentului.

Când Duffy a intrat la cabine, Jimmy Lister i-a zâmbit.

— Frumos rezultat, a zis Duffy.

— Băieții și-au făcut treaba. Au muncit. Ce altceva să le mai cer?

Danny Matson, care putea veni la stadion chiar dacă nu mai putea merge la The Knight Spot, stătea pe un scaun în apropierea șefului și surâdea.

— Marele Bren a strălucit la momentul potrivit.

Marele Bren și ceilalți zece jucători, cu părul transpirat lipit de țeastă, zâmbeau cu gura până la urechi.

— Șefu', a strigat Brendan, aflat în partea opusă a sălii, sper că ai observat cum am plănuit toată manevra.

Toți cei prezenți au început să râdă.

— Sunt mândru de voi, băieți, a zis Jimmy Lister. Ați luptat până la capăt. Toate cele nouăzeci de minute. Ăsta da, joc colectiv! Fiecare meritați laude. (Apoi a dat roată încăperii, lovindu-l pe fiecare în joacă.)

— Șefu', putem bea și noi câteva beri în seara asta? a strigat Brendan.

— Câte puteți duce, a răspuns Șeful.

Brendan a băut câteva în acea seară. Duffy a comandat un suc de roșii, apoi o bere cu conținut redus de alcool. La o adică, nu petrecea sâmbăta seara sau, mai curând, nu tocmai sâmbăta seara, ci atunci când avea prilejul. *Oare ce părere are Carol*? s-a întrebat el, în timp ce împărțea codul fiert în două porții. *Dacă voia să o scot în oraș în seara asta, fiindcă tot e sâmbătă*?

Ceva mai târziu, în timp ce Carol dormea, Duffy, stând cuibărit lângă ea, a avut o nouă erecție. Și-a ținut răsuflarea. Pe jumătate adormită, Carol s-a foit, mișcându-și puțin fundul.

— Duffy, a murmurat ea, mai e cineva în pat în afară de noi?

— Nu, din câte știu, a răspuns el.

În aceeași clipă a simțit – ba chiar a și auzit – o picătură rotundă de sudoare începând să i se rostogolească pe tâmplă.

— Înseamnă că visam, a spus ea și a adormit la loc.

În ciuda părerii huliganilor de la peluza dinspre Layton Road, Brendan Domingo nu era homosexual. Ca și Duffy, la acea oră, el avea o erecție. În momentul respectiv încă nu se putea ști dacă asta era de bine sau de rău.

PAUZĂ

Vâji, a trecut Geoff Bell în terenul advers, iar întreaga echipă l-a urmat.

Bell nu era steaua echipei Reliables. Se mișca încet, nu se antrena suficient și, în secret, prefera rugbiul. În plus, purta ochelari, dar și-i lăsa la vestiar, iar acesta era un handicap; încercase să folosească lentile de contact, însă îi iritau ochii și se temea că ar putea pierde vreuna pe terenul de joc. Ceilalți îi spuneau că, dacă s-ar obișnui cu lentilele, ar putea deveni un jucător vizionar, la fel ca Viermele; dar asta era o glumă.

De obicei, Geoff Bell juca la centru, având o libertate mare de mișcare. Se bucura de acea libertate pentru că, indiferent cât de multe instrucțiuni i s-ar fi transmis de pe margine, nu era niciodată în stare să le respecte. Rămânea un mister de ce ținea să joace fotbal. Era o enigmă și pentru adversari de ce Bell făcea parte din echipa Reliables; dar cum aceștia îl vedeau doar o dată pe sezon, își închipuiau că e vreo rezervă trimisă pe teren în ultima clipă. Dacă jucau acasă, el era primul introdus în echipă; la meciurile din deplasare era primul șters de pe listă.

Meciurile de acasă se jucau într-un complex de recreere iar Reliables, în parte fiindcă erau serioși, beneficiau de terenul A, unde aveau și un vestiar care amintea de o colibă, având doar două garderobe minuscule, trei dușuri și o toaletă. Conform unui ritual vechi și prietenesc, pe durata pauzei cele două echipe se retrăgeau la colibă, unde echipa aflată în deplasare găsea în vestiarul său o tavă cu șase portocale înjumătățite, un pachet cu ciocolată, patru căni cu lapte și jumătate de sticlă de whisky. La început, unii jucători priveau băutura cu suspiciune, dar apoi își dădeau seama că, dacă se împărțea între ei, fiecăruia îi revenea câte un degetar, iar asta n-ar fi amețit pe nimeni în

așa măsură încât să-i afecteze performanțele fotbalistice. Era un gest frumos, motiv pentru care echipele abia așteptau să joace cu Reliables.

Parțial, era un gest frumos; dar în acest fel, cei de la Reliables se asigurau că jucătorii echipei adverse nu hotărau să facă gesturi eroice în pauză, rămânând pe teren ca să se mai antreneze trăgând la poartă.

Geoff Bell stătea ghemuit pe o bancă și-și ținea palmele presate strâns peste urechi. Cine-l vedea așa își închipuia că era cufundat în gânduri negre după performanțele din prima repriză. Cel care gândea astfel se înșela. Vreme de șapte minute din cele cincisprezece cât a ținut pauza, în vestiarul echipei Reliables a domnit o tăcere absolută. Apoi Geoff Bell s-a ridicat și-a scos casca și a zis:

— Gata, am rezolvat.

Ceilalți zece așteptau concentrați. Acela era momentul de glorie al lui Bell și se folosea de el la maximum; devenea sec, autoritar și de necontrazis.

— Bun. În primul rând, oamenii sunt convinși că ne-au găsit punctul slab: fundașul nostru dreapta. Îmi pare rău de tine, Tommo; extrema spune că poate face ce vrea din tine. Apoi, ei cred că cineva pe nume Phil – care cred că e zvârluga aceea mică – stăpânește tot centrul terenului, dar ar dori să-l împingă mai în față în repriza a doua. Cică ar fi foarte bine să aibă centrul, dar nu folosește la nimic dacă nu ajung până în fața careului. N-au fost prea impresionați de jocul meu; de fapt, cred că la un moment dat am surprins expresia „mămăligă”.

Ceilalți zece au pufnit în râs. Așa era Geoff. Ar fi putut să sară acea porțiune, dar părea animat de o hotărâre ciudată de a reda cât mai fidel discuțiile din vestiarul celălalt. Asta i-a făcut să nu se supere prea tare când, în continuare, el n-a ratat nicio remarcă la adresa celorlalți.

— Vierme, s-a spus ceva și despre tine.

— Serios? a făcut Ken Marriott cu speranță în glas.

— Da, au spus că ești cam nebun.

— Aha. Despre viziunea mea ce-au vorbit?

— Nimic, doar că ești nebun și că la primele trei ocazii când primești mingea, o să dea cu tine de pământ.

— Vai de mine!

— Oamenii sunt de părere că doar Barney – cred că la el se referă prin expresia „acela chel și șmecher" – scuze pentru asta, Barney – reprezintă o amenințare pentru poarta lor. Au mai zis că e cam lent, dar se mișcă frumos pentru un grăsan, și că erau cât pe ce să încaseze un gol dacă nu s-ar fi blocat la vreme.

Barney a zâmbit. Nu-l deranja că era considerat gras și șmecher, atâta vreme cât fusese caracterizat drept cel mai subtil și periculos atacant din echipă.

— Ceva despre mine?

— Că ești un portar grozav, foarte rapid, foarte curajos, cu reflexe de pisică și cu priză bună la minge. Singurul care i-a împiedicat să ne bată măr.

Duffy a rânjit plin de încântare, fără să comenteze; abia după aceea a observat că ceilalți zâmbeau nu tocmai tăcuți.

— Îmi pare rău, Duffy, n-au zis o vorbă de tine.

— Bine și așa.

— Tipii sunt convinși că o să ne învingă, dar vor juca mai reținut primele zece minute, mai puțin bușelile pe care le-au promis nebunului nostru, după care vor împinge doi oameni mai în față timp de vreun sfert de oră pentru a încerca să ne mai marcheze un gol, apoi, indiferent de ce vor reuși, se vor retrage în propriul teren. Unul dintre ei se va deplasa pe dreapta, iar celălalt – cred că e vorba de fundașul acela masiv de pe centru – va avea voie să meargă în față când îi vine cheful. Cam asta-i tot. A, și au mai zis că un tip pe care l-au numit „puști" – cred că la tine se refereau, Karl –

pare isteț, dar că nu face față la nivelul acesta al jocului.

— Ia dă-i în mă-sa, a zis Karl French. Ăștia-s doar o adunătură de blegi.

— Eu v-am spus doar ce-a zis omul lor.

— Care dintre ei a spus asta? a întrebat Karl. Cine? I-o fac eu imediat.

— N-am auzit decât voci, domnule, voci, a zis Bell.

— Asta e, a precizat Micky Baker, căpitan și fundaș stânga la Reliables. Întâi de toate, nu cotonogești pe nimeni, Karl. Nu așa rezolvăm problema. N-ai face decât să complici lucrurile. Hai, băieți, repede, mai avem doar câteva minute, concentrați-vă.

Barney a verificat dacă ușa era închisă bine, iar Micky le-a transmis instrucțiuni.

— Întâi, fundașii principali schimbă locurile între ei. Mă gândeam să mă ocup eu de extrema aceea a lor. De acord, Tommo? Eu îl marchez om la om, iar dacă schimbă partea, facem și noi schimb. Tu îl ții pe omul meu, acesta-i mai puțin fentos. Încearcă întotdeauna să depășească pe exterior; cred că nu le are cu ambele picioare. Apoi, nu-i pasăm lui Karl timp de zece minute.

— Ia termină, a sărit Karl.

— Nu, vorbesc serios. În prima repriză n-ai făcut mare lucru, așa că oamenii nu știu de ce ești în stare. De aceea, în primele zece minute, cât vor juca ei mai strâns, facem și noi la fel, și dacă primești mingi, scapi de ele cât poți de repede. După aceea, când îi vor împinge pe cei doi mai în față și-l vor marca doar pe Barney, despre care ei cred că e cam lent, noi o să ne străduim să vă lansăm pe voi doi, care rămâneți în spațiul neacoperit de ei. Cine prinde mingea la mijlocul terenului să ridice capul din pământ și să-l găsească pe Karl, i-o pasează lui imediat și, după aceea, el țâșnește. Dacă prinde și un șut bun, o să-i ia prin surprindere.

Karl a surâs.

— Îmi place ideea.

— Ei, ce-ar mai fi?

— Ce anume? a întrebat Viermele. O să mă ia la controlat la picioare, ce altceva?

— Ba nu, a spus Micky duios. Nu-i putem împiedica să încerce – adică, fără să le dăm de înțeles că am tras cu urechea la discuția lor – dar le putem contracara tactica. De fiecare dată când te faultează, noi o să-l trântim pe ăla mic.

— Asta nu mă consolează, s-a văicărit Viermele.

— Așa e, dar o să-l potolească pe pitic, iar el e prioritatea numărul unu.

— Ești dur, căpitane.

— Termină, Vierme, n-o să-i lăsăm să te tăvălească prea rău.

— Vor să-mi distrugă viziunea jocului, a zis el pe un ton plângăreț.

— Ține-ți gura, Vierme, l-au sfătuit mai toți componenții echipei. Micky a desfăcut capacul jumătății de sticlă de whisky destinată echipei gazdă și, așa cum era obiceiul, i-a întins-o lui Bell să ia prima înghițitură. Ai făcut treabă bună, Geoff.

Duffy i-a zâmbit lui Geoff. El îl propusese și-l adusese în echipă. Geoff era un fel de prieten sau, mai curând, un asociat de afaceri – omul la care apela când avea nevoie de sfaturi tehnice. Geoff Bell era priceput la dispozitive, aparate de fotografiat și de înregistrare și la tot ce funcționa cu curent electric, adică toate lucrurile despre care Duffy nu avea cunoștințe. Priceperea lui se dovedea mai redusă când trebuia să aprecieze distanța pe care o parcurge un obiect sferic de greutate cunoscută atunci când era lovit cu bocancul de fotbal; în primele meciuri, Duffy asistase la lucruri groaznice care se petreceau mereu în apropierea lui Geoff Bell.

— Încă îl frământă lipsa de formă, nu? a întrebat Micky Baker după ce-l de-al patrulea meci jucat de Bell.

— Păi, știi ce greu e să te încadrezi într-o echipă nouă, cu alt sistem de joc, l-a apărat Duffy.

— Da, cred că i se pare un sistem ciudat – să pasezi mingea cuiva din propria echipă și să încerci să o bagi în poartă.

Până și Duffy socotise că Bell avusese noroc să joace cinci meciuri la rând în echipa Reliables. Cu acea ocazie, aveau un 0-4 la pauză, iar Bell rămăsese cu capul între palme, părând să se gândească la diferitele reproșuri ce i se adresaseră. În realitate, trăgea cu urechea la ceea ce se petrecea în vestiarul echipei oaspete, unde plasase un microfon. Brusc, se ridicase în picioare și le spusese planurile adversarilor – dar și intenția acestora de a câștiga meciul cu 8-0.

La început, jucătorii nu știuseră cum să reacționeze; dar cum erau conduși cu 4-0 și-l duceau în spate și pe netotul acela care juca, chipurile, mijlocaș, au socotit că puteau măcar să trateze totul drept glumă. De aceea au râs pe săturate, dar apoi s-au gândit: „Păi, dacă amatorul acesta chiar a aflat atâtea chestii, poate n-ar fi rău să ne și folosim de ele.” Au intrat pe teren ceva mai bine dispuși și au terminat meciul pe o notă destul de serioasă, reușind să reducă diferența la 4-2 și fiind cât pe ce să marcheze și un al treilea gol. După aceea s-au gândit mai bine și au socotit că, dacă și alte echipe procedau în acel mod ce nu era chiar în spiritul jocului – cum ar fi fost aducerea acelui jucător ciudat, venit de cine știe unde, care să le dea ceva mai multă clasă – de ce n-ar face și ei niște giumbușlucuri? Doar nu încălcau regulamentul și nici nu mituiau arbitrul. La început, unii dintre ei s-au arătat rezervați, dar curând s-au obișnuit, iar faptul că pe Bell nu-l foloseau la meciurile din deplasare (unde, de regulă, la pauză stăteau pe teren și tremurau) i-a făcut să accepte mai ușor stratagema care, alături de portocale, lapte și whisky, a devenit partea

veselă a ritualurilor practicate în meciurile de acasă.

Când au intrat pe teren conduși cu 1-0 de echipa unei cârciumi și așteptându-se la intrări mai dure, Geoff Bell s-a apropiat de Duffy.

— Regret, dar au spus ceva și de tine.

— Zău?

— N-am zis de față cu ceilalți, pentru că nu avea nicio legătură cu tactica de joc.

— Așa, deci?

— Au spus că ești cam scund pentru un portar.

— Mulțumesc, Geoff. Mulțumesc din inimă.

REPRIZA A DOUA

— Au picat bine cele trei puncte.

Brendan a ridicat privirea.

— A, sigur. Mulțumesc.

Brendan stătea singur într-un loc discret din barul Albion. Era sâmbătă seară, iar localul gemea de lume; un joc cu săgeți se desfășura într-un colț, de unde răsunau exclamații zgomotoase la fiecare lovitură reușită, iar bețivii serioși ai serii abia începuseră să se simtă în elementul lor. Cu cât se întețeau zgomotele, cu atât oamenii erau nevoiți să ridice glasurile, ceea ce sporea hărmălaia generală. Soții de sâmbăta seara mai îndesau o bere în burțile încăpătoare înainte de a se duce cu pași legănați spre cămine ca să-și satisfacă nevestele. Fumătorii de ocazie își cumpăraseră trabucuri, doar în ideea de a face atmosfera mai densă. Pe măsură ce oamenii din jur demonstrau în mod zgomotos că, indiferent ce altceva le-ar fi lipsit în viață, măcar prieteni aveau din belșug, băutorii solitari de sâmbăta seara se simțeau și mai părăsiți.

Toți, mai puțin Brendan. Pentru el, atmosfera de la Albion părea liniștită și nu-l deranja câtuși de puțin că era singur. Asta poate pentru că venise aici de la Benny's, unde îi lăsase pe ceilalți colegi de echipă. Benny's era o bodegă la care unii jucători mergeau când atmosfera de la The Knight Spot începea să fie apăsătoare, pentru că deveneau un soi de atracție publică. Benny's era mai puțin spațios, asurzitor și ieftin; iar fetele, după cum îi explicase destul de entuziasmat un îngrijitor de la Athletic, erau foarte, foarte ușor de agățat. Brendan mergea la The Knight Spot pur și simplu pentru că prezența băieților îl ajuta să se calmeze după câte un meci; apoi, după o oră sau două, pretindea că vrea să se culce devreme, iar colegii spuneau: „Lasă, Brendan, că te știm noi, nu-ți plac fetele noastre, te duci la Palmierul după vreuna

care-ți seamănă, așa-i? Băieți, hai și noi acolo, că ne face Bren lipitura”, iar el zâmbea și spunea: „Ba nu, serios, mă duc la culcare”, după care, ca să le răspundă cu aceeași monedă, adăuga: „Oricum nu v-aș fi dus la Palmier, n-aveți voi suficientă *clasă* pentru fetele de acolo”, ceea ce stârnea hohote de râs și palme amicale pe spate, apoi el se strecura frumușel până la Albion ca să bea de unul singur, netulburat, o bere sau două.

— Dar să nu te superi că ți-o spun, n-ați făcut un joc prea spectaculos.

Brendan a râs.

— Și sunt gata să pariez cu tine că ai tras la nimereală când ai marcat.

Brendan a râs din nou.

— Mda, știam că n-o să fie autogol.

— Pot să ofer ceva de băut pentru eroul meciului?

— Cu plăcere.

— Baccardi și cola? i-a sugerat ea.

Voia să-l cucerească?

— Juma-juma, mulțumesc.

— Așa să fie.

O chema Maggie, după cum se prezentase, și era îmbrăcată în negru. Pantofi, ciorapi, fustă scurtuță care semăna cu un abajur, dar nu tocmai, plus pulover pe gât. Pesemne că se îmbrăcase așa deoarece era blondă; contrastul era izbitor, trebuia să recunoască. Se știe că fotbaliștii preferă blondele. Ideea își pierduse din adevăr, dar existase o perioadă în anii ’60 și ’70 când toți fotbaliștii voiau să aibă soții blonde care să se asorteze cu Jaguarul și casa stil ranch undeva spre Chigford. Se mai afirma că puteai să-ți dai seama dacă un fotbalist juca în Prima Divizie sau nu doar privind rădăcina părului soției lui. Dacă observai negru, atunci omul juca în divizia secundă. Dacă vedeai de la distanță că soția își oxigenase părul, atunci juca în divizia a treia sau a patra. Pe vremea aceea, femeile se vopseau în draci: unele cluburi

ale suporterilor deschiseseră chiar saloane de coafură.

Maggie avea idee de fotbal. Nu era mare cunoscătoare, recunoștea asta; începuse să o intereseze jocul abia de la începutul sezonului și văzuse toate meciurile de acasă. Știa să asculte și nu punea întrebări prostești. Asta îl deranja la suporteri. La început, Brendan crezuse că era bine să ai fani – cu cât mai mulți iubeau fotbalul, cu atât mai frumos; dar după o vreme te cam săturai de ei. Sau, mai precis, te iritau două feluri de susținători. Cei care habar nu aveau, care chicoteau și-și dădeau coate unul altuia, mirându-se ce căuta marele Brendan Domingo acolo și arătându-și admirația față de un fotbalist profesionist și față de golul marcat în poarta celor de la Port Vale, când de fapt mingea intrase în plasă doar pentru că i se lovise din greșeală de genunchi, iar portarul fusese prost plasat și cu gândul la plata ipotecii. Al doilea tip de suporteri era alcătuit din cei care se credeau atotcunoscători, care îl văzuseră pe Stanley Mathews înainte ca tu să te fi născut, care-ți spuneau exact ce probleme avea clubul, conducerea și, mai ales, ce s-a greșit într-un anumit meci – poziție prea avansată a echipei, joc prea insistent pe margini sau la centru, păstrarea balonului prea mult sau transmiterea acestuia prea repede. Uneori Brendan socotea că la meciuri veneau doar cele două tipuri de suporteri. Într-un fel, fotbalul era mai simplu decât își imagina oricare dintre fani. Te antrenai mult, intrai pe teren și te străduiai să joci cât mai bine, în fiecare săptămână; asta era o meserie, dar una care-ți plăcea și, deși te pricepeai bine la ea, se găseau mulți alții care să se priceapă și mai bine. Așa vedea Brendan acel joc.

— Nu te enervează când ești huiduit?

— Nu. Adică, da. Cum să zic, nu pe loc, pentru că mă concentrez și nu vreau să le dau satisfacție. După aceea, da, cred că mă supără puțin.

— De ce te huiduiesc?

— Pesemne că nu le place părul meu blond și ochii mei albaștri, a zis Brendan.

Asta parcă l-a mai calmat. Ca și cum ar fi spus: „Vezi tu, dacă te uiți mai bine, descoperi că sunt negru; poate n-ai băgat de seamă, dar m-am gândit să te fac atentă.” Iar când ea izbucnise în râs alături de el, asta însemnase: „Mi s-a părut ciudat să spui că ești negru; credeam că ai ceva aparte, dar nu reușisem să-mi dau seama ce anume.”

Brendan s-a ridicat.

— Vrei un gin mic cu apă tonică, o feliuță de lămâie și multă gheață?

În acel fel a încercat să o cucerească.

— Drambuie și limonadă, a răspuns ea, și amândoi au râs.

Brendan prefera localul Albion față de Benny’s. Și, la o adică, nu se simțea chiar atât de bine la Palmier.

Au rămas până aproape de ora închiderii, iar Brendan s-a gândit: „Aș putea să merg mai departe. Sunt probleme, bineînțeles, dar aș putea încerca.”

— Te simți extenuat după meci?

— Depinde. Dacă pierzi, da. Îți vine să te ascunzi într-o văgăună. Îți dorești să sari peste duminică, numai ca să se facă luni și să te întorci pe teren, la antrenament. Când învingi, îți zici că, dacă te odihnești jumătate de oră, mai poți juca un meci. Te simți remontat. Nu știu de ce.

— Atunci, mă bucur că ați câștigat azi.

— Și eu. Iar cele trei puncte sunt de aur.

Fata locuia aproape de Twyford Avenue; putea să o conducă până acasă? Sigur, sigur, a zis el, observând că ea spusese doar să o conducă, nu să meargă sau cine știe ce altceva, fraze la care ciulești urechile. Însă când Brendan a tras frâna de mână și a lăsat motorul să meargă, ea a precizat:

— N-am cafea, dar am niște Drambuie și limonadă în frigider.

— Când ești la Roma, faci ca romanii, a zis Brendan și a râs.

Au stat în bucătărie și au băut mai mult decât s-ar fi cuvenit; asta era clar. Maggie amesteca băuturile și lui Brendan i s-a părut că le făcea tot mai tari. Când a ajuns la al patrulea pahar, a întrebat:

— Hei, în ăsta ai pus limonadă?

Ea s-a apropiat de scaunul lui, i s-a așezat pe un genunchi, și-a trecut palma peste obrazul lui și a zis:

— Cum adică, marele centru înaintaș cere mai multă limonadă?

„Nu sunt chiar *centru înaintaș,* expresia asta nu se mai folosește", a gândit Brendan. I s-a părut important să o informeze și pe ea în legătură cu asta.

— Nu sunt tocmai centru înaintaș, a zis el pe un ton foarte serios, doar că joc ceva mai avansat. Sunt vârf.

— A, deci ești vârf? Păi, ce să zic, le nimerești la țintă!

Brendan a râs și, în același timp, s-a simțit stânjenit. Acum urma partea jenantă, cea la care trebuia să-i lase ei inițiativa. Adevărat, îi stătea pe genunchi, dar mereu avea rețineri cu fetele albe. Sigur, trebuia să se arate stăpân pe situație, sexy și mascul, sau dansator de limbo pe sub patul ei sau mai cine știe ce altceva, dar lucrurile nu s-au petrecut chiar așa când au ajuns până acolo. El nici măcar nu-și lăsase mâna pe piciorul ei, cu toate că-i era foarte la îndemână, iar fustița era doar de formă. Acel ultim pahar de Drambuie chiar ar fi trebuit să aibă mai multă limonadă în el. Iar adevărul era că o plăcea.

— În regulă, a zis ea, lipindu-se de el până când și-a lăsat capul pe umărul lui și și-a apropiat gura de urechea lui. E bine așa. Acum nu ne mai rămâne decât să mergem în pat.

El a chicotit.

— A, așa se spune acum? Credeam că numai adulții fac asta.

Ea s-a dat jos din poala lui, l-a tras afară din bucătărie conducându-l până în dormitor, apoi a dispărut, închizând ușa. Vreme de o clipă, Brendan nu a fost prea sigur de ceea ce se întâmpla – poate fata plecase să se culce pe canapea – dar, în orice caz, el rămăsese în dormitor, avea și pat, deci însemna că acolo trebuia să doarmă. De aceea s-a dezbrăcat, s-a urcat în pat, a mirosit cearceafurile și s-a gândit: „Ai avut o zi norocoasă, Brendan, poți să zici orice, uite: mai bine trei puncte plus o fată drăguță decât retrogradarea și abstinența, nu?” Nu prea știa cum ar trebui să procedeze cu lumina. O lăsase aprinsă când se suise în pat. Trebuia să o închidă și să aprindă veioza? Încă nu știa dacă urma să aibă companie. Și-a imaginat că băieții încă trăgeau la măsea la Benny’s. Apoi a sperat că Danny Matson nu rămăsese treaz ca să-l aștepte. Ținea la el, dar de când cu piciorul, petrecuseră mai puțin timp împreună. Ar trebui să mai facă ceva pentru el. Probabil că Danny se simțea cumplit. Maggie n-o fi având vreo prietenă căreia să-i placă fotbaliști cu un picior în ghips?

A auzit zgomotul îndepărtat al apei curgând prin țevi, apoi o ușă trântită, după care alta, care s-a deschis. E ușa de la dormitor, a gândit Brendan, care își ținea un braț peste ochi, ca să și-i ferească de lumina lustrei. Apoi lumina s-a stins și ușa s-a închis. A simțit cearceaful smucindu-se, atingerea cuiva și un genunchi care l-a lovit în coapsă, drept care s-a scuzat, deși nu era vina lui.

— Mai ții minte la cârciumă? a întrebat ea.

— Ce anume?

— Vorbeam despre meci și eu am zis că ai tras la nimereală când ai marcat.

— A, da.

— Ei, sper ca acum să tragi unde trebuie, a zis ea și s-a lipit și mai strâns de el.

— Fată rea ce ești, a spus el, așezând-o pe spate și sărutând-o pentru prima oară, nu tocmai precis, fiindcă era întuneric. Fată rea! Ar trebui să-ți clătești gura cu apă și săpun.

— Sau cu altceva.

Când ea a întins mâna și i-a luat scula, în memorie i-a răsunat corul suporterilor: „Brendan e homo, Brendan e homo.” Dacă fanii de la peluza dinspre Layton Road țineau să știe, acum Maggie tocmai era în posesia Probei numărul 1.

Da, plăcută senzație, s-a gândit Brendan, când ea l-a luat în primire. O senzație și mai plăcută. A continuat să fie la fel, adică măcar o vreme. Apoi, el a zis: „Au”. Senzațiile frumoase au revenit, după care el a făcut din nou „Au”, dar a râs nițel, pentru că simțea doar unghiile înfipte în coastele lui, iar asta făcea parte din joc. Pe urmă, a simțit unghiile ei înfipte mai adânc și de aceea i-a zis:

— Au, să știi că mă doare.

Ea nu i-a răspuns. Era întuneric; perdelele erau groase; Maggie renunțase să mai spună lucruri urâte; erau doar ei doi, în beznă, tăcuți, și făceau amor. Mult mai intim și, cumva – i s-a părut lui Brendan – mai distant; dar n-a dat importanță și au continuat ca înainte.

Au început să scoată gemete. Ea l-a zgâriat și mai rău, iar el a șoptit: „Maggie”, dar ea n-a lăsat impresia că l-ar fi auzit. După aceea, ea a întins mâinile și l-a apucat de urechi; trăgându-l de ele, părea să-i spună ce trebuie să facă; și asta era plăcut, până când ea a dus mâinile pe după ceafa lui și i-a tras capul în jos cu multă forță, astfel că a urmat o pocnitură când el a lovit-o cu capul în nas și a avut senzația că sărise la un balon, iar fundașul l-a lovit cu bocancul în față. Cu toate acestea, n-a spus nimic și nici n-a scos vreun sunet. A început să se simtă nesigur, dar nu vedea niciun motiv ca să se oprească în acel moment. Iisuse, ce-l durea capul! Oare de ce făcuse fata așa ceva? Nu se va mai lăsa apucat de urechi.

Nu l-a mai prins de urechi. A întins mâinile și și-a înfipt unghiile în obrajii lui, trăgând apoi în jos, urlând în timp ce-i făcea asta. Îl ataca și mai și urla, de aceea Brendan a gândit că asta era cam neplăcut, dar, cumva, trebuia să recunoască, destul de excitant. Fata a întins din nou unghiile spre fața lui, cu gând să-l zgârie, el i-a împins mâinile și a zis „Nu”, dar ea nu s-a lăsat, după care el a oprit-o din nou, după care ea a început să țipe întinzând mâinile spre el, apoi a urlat, și Brendan s-a gândit: „E isterică”, apoi la următoarea încercare de a-l zgâria, el a lovit-o peste față, la care ea a spus: „Așa, lovește-mă”, și după ce ea a mai făcut o încercare să-l zgârie, invitația ei nici nu mai părea atât de absurdă, mai ales că a simțit că sângerează, iar ea nu-i dădea pace cu unghiile, așa că a mai plesnit-o o dată, și ea a urlat: Așa, fă-mă, lovește-mă, fă-mă, lovește-mă,” și totul în jur a părut ca un numai vuiet și durere și tot mai excitant, pentru că așa îi spunea ea să procedeze și, cu un urlet, el s-a ușurat, iar atunci ea s-a liniștit cu totul. Atunci a încetat totul. Ea a rămas complet nemișcată și mută, și era beznă, iar el s-a întrebat dacă fata făcuse o criză sau leșinase sau avea nevoie de un pahar cu apă sau altceva și s-a dat jos de pe ea și a întrebat-o în șoaptă:

— Maggie?

Ea a întins o mână și l-a atins ușor pe unde a apucat, de parcă ar fi vrut să-i comunic: „E bine, n-am pățit nimic”, iar după o vreme, el a simțit patul tresărind și a auzit zgomotul deschiderii și închiderii ușii. A stat un minut sau două și a așteptat sunetul apei circulând prin conducte, dar degeaba. În schimb, a auzit bufnetul unei uși, trântită atât de puternic încât a simțit cum se cutremură zidurile apartamentului, iar apoi în apropiere, mult prea aproape, urletele cuiva. Brendan și-a dat seama că lucrurile nu erau tocmai cum trebuie. După ce a aprins veioza de lângă pat și a văzut sânge pe pernă și pe propria mână, și s-a

uitat în oglindă și a constatat cât de însângerat era pe față, a înțeles că lucrurile căpătaseră o întorsătură urâtă. Și-a luat hainele în grabă și, panicat, a început să se îmbrace, dar nu le nimerea în ordinea corectă și nimic nu părea să i se mai potrivească – „Hei, am luat hainele altcuiva?" – dar s-a zbătut și a tras de ele până ce a reușit să se îmbrace, după care a fugit către ușă, a trântit-o fără să se mai sinchisească, și a ajuns la mașină. În clipa în care a răsucit cheia de contact a priceput, fără niciun dubiu, că lucrurile nu aveau să mai fie niciodată frumoase pentru el.

•

Sergentului-detectiv i s-a părut ciudat că vizita aceeași cameră închiriată pentru a doua oară în mai puțin de o lună. Fotbaliștii, niște jigodii. Fotbalul, un joc nenorocit. Meciuri respingătoare, jucate de brute și urmărite de huligani. Jocul preferat de sergentul-detectiv era crichetul. Când s-a auzit ultima oară de vreun jucător de crichet care să dea de bucluc? În vreme ce ăștia, fotbaliștii… poate din cauză că erau adulați în așa hal; asta îi face să-și închipuie că pot scăpa nepedepsiți. Dacă scotocești bine, jumătate dintre fotbaliștii londonezi au cazier, au avut sau măcar ar trebui să aibă. Iar acum avem de a face cu această pereche încântătoare. Împart o cameră, o pereche ideală de mere stricate. Irlandezul căruia îi place să se încaiere și negrul căruia nu i-a intrat în cap că *Nu* înseamnă *Nu.* Fata aceea arăta groaznic. Dată fiind starea actuală din justiție, între trei și cinci ani, a făcut încadrarea sergentul-detectiv.

Polițiștii s-au purtat foarte corect cu Brendan Domingo. Chiar dacă barmanul de la Albion nu știa cine e, ei au aflat. „Indiferent de ce simți, nu-l atinge nici cu o floare. Cazul va beneficia oricum de publicitate. O vreme, ne vom adresa chiar cu *domnule*; asta, până când îi facem dosarul. Am dori să veniți cu noi, ca să dați o declarație, domnule." Brendan le-a întors amabilitatea. S-a

gândit să ceară un avocat, dar nu cunoștea niciunul, de aceea a întrebat dacă poate să-i telefoneze Șefului. „Mai târziu, fiule, nicio problemă, poți s-o faci de la secție; să terminăm întâi cu declarația aceea, iar pe urmă poți telefona cui poftești.” Brendan a fost de acord și a plecat cu ei, întrebându-se cât le va trebui lui Danny și doamnei Ferris să-și dea seama că, atunci când le spusese că fusese amestecat într-o mică încăierare, mărturisise doar o părticică din adevăr.

„Da, cunoștea o persoană pe nume Maggie. Nu, nu-i știa numele de familie. Nu, n-o cunoscuse cu mult timp în urmă. Da, era adevărat, o întâlnise prima oară seara trecută la Albion. Da, fusese în apartamentul ei. Da, avusese relații sexuale cu ea. Da, cu consimțământul ei.

— Și de unde ai semnele acelea de pe față?

— M-a zgâriat ea.

— Te-a zgâriat cam rău, după cum se vede.

— Da.

— Înțeleg. Și cât ai fost în apartamentul ei ai atacat-o?

— S-o atac? Nu.

— Ai lovit-o?

— Da, de câteva ori, a spus Brendan încet.

— De ce ai lovit-o?

— Așa mi-a cerut ea.

— Așa ți-a cerut ea?

Sergentul-detectiv s-a uitat către polițistul care își nota declarația. „Avem de a face cu un tip obraznic”, a gândit el. „Cât se poate de nesimțit.”

— Da.

— Și de ce ți-a cerut să faci așa ceva?

— Nu știu. Părea să fie… ceva ce-i place.

— Ce-i place?

— Da, eram în pat, și ea mi-a cerut să…

— În acele momente erai în pat cu ea?

— Da.

— N-ai lovit-o înainte de a o viola? Doar ai lovit-o în timp ce o violai?

— N-am violat-o. N-am violat-o. Am lovit-o doar pentru că așa mi-a cerut. Părea să o… excite.

— Ai lovit-o pentru că a refuzat să facă sex cu tine, asta vrei să spui?

— Nu, nu afirm așa ceva. M-a atras.

Suna patetic, dar Brendan a simțit că trebuie să o spună. Făcea parte din adevăr, iar dacă le spunea adevărul, mai mult ca sigur că polițiștii vor înțelege.

— Ți-a plăcut fata?

— Da. Sigur.

— Are nasul spart, echimoze grave pe partea stângă a feței, iar o măsea stă să-i cadă. Iubitule, dacă așa se întâmplă când îți plac oamenii, mă întreb ce le faci când te îndrăgostești de ei.

Nasul rupt? Iisuse!

— Eu doar am pălmuit-o de câteva ori. Pentru că mi-a cerut ea, a insistat Brendan.

— În afară de lovitura cu capul.

— Ce anume?

— Lovitura cu capul. Termină, Brendan, la asta sunteți buni voi, fotbaliștii, nu? La dat cu capul. Așteptați până când arbitrul se uită în altă parte și buf, cu capul. S-ar putea să nu fie caz penal când joci pentru Athletic, dar te asigur că oriunde în altă parte este împotriva legii.

— N-am lovit-o cu capul. Ea m-a prins de urechi și mi-a tras capul spre fața ei.

— Iar Soarele răsare din pantalonii mei.

— E adevărat, ea m-a apucat de urechi și mi-a tras capul ca să se lovească.

— Suficient de tare ca să-și rupă nasul?

— Cred că da. Dacă asta s-a întâmplat.

— Exact asta s-a întâmplat. Acum spune-mi, Brendan, de ce ar fi vrut ea să facă așa ceva?

— Nu știu. Dar așa… așa a făcut. Nu știu.

— Vezi tu, fiule, te putem ajuta noi puțin. Nu mult, doar o idee. Violul e o infracțiune foarte gravă, mai ales acum, de când se face mare tam-tam pe tema asta. Acum câțiva ani mai puteai

scăpa, presupunând că n-ai fi lovit-o atât de rău și că ai fi inventat o poveste mai credibilă. Dar, după cum stau lucrurile, credem că o să iei cinci ani, fiule. Aș zice între cinci și șapte. Și n-o să-ți priască deloc în carieră, adevărat?

Brendan a lăsat ochii în jos. Nu se gândise că nu va mai avea ocazia să joace fotbal. Se gândise la multe altele, dar faptul că nu va mai avea voie să joace fotbal nu-i trecuse prin minte. S-a gândit acum că nu va putea îndura asta.

— Așadar, dacă vrei un sfat, Brendan, cred c-ar fi mai bine să recunoști adevărul din prima. Ne spui ce s-a întâmplat, iar noi o să facem tot ce putem pentru tine.

Brendan a rămas mut.

— Cred că ea te-a ademenit, a zis sergentul-detectiv. Te-a ademenit, sau nu?

— Nu, a răspuns Brendan.

— Atunci te-ai ars.

— Pot să-l sun pe Șefu'?

— Mai târziu, Brendan.

— Dar n-am dreptul să-l sun pe Șefu'?

— Nu cred, Brendan. Nu știu unde scrie că ai dreptul. Știi tu unde scrie că ai acest drept?

Brendan a clătinat din cap.

— Vrei să-l întrebăm pe celălalt polițist?

Brendan și sergentul-detectiv s-au uitat la polițist, care stătuse ca mut pe durata întregului interogatoriu. Nici de astă dată nu a scos o vorbă, ci doar a clătinat rar din cap.

— Nu, nici el nu crede că scrie undeva.

Brendan a rămas nedumerit. Polițiștii nu-l credeau, asta era limpede, dar se purtau aproape frumos cu el. Mda, corect, mai precis. Nu-l loviseră, nu-l făcuseră ticălos negru și nici nu-i spuseseră să urce înapoi în copac. Și-a amintit un incident din sezonul precedent, al doilea lui meci pentru Athletic, undeva în nord, când cineva aruncase o banană în teren, exact lângă el. Dacă l-ar fi prins pe suporterul acela, i-ar fi dat un cap în

gură. În afară de câte un cartonaș galben, se ferise de necazuri pe teren; era faultat, mai faulta și el, dar niciodată nu lovise pe cineva cu intenție. Până seara trecută. Tocmai când toate păreau să-i iasă.

L-au dus apoi într-o cămăruță, i-au spus să se dezbrace și l-au lăsat singur. Jumătate de oră, până la sosirea doctorului, a rămas în chiloți. Acesta i-a cerut să-și scoată și chiloții, apoi l-a cercetat atent. Peste tot. Nimeni n-a scos un cuvânt cât doctorul și-a făcut treaba, oprindu-se din când în când ca să-și noteze câte ceva. Îl interesau mai ales fața, torsul și scula. „De ce s-o fi uitând atâta la ea?" s-a întrebat Brendan. „Doar am recunoscut ce-am făcut împreună. Poate doctorul ăsta e homo, sau cine știe." Era obosit și, în plus, avea senzația că nimic nu-l mai poate surprinde.

În cele din urmă, doctorul i-a vorbit.

— Poți să te îmbraci.

După o oră și ceva a fost dus din nou să discute cu cei doi detectivi. Ca și mai devreme, numai unul i s-a adresat. Celălalt stătea acolo doar ca să îl intimideze, a presupus Brendan.

— Ei, mare belea.

— Da.

— Pariez că te întrebi cum de-ai nimerit în ea.

Brendan n-a socotit că era de fapt o întrebare, de aceea n-a răspuns.

— Am zis că poate-ți pui întrebarea de ce ai dat de belea.

— Da.

— Bun, atunci dă-mi voie să ghicesc în locul tău, Brendan. Ai agățat fata în bar și ți-ai închipuit că ai început bine. Ea te-a invitat la cafea, tu ai crezut că toate porțile ți-s deschise; v-ați sărutat și pipăit nițel, ea a zis că e cam târziu; a spus *nu,* dar tu ai interpretat asta drept *da*; a zis din nou *nu,* tu ai lovit-o și ea ți-a răspuns cu aceeași monedă, după care i-ai dat un cap în gură și a tăcut, iar pentru că n-a mai spus nimic, te-ai gândit: *Păi, dacă nu spune nu, înseamnă că e da,* și atunci i-ai

făcut-o. Plus sau minus câteva amănunte asupra cărora te rog să mă corectezi. Am dreptate sau nu?

— N-am agățat-o, ci doar am stat de vorbă. Nu m-a invitat la cafea, nici nu avea cafea în casă. N-a zis nici da, nici nu; nu s-a întâmplat așa. N-am lovit-o decât atunci când… când ea mi-a spus.

— Brendan, n-aș zice că vrei să cooperezi. Deocamdată avem viol și vătămare corporală gravă, iar după ce verificăm apartamentul fetei, s-ar putea să descoperim și furt, iar dacă nu găsim probe, s-ar putea să te încadrăm la încercare de furt, ca să avem trei capete de acuzare. Mie-mi place întotdeauna să am trei capete, înțelegi? Așa mi se pare mai ordonat. Acum te duci, fiule, și-o să stai într-o cameră frumoasă vreme de câteva ore cu un polițist care o să-ți țină de urât, iar tu gândește-te bine, iar după aceea întoarce-te la mine și-o să-ți citesc actul de acuzare.

Brendan se întrebase când vor ajunge la faptul că nu avea aceeași culoare ca și cei care îl interogau.

— Iar după aceea pot să-i telefonez lui Șefu'?

— După aceea poți. Dacă-ți închipui că Șeful mai vrea să audă de tine după ce ai făcut ce-ai făcut.

•

Până la urmă, Brendan nu i-a mai telefonat Șefului. Spre mijlocul după-amiezii de duminică, după ce doamna Ferris a sunat la secție a treia oară și i s-a spus că domnul Domingo se afla încă acolo ca să ajute la desfășurarea cercetărilor, Danny Matson l-a apelat pe Șefu'. Jimmy Lister a ajuns la secție la ora 18, dar nu i s-a permis să discute cu jucătorul său. „Nu, ne ajută la cercetări", deși în ultimele trei ore, Brendan nu făcuse altceva decât să privească fix la un calorifer, întrebându-se de ce Maggie se purtase așa cu el. Când Jimmy Lister a spus că va reveni peste jumătate de oră cu un avocat, polițiștii i-au comunicat că nu aveau nimic împotrivă, dar nu era un efort prea mare să aducă

un avocat duminică noaptea, mai ales că nu avea să se întâmple nimic până dimineață? Dacă domnul Lister venea cu el la 10, puteau fi prezenți amândoi când lui Brendan i se vor citi acuzațiile. De unde știți că va fi judecat? Sigur va fi, a zis polițistul de serviciu. Să fi văzut în ce hal arăta fata aceea. Va fi acuzat chiar dacă poate dovedi că noaptea trecută a fost în Alaska.

La ora la care Jimmy Lister a revenit cu avocatul, Duffy ieșise în oraș să verifice o idee măruntă. Era una dintre multele idei mărunte pe care le avea, toate dovedindu-se inutile până atunci; necazul era că, pe moment, nu reușea să-și propună idei mărețe. Întrebările ivite la data când începuse să împartă salariul cu Jimmy Lister nu își găsiseră ceva care să semene a răspuns. De ce ar dori cineva să-l scoată de pe teren? De ce l-ar vrea cineva doborât pe Melvyn Prosser? De ce ar voi cineva să vadă clubul retrogradând? Și acești trei *de ce* erau însoțiți de trei *cine.* Avea, deci, șase întrebări și niciun răspuns. Era ca și cum ar fi făcut skandenberg cu domnul Joyce: nu aveai cum să treci cu brațul de ora 12, iar contactul cu sandvișul cu gem părea inevitabil.

Avea domnul Joyce vreo legătură cu asta? Mișcarea Roșu Alb și Albastru îi sprijinea în vreun fel pe domnul Bullivant și pe alți locuitori din Layton Road? Încerca vreun alt club să-și scoată cu forța echipa din zona retrogradării decimând jucătorii lui Athletic? Ideea părea cam trasă de păr. Să fi fost cineva care voia să-l cumpere pe Brendan Domingo și spera să facă o afacere la încheierea campionatului, când Athletic va avea nevoie de bani cu disperare? Brendan era un jucător bun, pe cinstite, s-a gândit Duffy, și foarte agil pentru un individ cu fizicul lui; însă nu era un geniu nedescoperit. Duffy se îndoia că ar putea face față în prima divizie. Ce altceva mai era? Probabil că trebuia să-i pună lui Melvyn Prosser câteva întrebări despre starea financiară a clubului

– presupunând că acesta mai era dispus să-i acorde o întâlnire. Aici era buba. În anumite privințe, cluburile de fotbal păreau foarte deschise, dar și extrem de secretoase în probleme de culise; nu aveau obligația să facă public nimic, motiv pentru care preferau discreția drept principiu de conduită. Citeai titluri de genul: *Remanierea Consiliului de conducere la clubul City,* dar dacă nu se întâmplase ca cineva să fie strangulat în loja directorului, iar asta în fața câtorva martori, nimic altceva nu răsufla. Unii se pensionau „din motive de sănătate”; se creau noi posturi „pentru a da Consiliului o incisivitate sporită”; președintele era schimbat „pentru a aduce idei noi”; iar după șase luni toată lumea uita, dar dacă aveai timp să cauți și să asculți, găseai prin cartier câțiva oameni îndârjiți, purtând pardesiuri din cașmir, care ți-ar fi putut povesti câte ceva interesant. Dar mai nimeni nu-și găsea timp pentru așa ceva.

Ajuns la primărie, i s-a spus să urmeze semnele indicatoare. A mers pe coridoarele sumbre în stil gotic victorian, a pătruns într-o curte asfaltată, a traversat-o până la un bloc construit prin anii șaizeci și a intrat la serviciul sistematizare urbană. Publicul care ajungea atât de departe devenea supărător pentru funcționari: cu alte cuvinte, ei voiau să verifice unele lucruri pe care serviciul de sistematizare le făcea, se pregătea să le pună în aplicare sau le înfăptuise. Cei de la acest serviciu nu-i puteau alunga pe cetățeni – aveau obligația legală să stea la dispoziția publicului; erau însă cazuri când consultarea de către public și accesul democratic la dosare erau sinonime cu pierderea de timp. Cu toate acestea, personajul îmbrăcat cu un bluzon verde părea că știe ce caută.

Funcționara de la sistematizare urbană i-a adus dosarul. Și așa, Duffy a găsit: o cerere de aprobare pentru o construcție pe locul stadionului Athletic și pe două zone alăturate. Desenele pe care le-a desfășurat înfățișau un viitor elegant și aerisit al

locului în care tropăiau și răcneau suporterii de la peluza dinspre Layton Road: un centru comercial, un centru de distracții, un bloc de locuințe cu opt etaje, la parterul căruia urmau să fie birouri; arbori înalți, fântâni arteziene, pavaje în alb-negru, ale căror dale erau așezate zig-zagat. Spre cer se înălțau chiar și câțiva porumbei grațioși, desenați inginerește.

— Iisuse, a făcut Duffy.

— *Asta* cauți? a confirmat funcționara de la urbanism. Era amuzată, chiar satisfăcută, de reacția lui. În mod firesc, oamenii țineau desenele cu susul în jos și mormăiau nedumeriți.

— Poți să-mi spui ce înseamnă asta?

— Păi, înseamnă că s-a depus cerere de aprobare pentru o construcție.

— Și cât de repede se poate construi ce văd aici?

— Greu de răspuns. Aici avem doar un prim pas. Esențial, dar numai primul. Acesta este doar un proiect general. Trebuie să fie analizat, după aceea se obține aprobarea finală de construcție, după care se trece la treabă.

— Dar, în esență, clubul obține una, apoi alta, iar apoi se demolează și se construiește în loc chestia asta?

— Cam așa ceva. Adică, s-ar putea să fie nevoie de un sondaj public; depinde de proiect și dacă există obiecțiuni față de el. În orice caz, nu cred că are vreo legătură cu clubul.

— Poftim?

— Da, cererea e depusă de Hess House Holdings. Doar dacă nu cumva acesta e numele de înmatriculare al clubului de fotbal, ceea ce nu cred.

— Aș vrea să-mi spui dacă am înțeles corect. Poate cineva să depună o cerere de construcție pe un teren care, de fapt, nu-i aparține?

— Da, sigur.

— Deci, aș putea face o cerere să transform Palatul Buckingham într-un club al

homosexualilor, iar ea ar fi primită legal și analizată?

— S-ar putea să ai probleme cu Domeniile Regale, dar în principiu, răspunsul este *da.*

— Și de ce aș dori să fac așa ceva?

— Nu știu. Eu aș zice că există deja destule cluburi din astea.

Femeia i-a zâmbit cam fără entuziasm. Până și unii inși care par normali sunt săriți de pe fix.

— Nu, altceva vreau să spun: care sunt avantajele în ceea ce privește sistematizarea?

— Păi, se urgentează lucrurile. Tocmai de aceea majoritatea oamenilor depun cererea pentru construcție pe terenuri pe care încă nu le posedă. Cum să zic, se câștigă timp. Înseamnă că pot începe lucrările imediat ce intră în posesia terenului.

— Ce altceva mai trebuie făcut în etapa asta?

— E vorba de un plan mare. Evident, trebuie să se poarte întâi consultări cu consilierii. Pentru aprobări de la pompieri, acces, canalizare, înțelegi? Trebuie să se știe ce se poate realiza.

— Consultațiile sunt particulare?

Duffy parcă auzea deja foșnetul banilor de șpagă.

— Particulare? Bineînțeles. Nu e nimic tenebros în asta. Așa e normal.

— Scuze, nu sugeram că ar fi vorba de nereguli. (Duffy încerca să înțeleagă modul în care putea cineva să acționeze fără ca alții să prindă de veste ce avea de gând.) Și cât ar dura până când planul acesta ar putea deveni de domeniu public?

— Greu de spus. Depinde oarecum de planificarea ședințelor serviciului de sistematizare urbană. Vara, lucrurile se mișcă ceva mai încet. E doar o părere, dar aș zice că va trebui să facem public acest plan peste, da, peste trei sau patru săptămâni.

Exact după încheierea campionatului. Frumos.

— Și, ținând seama de stadiul actual, cât ar dura până când se așază prima cărămidă?

— N-aș putea spune. Depinde de prea multe lucruri.

— Dar dacă, să zicem, lucrurile se desfășoară fără probleme? Să spunem că nu s-ar ridica obiecții. S-ar putea face multe în… în trei luni?

Adică între iunie și, septembrie, pauza dintre campionate. Până și huliganii erau plecați la spart capete prin Ibiza. *Mamă, ia te uită, Wayne, cât am fost noi plecați, cineva a dărâmat stadionul lui Athletic. Zău că nu te mint.*

— Da, s-ar putea obține multe aprobări.

Următoarea escală a făcut-o la Companies House, din City Road, unde s-a presupus că Duffy era reporter de investigații la vreun ziar radical. Până în urmă cu câțiva ani, discutau întotdeauna cu oameni îmbrăcați respectabil, care știau ce vor. Acum însă, se trezeau cu câte un zănatec bătrân – sau, și mai rău, tânăr – care voia ba una, ba alta. „Bună ziua, sunt de la *Monthly Paranoid,* pentru numărul de luna asta nu prea avem articole de scandal despre primărie, poți să-mi servești, te rog, un conflict de interese atrăgător?” Cam așa de rău era.

Duffy a frunzărit catalogul cu microfilme, a plătit taxa de consultare și a așteptat jumătate de oră până ce a primit microfișa. Hess House Holdings. Înmatriculată în 1974. Sediul la Hess House W3. Lista directorilor. Cutare, cutărică, a citit Duffy. Iar cutare și cutărică. Apoi, uite acolo, apare doamna C.R. Magrudo. A verificat cifra profitului doar așa, din întâmplare. În ultimii doi ani profit declarat zero.

În acea după-amiază, când i-a telefonat lui Jimmy Lister, acesta i s-a părut cam absent.

— Cred c-am găsit ceva, da, sigur am ceva interesant, a zis Duffy.

— A, te și cred. Ai descoperit bijuteriile Coroanei?

— N-o să-ți spun acum. Prefer să vin la tine.

— Chiar așa?

— Te deranjează?

— Nu mă deranjează. Dar, indiferent ce-ai descoperit, nu mai contează. Brendan e acuzat de viol.

La sosirea lui Duffy, Jimmy Lister ar fi trebuit să se afle pe teren, punându-i pe jucători să execute lovituri libere sau diferite scheme, însă el era la birou, așteptând cu un aer mohorât următoarea dramă.

— S-a isprăvit, a zis el când Duffy s-a așezat pe scaun în fața lui. Totul se duce de-a dura. Întâi Danny, acum Brendan, iar locuitorii din Layton Road au obținut ordin judecătoresc.

— Când s-a întâmplat?

— Chiar în dimineața asta. Intrarea din Layton Road se închide până la încheierea returului. Avem drept de recurs, dar trebuie să ne grăbim. S-a terminat, Duffy. Clubul se scufundă. Trebuia să-i vezi pe băieți când le-am spus de Bren. Sfârșitul lumii, și ei și-au dat seama. Și nu cred că glorioasa mea domnie ca manager aici îmi va aduce superoferte din Abu Dhabi.

— El cum se simte?

— Bren? Ciudat, nu chiar așa de rău cum mă așteptam. Adică, el spune că n-a violat fata. *Sigur* că nu – îl cunosc pe Bren ca pe copilul meu. Numai că-și închipuie că dacă susține în continuare că n-a făcut-o, până la urmă va fi crezut. Nu-și dă seama că în felul ăsta poliția va considera că e insolent.

— Când îl eliberează?

— Mâine, la prima oră. Apoi, arest preventiv, apoi altul și tot așa.

— E vreo șansă de eliberare pe cauțiune?

— Nu prea, din câte mi-a zis avocatul. Mai ales acum. Doar ai văzut și tu cum sună titlurile în ziare: *Violator în libertate pe străzile noastre* și

altele la fel. Chiar dacă Brendan nu are cazier, nu cred că-l eliberează pe cauțiune.

— Dacă obținem cauțiune, îl bagi în echipă?

— Fugi de-aici, Duffy. Nici gând. Nu. N-ar fi cinstit față de el. Îți închipui ce-ar face ăia de la peluză? L-ar mânca de viu. Nu mai ții minte ce-a pățit Bobby Moore?

Duffy și-a amintit. Căpitanul Angliei de la Cupa Mondială din 1970 avusese un incident într-un magazin de bijuterii de pe alt continent, iar în sezonul următor, de fiecare dată când intra pe teren, auzea melodia de la „Clementine”, pe care suporterii cântau: „Unde e brățara? Unde e brățara? Unde, Bobby Moore?” Iar el era nevinovat ca un prunc.

— Nu-l pot introduce, Duffy. Nu știu de ce mă tem mai tare, de suporterii din deplasare sau de cei fideli de la peluza din Layton Road. O să-l răstignească.

— Când îl mai vezi?

— Mâine, poimâine. Nu-s sigur. Vezi, nu-i doar o problemă a clubului, ci și de familie. Nu pot da buzna să-l cer pe Bren, când mama lui plânge de se omoară, pentru că-l și vede pe băiat aranjat pe vreo cinci sau șase ani în închisoare.

— Când vorbești cu el, află numele și adresa fetei.

— Pentru ce?

— Tu află asta, Jimmy.

Lister a rămas uimit de atitudinea lui Duffy; devenise dintr-o dată foarte oficială. Însă nu era din cale-afară de surprinzător. Cu cât îi mergea mai rău lui Jimmy, cu atât avea Duffy mai mult de lucru.

— Asta nu înseamnă încălcarea legii sau ceva de genul ăsta? Adică, nu se face tam-tam în legătură cu păstrarea anonimatului victimelor violurilor?

— Confidențialitatea se referă doar la dezvăluirea numelui ei în presă. Ascultă, doar nu crezi că Bren a făcut așa ceva, adevărat?

— Nu, a zis Jimmy, deși în realitate, credea că ar fi fost posibil.

— Nici eu, a zis Duffy, deși, având în vedere principiile profesionale, avea dreptul să creadă oamenii în stare de orice. Bun, dacă noi știm că e nevinovat, trebuie să aflăm de ce i s-a înscenat chestia asta, nu?

— Dacă așa spui tu…

— Fă-mi rost de nume și de adresă. Fie de la Brendan, fie de la avocat. Probabil că poliția i le va da, dacă cere.

— Bine, Duffy. Tocmai mă pregăteam să te întreb dacă-mi pot lua salariul înapoi; dar am impresia că n-o să-l mai capăt, așa că nici tu n-o să-ți vezi onorariul.

— Ei, și? Așa, președintele e pe aici?

Melvyn Prosser stătea lângă birou, tot în pardesiu, la fel ca la precedenta întâlnire. De data asta totuși, nu mai arăta ca un om de afaceri grăbit; părea un căpitan de cursă lungă, al cărui vas se scufundă și care socotește că rezolvarea era să îmbrace vesta de salvare.

— Tot mai lucrezi pentru noi, domnule Duffy? Nu te depășește deja problema?

— În parte, cred. Dar cred și c-am descoperit ceva.

— Vreo vrajă care să ne aducă trei puncte la fiecare meci pe care-l mai avem de jucat?

— Aș vrea eu, domnule Prosser, tare-aș vrea. Nu, nu știu ce m-a făcut să cred asta… L-a privit fix pe Melvyn Prosser și a continuat: Am aflat de aprobarea de construcție.

Un observator atent ar fi remarcat că pe fața lui Melvyn Prosser, latră, marcată de o cicatrice verticală pe frunte, se citea doar îngrijorarea în legătură cu Brendan Domingo.

— Ce aprobare de construcție?

— Știai de cererea de construcție depusă la primărie, care se referă la terenul pe care se află

stadionul lui Athletic și două parcele alăturate din Leadow Lane?

— Nu, n-am știut, Duffy. Despre ce este vorba?

— O mare construcție. Un centru comercial. Birouri, apartamente. Centru de distracții.

— Pare o idee interesantă, a spus Melvyn Prosser calm. Cu cât mai curând se șterg maghernițele astea de pe hartă, cu atât mai bine.

— Alo, *șefu*', a protestat Jimmy Lister.

— Scuze, Jimmy, doar știi ce mult iubesc eu clubul ăsta. Îmi place jocul și țin la club. Aș face orice pentru el, dar uneori îți piere curajul.

— Așa e, șefu'.

— Nu cred că-mi supraevaluez contribuția. La un club e vorba de jucători, de echipă, nu? Jucătorii și suporterii, astea contează. Și rezultatele. Imposibil să ai un club fericit fără rezultate. Și totuși, am sprijinit mereu clubul și am făcut tot ce se putea.

— Sigur că da, șefu', asta e clar. Ai scos clubul din noroi.

— Ba nu, orice președinte ar fi procedat la fel.

Achitând toate notele de plată, s-a gândit Duffy. Salariul lui Lister și, astfel, indirect, onorariul meu. Duffy a remarcat că în ideea de bază privind clubul nu se regăsea și rolul managerului. S-a întrebat dacă și Jimmy Lister băgase de seamă.

— În orice caz, domnule Prosser, pot continua?

Duffy a simțit că emoția provocată de descoperirea lui era umbrită de teoretizările lui Prosser.

— A, sigur, continuă.

— Aprobarea de principiu pentru stadionul Athletic și două terenuri alăturate a fost solicitată de o companie cunoscută sub numele de Hess House Holdings.

— N-am auzit de ea, a zis Prosser.

— Hess House Holdings are un consiliu director interesant, a spus Duffy. Unul dintre ei este doamna C.R. Magrudo.

— Soția lui Charlie? Melvyn părea de-a dreptul încântat. Soția lui Charlie? Apoi a izbucnit în râs. Obraznicul. Ce nerușinat e Charlie Magrudo. Mă apucă râsul.

— De ce?

— Cum de ce? Pentru că e una din glumele lui Charlie. Ești sigur că planul nu prevedea altceva? Vreun far sau doc, sau aeroport, ceva?

Pe Duffy începuse să-l irite purtarea lui Melvyn Prosser.

— Domnule Prosser, te rog să mă corectezi dacă greșesc. Cineva încearcă să îngroape clubul. Te-am întrebat dacă ai dușmani și ai rostit numele lui Charlie Magrudo. Constat că el, prin soție, a depus cerere de construcție pe locul stadionului.

— Da, îmi pare rău că m-a cuprins râsul, domnule Duffy, a zis Prosser, continuând totuși să hohotească. Dar ce concluzie tragi de aici?

— Că Magrudo încearcă să f...ă clubul, pentru a-l cumpăra ieftin și să construiască ceea ce și-a propus.

— Hm. Da, regret că nu pot să privesc teoria ta cu seriozitatea pe care o merită, dar, apropo, te rog să-ți mai temperezi limbajul, că nu suntem în vestiare. Problema e că Magrudo nu are nicio para chioară.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ar vrea să se laude cu ceva, ar scoate paraua aceea și ar da-o pe din două. E falit. Nu oficial, desigur, dar cât să nu-l calce portăreii în apartament în zori de zi. De aceea apare numele doamnei Magrudo peste tot. Ea păstrează paraua care le-a mai rămas și, din când în când, o mai scoate de la pușculiță și i-o arată bietului Charlie.

Melvyn a reînceput să hohotească.

— Ai spus că i-ai făcut o chestie urâtă la un anumit contract.

— A, despre asta era vorba? N-a fost mare lucru; o chestie de rutină. Adevărata lucrătură urâtă pe care i-am făcut-o lui Charlie a fost cu doamna

Charlie, dar asta a fost cu ani în urmă. A curs multă apă pe gârlă de atunci și sunt convins că ne-am iertat unul pe celălalt.

— Și ce anume i-ai făcut?

— A, trebuia să întrebi și asta, nu? Păi, ce faci cu băiețelul acela mic?

— Scuze.

— Nu prea ești în formă azi, ce-ai pățit? Uite, problema cu Charlie Magrudo e că dacă acest club ar fi de vânzare, el ar putea, în ideea că banca îi acordă un împrumut – lucru puțin probabil – ar reuși, poate, să liciteze pentru jumătate de scaun de toaletă. Cel mult.

— N-ar putea…? Nu știu, să aibă pe cineva în spate?

— Cu situația lui financiară…

— Dar… dar i-am citit dosarul de la *Chronicle.* Cei de acolo mi-au zis că e un om de afaceri prosper.

— Să-ți spun eu cum se bucură de nume bun. Folosește un procedeu care se cheamă „Cinstește-l pe reporter”. Plus, să nu apari neîngrijit în public. Sau să înmânezi reporterului lista de vinuri în care ai strecurat o bancnotă de douăzeci și cinci de lire înăuntru – dar nu țin să arunc cu noroi asupra soțului legitim al doamnei Charlie sau asupra domnilor din presă.

— Vai de noi.

— De asemenea, mai e vorba despre credibilitatea celor afirmate în ziare.

— Așa. Dar de ce ar face-o?

— Cum am zis, e o glumă obișnuită de-a lui Charlie. La o adică, așa a făcut mereu. Sincer să fiu, nu l-am văzut de ani de zile. Dar am impresia că se răzbună pentru afacerea aceea cu consiliul municipal de la care l-am scos de pe listă. Depune planul, așteaptă nițel, apoi, când e mai strâmtorat, pune pe cineva să sune la *Chronicle* și să spună: „Ați auzit că vor să demoleze stadionul Athletic și să construiască un hipodrom?” Iar ziariștii se

apucă să scrie un ditamai articol, bun? Și-l trântesc pe prima pagină, mai ales dacă e o săptămână fără alte evenimente. După aceea, Charlie se gândește ce față fac văzând titlul din ziar. Tipic pentru Charlie.

— Vai de mine!

— În fine, frumoasă încercare, a încheiat Prosser cu un aer binevoitor.

— Îhâm.

În timp ce mergea cu mașina spre casă, Duffy s-a gândit: *„Tipic. Mă agit o dimineață întreagă vânând o idee de-a dreptul isteață, găsesc exact ce caut, și uite ce pățesc*: *apare ceva mai important și ideea se transformă în apă de ploaie.*

În ultima vreme, Carol părea să vină mai des pe la el. Duffy nu știa dacă asta era din cauza lui sau a ei. O invitase el, ori apărea mai frecvent din proprie inițiativă? Pesemne că amănuntele acelea din viața ei, despre care el nu punea întrebări, nu o preocupau prea mult pe moment; probabil că Robert Redford era plecat la filmări și n-o putea scoate în oraș atât de mult. Pe de altă parte, poate avea legătură cu faptul că activitatea lui la Clubul Alligator se mai restrânsese, iar el o chemase la el mai des decât își dăduse seama. Ori era vorba de o combinație a celor două variante de mai sus.

— Ce șanse sunt să obții eliberarea pe cauțiune în caz de viol? a întrebat-o el la masă.

— Pentru viol? Foarte reduse. Mda, există o portiță, dată fiind supraaglomerația din celule. Dar asta nu se întâmplă în fiecare zi. Judecătorii nu vor să fie arătați cu degetul, mai ales când e vorba de viol.

— Dar dacă acuzatul are un zâmbet fermecător?

— Adică n-are antecedente?

— Cazier zero. Cât se poate de curat. E un conflict creat de probe.

— Mda, se poate. Un avocat bun are șanse de a răsturna situația. Adică trebuie să sugereze condiții de cauțiune care să satisfacă tribunalul.

— De exemplu, să-i taie cocoșelul?

Carol a zâmbit amuzată.

— Cred c-ar accepta propunerea.

Duffy nu și-a închipuit că Brendan ar fi de acord. Apoi a observat că ea îl privea zâmbind. *Of, Doamne,* a gândit el, *iar se termină cu partea frumoasă*?

— Tu le speli, eu le șterg.

Carol a suspinat.

— Nu era nevoie s-o spui. Doar asta facem mereu.

Mai târziu, când era în pat, Duffy și-a dat seama că în ziua aceea uitase cu desăvârșire de noduli. Mda, asta era ceva. Carol părea trează, dar el era frânt. Altă zi epuizantă. De dat la câini. În timp ce adormea, și-a amintit că data trecută când Carol rămăsese peste noapte, se trezise asudat și cu o erecție. Iar asta se întâmplase a doua oară. Parcă auzea crainicul anunțând rezultatele sportive la televizor: Erecții 2 – Transpirații nocturne 2. Returul lunea viitoare.

Când s-a trezit, a realizat că trecuseră opt ore fără să transpire. Tot astfel, se scurseseră opt ore fără erecție. Poate că există o legătură între cele două. Probabil că nu aveai una fără cealaltă. Asta a început să-l îngrijoreze.

•

Mai erau patru săptămâni din sezon, iar Athletic mai avea de jucat șase meciuri. Locul patru de la coada clasamentului și, cum toate echipele din zona retrogradării aveau de disputat același număr de jocuri, viitorul echipei era, după cum își spuneau jucători unul altuia și le amintea mereu și managerul, în propriile lor mâini. Dacă învingeau în toate meciurile rămase, nu vor retrograda. Sigur, dar se putea spune și altceva: dacă ar fi câștigat toate meciurile anterioare, ar fi promovat în divizia a doua. De exemplu, cine vedea vreo șansă pentru Athletic în meciul în deplasare cu Oxford, aflată în fruntea clasamentului? Asta era beleaua la sfârșit

de campionat. Cluburile din frunte aveau ca obiectiv promovarea, astfel că nu se puteau aștepta la favoruri din partea lor; iar echipele din partea de jos a clasamentului se străduiau să scape de rușine la fel de mult ca și Athletic. Mai rămâneau cele de la mijlocul clasamentului, care avuseseră un parcurs așa și așa, dar se vedeau la adăpost încă un an. Teoretic, asta le făcea să fie pradă ușoară: un joc strâns și obstrucționist în primele douăzeci de minute, iar jucătorii lor începeau să piardă din elan, începând să se gândească la vacanța de vară. Însă lucrurile nu mergeau chiar așa: tocmai pentru că se simțeau în siguranță, erau mai relaxați, mai dispuși să încerce scheme noi și mai puțin descurajați dacă erau conduși cu un gol. Tuturor fotbaliștilor le place să joace mai inventiv, dacă se poate; le place să marcheze și să câștige meciuri. Spre încheierea sezonului, aceste echipe de mijloc respectă tradiția. Iar dacă jucătorii lor sunt cam tăvăliți, ei bine, cui îi convine să fie faultat, mai ales de niște disperați care se pregătesc să-și facă bagajele pentru divizia a patra? Și jucătorii acestor echipe știu să riposteze; iar ei se sinchisesc mai puțin că pot fi eliminați.

— Bună dimineața, domnule Bullivant.

— Iar ai venit, flăcăule? Credeam că te-au concediat.

— Păi, cum să spun, îmi continuu ucenicia.

Duffy a scos carnețelul, capacul pixului și s-a străduit să arate ca unul care se pregătește să noteze Predica de pe Munte.

— Da, dar să nu-mi vii în fiecare zi ca să exersezi.

— Cum merge cu osteopatia?

Duffy socotise că era bine să realizeze o oarecare apropiere înainte de a trece la întrebările mai grele.

— Mulțumesc, foarte bine.

— Cum te simți după ce ați obținut ordinul judecătoresc?

Bullivant n-a răspuns. În schimb, a rămas cu privirea asupra carnețelului.

— Încă nu ți-ai notat nimic, zâmbărețule. N-ai de gând să scrii că osteopatia merge foarte bine?

— A, da, scuze.

Duffy s-a apucat să scrie, apoi a ridicat privirea. Domnul Bullivant rânjea la el.

— Ești un nepriceput, adevărat?

— Domnule Bullivant cum ați primit ordinul judecătoresc?

— Țin să-ți spun că justiția britanică e cea mai bună din lume, și poți să mă citezi.

— Crezi că asta va pune capăt necazurilor?

— Poliția britanică e cea mai bună din lume și am toată încrederea că își va îndeplini în cele mai bune condiții sarcinile încredințate. Scrie.

Duffy a notat.

— Crezi că prin acțiunile locuitorilor de pe Layton Road sunt afectate perspectivele clubului în această etapă vitală a campionatului?

— Huliganismul suporterilor este o reflectare a violenței generalizate care afectează toate componentele societății noastre. Nu se poate analiza huliganismul în sine. Trebuie să ai în vedere și deteriorarea respectului față de lege și ordine, în general, precum și lipsa de disciplină într-o societate care a devenit tot mai tolerantă. Vorbesc prea repede?

Îndatoritor, Duffy și-a notat, apoi a citit cuvânt cu cuvânt.

— Ce legătură are asta cu întrebarea mea?

— Verificam dacă notezi orice prostie.

— Domnule Bullivant, va continua domnul Magrudo să sprijine acțiunea dumneavoastră, chiar dacă clubul face recurs și cere hotărârea unei instanțe superioare?

— Vrei să repeți?

— Va continua domnul Magrudo să achite notele de plată dacă clubul face recurs?

— Cine-i ăsta?

— Domnul Magrudo.

— Ăsta unde joacă? În echipa Italiei, la Cupa Mondială?

— Domnule Bullivant, întâmplător am aflat că domnul Magrudo plătește onorariile avocatului dumneavoastră.

— De ce să-mi plătească un fotbalist italian notele de plată? Athletic încă n-a ajuns în vreo cupă europeană, sau n-am citit eu cu atenție ce scrie în ziare?

— Domnule Bullivant…

— Chiar că ești un neisprăvit, știai asta? Cu diplomă. Notează-ți. Ne-is-pră-vit, așa. Cred că-mi plac huliganii mai mult decât persoana ta.

— Ei, dacă huliganii nu mai apar pe aici, măcar vei putea să pui flori în grădina din față, domnule Bullivant.

— La revedere, panseluță, a zis domnul Bullivant pe neașteptate.

Mda, asta fusese o altă idee care se ofilise. Poate era mai bine să se ducă până în Ealing, la casa cu catarg și drapel, să-l întrebe și pe domnul Joyce dacă era plătit de domnul Magrudo. Și el o să-i spună. „Da, domnul Magrudo, renumitul falit, căruia abia îi ajung banii să-și cumpere articolașe măgulitoare în ziarul local; da, în realitate, el sprijină Mișcarea Roșu, Alb și Albastru, iar după ce-și construiește minunatul centru de recreere cu toți banii pe care nu-i are, o să ne lase să instalăm o cabină de recrutare chiar în fața complexului, și o să primim și un platou unde să facem treceri în revistă și marșuri, și tot el o să ne pună la dispoziție pe viață cantități suficiente de pâine prăjită și gem, chiar că ești un neisprăvit domnule… cum spuneai că te cheamă de data asta?

Bine măcar că putea fi el însuși cu Danny Matson. Danny încă își ținea piciorul întins pe taburet. Urâtă treabă cu Bren, nu? Da, urâtă. Nu, nu-l auzise și nici nu-l văzuse sosind. A intrat

foarte încet; sau poate că venise foarte târziu, bineînțeles. A doua zi dimineață, ei – adică Danny și doamna Ferris – îl găsiseră la parter, la masa de mic dejun, purtând blazerul cu însemnele clubului, cravata clubului și cei mai buni pantaloni. Privea în gol, puțin încruntat, și avea zgârieturi adânci pe față. A zis că se încăierase cu cineva. Mai mult n-a vrut să spună. A rămas acolo, așteptând. Apoi au venit polițiștii. Da, sigur, a zis el. Am nevoie de haine sau ceva, a întrebat când l-au luat. Sărmanul Bren. Altceva? Nu, nimic în plus. N-a vrut să vorbească despre asta. E un jucător de clasă, știai? De clasă. Foarte tehnic pentru o statură atât de masivă. Are și aici ceva. Danny s-a bătut ușor cu degetele peste cap, ceea ce însemna minte.

Magrudo Construction Company s-a dovedit a nu fi chiar atât de mare precum o anunța numele. Era o firmă modestă, undeva aproape de Compton Avenue și, da, secretara era sigură că domnul Magrudo se va elibera înainte de prânz, dacă Duffy era dispus să aștepte. Domnului Magrudo îi făcea plăcere să discute cu oamenii de la *Chronicle.* Luați loc.

Charlie Magrudo a sosit pe la 12:30 într-un Ford Granada vechi de patru ani, al cărui motor sugera că ar fi gata să moară dacă aude cuvântul spălătorie. Zece minute, un sfert de oră, desigur, nicio problemă. Charlie era un bărbat rotunjor, prietenos, cu părul negru, care abia încăpea în costum; ușor de abordat, ca un jucător de snooker de valoare medie, care nu a reușit să ajungă în primii cincizeci, dar e extrem de încântat să facă demonstrații în cluburi mai puțin renumite.

— Nu ne-am mai întâlnit, domnule Marriott?

— Nu.

— Nu. De-a lungul anilor, m-am întâlnit de multe ori cu Ron, Ron Grayson. Și cu Gerry Douglas, bineînțeles. Prieteni vechi. *Vechi beneficiari de mici atenții,* s-a gândit Duffy. Ești nou în meserie?

— Cam așa. Fac de toate. În principal pagina sportivă, dar mi-au încredințat și niște articole despre sistematizare, drumuri și altele.

Duffy s-a străduit să nu iasă prea mult în evidență. Spera că Magrudo nu era un cititor avid al semnăturilor de la sfârșitul articolelor, caz în care ar fi putut să știe că Marriott lucra la redacția sport de patru ani și că nu scrisese nimic pentru alte pagini.

— Așa, cu ce-ți pot fi de folos? Sunt întotdeauna gata să-i sprijin pe domnii din presă.

— E vorba de cererea pentru construcțiile pe terenul pe care se află stadionul clubului Athletic.

— Da, sigur. Ce anume vrei să știi?

— Cât de realist e acest proiect?

Domnul Magrudo l-a considerat foarte realist. I-a descris planurile de parcă le-ar fi analizat chiar în dimineața aceea cu arhitectul și ar fi urmat să plece curând pentru a lua prânzul cu reprezentații vreunei bănci americane, ca să discute ultimele detalii legate de finanțare. Gesticula prea mult și, când vorbea, palmele lui păreau să modeleze centrul comercial, blocul de opt etaje, piața, fântânile arteziene, copacii și vânzoleala obișnuită a unui asemenea loc. Lui Duffy totul îi suna minunat; dar a socotit că venise vremea să mai adauge ceva la calitățile universitare ale lui Ken Marriott.

— Domnule Magrudo, sper să nu considerați impertinentă întrebarea mea…

— Dar te rog. Pune-mi întrebarea cea grea. Ești invitatul meu.

— Înainte de a urma un curs de trei ani de sistematizare, la universitate am studiat economia. S-ar putea să mai fi uitat unele lucruri, dar, după părerea mea, avem în vedere un proiect al cărui preț se ridică la milioane de lire, poate chiar mai mult. Ideea e splendidă, chiar dacă asta înseamnă că Athletic pierde stadionul și va trebui să-și caute altul. Întrebarea importantă pe care vreau să o pun

sună așa: încă nu ești în posesia terenului, și eu, unul, nu văd cum poți asigura finanțarea.

Charlie Magrudo tocmai se pregătea să-i răspundă, însă Duffy s-a grăbit să continue. Nu voia să-l determine pe Charlie să afirme ceva, iar apoi să-l forțeze să-și apere o poziție imposibil de apărat. Dacă juca puțin mai tare, avea șanse mari să afle adevărul. În mod elegant, desigur.

— Domnule Magrudo, am făcut o mică investigație privind Magrudo Construction și asociații ei. E o firmă solidă, dar de familie, dacă-mi permiți s-o spun. În acest fel, într-un an sau doi, vei reuși să schimbi Granada aceea cu altceva. Numai că aici e vorba de milioane, doar pentru teren, și am aflat întâmplător de la camera de comerț din City Road că în ultimii doi ani firma nu a înregistrat profit. N-ar fi vorba de asta neapărat. În realitate, nici nu înseamnă mare lucru, dacă nu te deranjează afirmația mea, dar cred că e vorba de cu totul altceva.

Charlie Magrudo a făcut un gest larg cu brațele și a surâs.

— Tocmai pe tine te-au trimis? Adică, norocul meu să discut că cel mai deștept om de la *Chronicle.* Dacă l-ar fi trimis pe Ron sau pe Gerry, cred că îi îmbrobodeam destul de ușor. Ascultă, dacă nu mai scot o vorbă, poți să scrii articolul?

— Din păcate, nu.

— Nici măcar un paragraf? Un paragraf, acolo? Ce-ar fi să luăm prânzul împreună?

— Îmi pare rău. Ori fac un articol mare, ori nimic. Din câte se pare, nu mai e mare, se pune doar întrebarea dacă vrei să-mi spui despre ce este vorba, deși nu văd ce motiv ai avea.

— M-ai prins, domnule polițist, a zis Charlie, m-ai prins. Speram să meargă. De fapt, e o glumă.

— *Glumă*?

Duffy a arborat o expresie de mirare. Asta ca să-l facă pe Magrudo să creadă că planul lui măcar dăduse naștere unei reacții.

Apoi Charlie i-a povestit despre Melvyn Prosser, vechi rivalități care uneori fuseseră amicale, alteori mai puțin. Duffy a observat că numele doamnei Magrudo nu a fost menționat. Versiunea evenimentelor legate de contractul cu primăria era oarecum diferită de cea prezentată de Melvyn Prosser. Dar povestea era în esență cam aceeași.

— Cum credeai că va reacționa domnul Prosser?

— Ei, un minut, doar atât, sau chiar mai puțin, am sperat că se va speria grozav, a zis Charlie Magrudo. Parcă-l vedeam deschizând ziarul și gândindu-se că peste iubitul lui club de fotbal, cu care se mândrește atât, vor trece buldozerele ca să se toarne beton. Voiam să se sperie. Poate mai mult de un minut.

— Crezi că ar fi înghițit asta?

— Probabil. La o adică, nu ne-am văzut de mulți ani. Putea să-și închipuie că am făcut ceva afaceri bune, am dat de bani și mă pregătesc să dau buzna peste el.

— Ei, îmi pare rău că ți-am stricat plăcerea, domnule Magrudo.

— A, nu-ți face griji. Am mers prea departe. Cum ai spus că te cheamă?

— Marriott. Ken Marriott.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Ken. Trebuie să luăm masa într-o bună zi.

— Cu plăcere, domnule Magrudo.

— Din clipa asta, spune-mi Charlie, fiule. Să-ți zic ceva, cred că o să ajungi departe în profesiunea asta, a adăugat domnul Magrudo, clipindu-i complice.

Mda, asta era o altă ușă ce i se închisese în nas lui Duffy. Uneori avea impresia că, în loc să i se deschidă în față, ușile mai mult i se închideau în nas. Cu toate acestea, se consola că domnul Magrudo îl considerase un ziarist bun. Duffy ar fi vrut să-l pună alături de Charlie Magrudo pe

domnul Bullivant, ca să afle de la el meritele lui Ken Marriott, jurnalist la *Chronicle.* L-ar convoca și pe Vierme să asiste la discuție.

Acum nu-i rămânea decât să împingă puțin singura ușă ce rămăsese ușor întredeschisă. A doua zi, Jimmy Lister, cam fără chef, i-a dat numele domnișoarei Maggie Coleman și o adresă în apropiere de Twyford Avenue. Duffy a înțeles că partea aceasta a anchetei trebuia plănuită atent. Unul dintre lucrurile care nu le plăcea polițiștilor era amestecul altora, care puteau hărțui victimele violurilor. Asta îi supăra în mod deosebit. Existau câteva paragrafe de lege penală special gândite pentru a descuraja oamenii să exercite presiuni asupra martorilor acuzării; iar polițiștii abia așteptau să se slujească de ele. Indiferent cât de mult îl plăcea pe Brendan, Duffy nu era dispus să i se alăture în închisoare. De aceea, a demarat investigația cu discreție. A început prin a-l suna pe Geoff Bell.

— Atom sub 24 grade sud, 22 grade est cere permisiunea să distrugă submarinul-țintă PM, aștept instrucțiuni de urgență.

— Salut, Duffy! Cu asta te-ai întrecut pe tine însuți. E vorba de meciul de duminică?

— Mă-ntrebam dacă te-ar interesa o sesiune de pozat.

— Cu plăcere.

— Geoff, să știi că e cam greu. Adică, există anumite aspecte care prezintă riscuri. (Cu Bell întotdeauna trebuie să procedezi în felul acesta. Nu-l interesau treburile simple, de aceea situațiile trebuia dichisite nițel. Lui Duffy asta i se părea o sarcină destul de obositoare.)

— Pune-mă la încercare.

Duffy a făcut întocmai, accentuând faptul că exista posibilitatea prezenței unui număr incredibil de polițiști în civil în preajma acelei adrese, că se putea ca Maggie Coleman să se fi încuiat în

apartament și să stea cu perdelele trase, și așa mai departe.

— Lasă pe mine, a zis Geoff. A, încă ceva, Duffy.

— Spune.

— Coordonatele acelea sunt anapoda. Cine ar plasa un submarin atomic în mijlocul Deșertului Kalahari?

— Altă dată o să fiu mai atent, Geoff.

Când i se închideau atâtea uși în nas, mai putea găsi o soluție. Nu-i făcea plăcere, dar, ca un făcut, mereu apela la ea. A rugat-o pe Carol să verifice trei nume în computerul poliției: Maggie Coleman, Charlie Magrudo și Melvyn Prosser. Carol spunea mereu *nu,* iar Duffy o presa puțin, iar în final ea zicea *da,* după care amândoi tăceau. Duffy avea un sentiment de jenă, dar asta era. După aceea, încerca să fie cât mai amabil cu Carol, dar ea rămânea tăcută și puțin distantă; stătea peste noapte, dar fără îmbrățișări. Fără îmbrățișări, fără erecții și fără transpirații nocturne.

Sâmbătă, Athletic a jucat în deplasare cu Oxford și Duffy a deschis radioul ca să afle rezultatul. Oxford – Athletic, 2-1. Oxford, acum sigură de promovare în divizia superioară, iar Athletic, ajunsă între ultimele trei clasate. Invazie de suporteri ai lui Oxford pe teren, câteva încăierări la intrarea pe stadion a suporterilor lui Athletic. Optsprezece arestări, un polițist rănit ușor.

— M-a îmbolnăvit meciul ăsta, a zis Jimmy Lister a doua zi dimineață. Băieții au jucat frumos. Adică, am avut cel mai mare număr de spectatori din sezonul ăsta, cred c-au fost vreo zece mii, un adevărat meci pentru promovare și evitarea retrogradării, iar treaba cu Brendan i-a întărâtat pe băieți. S-au bătut cu ardoare, toți. Am ieșit la pauză cu 1 -0 pentru ei, niciunul nu avea nevoie de îngrijiri, am discutat puțin și m-am gândit că, dacă o să controlăm mai bine centrul terenului și o să reușim o pasă, nu văd de ce n-am împărți punctele.

Atitudinea băieților m-a impresionat, serios. Ca și cum ar fi jucat pentru Bren. Ciudat, niciunul nu i-a menționat numele, nici măcar o dată, dar pariez că toți, inclusiv rezervele, s-au gândit la Bren, țintuit într-o celulă. Nu știu cum se face, dar asta i-a făcut să dea tot ce au mai bun în ei. În repriza a doua, m-au umplut de mândrie. Au stăpânit centrul, au presat și, după douăzeci de minute, au reușit să marcheze. N-a fost cel mai frumos gol înscris vreodată, dar l-am meritat pe deplin. În clipa aceea, am zis că băieții vor reuși să reziste. Am crezut că, dacă au marcat o dată, ar putea repeta isprava. Sau măcar să țină rezultatul. Dar ce s-a întâmplat? Când mai erau zece minute, băieții presau în continuare, ca să marcheze și să se departajeze. Nici măcar nu au încercat să joace la ofsaid, au fost prinși pe picior greșit, iar numărul opt de la ei a scăpat. Un șmecher foarte iute. M-a îmbolnăvit.

— Și totuși, s-ar părea că au luptat bine, înțeleg.

— Tot respectul, Duffy. Poate că am greșit tot returul. Știi doar cum îmi place să joace echipa. Poate aici am greșit. Nu sunt tehnici, dar au curaj și îndârjire. Trebuia să-mi dau seama de asta mai devreme.

— Nu-ți mai găsi vină, Jimmy. Acum care crezi că sunt șansele de a evita retrogradarea?

— Mai proaste ca niciodată. Nici nu mai depinde de noi. Trebuie să sperăm că și alte echipe vor face meciuri proaste. Să ne batem în continuare, nu? Da, trebuie să luptăm.

Jimmy Lister s-a întrebat ce putea păți în Abu Dhabi dacă ar fi prins cu soția fizioterapeutului. I se tăia mădularul, aproape sigur.

Duminică, jucătorii care fuseseră accidentați în după-amiaza precedentă au venit să fie tratați de fizioterapeut. Duffy a intrat în sala de recuperare cu cuvintele lui Jimmy încă răsunându-i în urechi: „Luptați. Atitudine sănătoasă. Curaj, ardoare.” Era ciudat să-l audă pe elegantul internațional B de

acum zece ani servindu-i toate clișeele învechite folosite de manageri de altădată. Cu toate acestea, ele exprimau adevărul. Descriau ceea ce jucătorii lui Athletic ar fi trebuit să facă în ultimele cinci meciuri jucate. Nimic altceva. La fel trebuia să procedeze și Duffy, a cărui poziție nu era câtuși de puțin mai promițătoare decât a echipei. Era silit să lupte și să spere că-l va ajuta intuiția. Sau o doză sănătoasă de noroc. Sau ambele în același timp, să dea Domnul.

În acea investigație, Duffy se simțise ca un portar – cea ce era, la o adică. Se simțea util, dar numai pe plan defensiv. Toți portarii au momente când îi invidiază pe jucătorii de câmp – și atunci vor să se năpustească afară din careu, să urce în terenul advers și să încerce și ei un șut la poartă. Numai că sunt țintuiți, legați de careul lor ordonat, de teritoriul cu colțuri drepte: stai bine acolo, lasă lucrurile așa, lasă ideile care nu-s de nasul tău. Portarii au șansa să tragă la poarta cealaltă doar când li se permite să execute penaltiuri: cu toate aluziile făcute, lui Duffy încă nu i se încredințase o lovitură de pedeapsă.

Mai era, totuși, o modalitate ciudată în care portarul putea marca: Duffy văzuse asta într-un meci transmis la televizor. Portarul avansase până la marginea careului, lovind foarte puternic balonul; acesta prinsese o pală de vânt și zburase mai departe decât reușise cineva să anticipeze; îi păcălise pe fundași, sărise, surprinzându-l pe portarul advers prea departe de linia porții, și-i trecuse pe deasupra capului, poposind în plasă. Un noroc incredibil, desigur, asta depindea de forța șutului, de vânt, de o apărare adormită și de un portar ieșit imprudent. Era soiul de șansă de care avea Duffy nevoie în toată tărășenia aceea, ceea ce era cam mult.

Accidentările din meciul de sâmbătă fuseseră ușoare: o recidivă de întindere în zona inghinală și un genunchi ușor luxat.

— Nu-i rău pentru un sfârșit de sezon, a zis Reg Palmer, fizioterapeutul. În mod normal ai de-a face cu multe lacrimi și suferințe, în special la jucătorii mai în vârstă. A legat un bandaj elastic la genunchiul unui mijlocaș și a continuat: Din motive neclare, toate accidentările la noi par să se întâmple în afara gazonului.

Duffy și-a mai făcut de lucru, așteptând până când cei doi jucători au fost îngrijiți și flecărind cu Reg Palmer. Acesta era un bărbat zvelt, numai mușchi, cu o vârstă greu de precizat și o condiție fizică de speriat. Lucra la club de treizeci de ani. Văzuse de toate. Manageri venind și plecând. Promovări, retrogradări, jucători buni, jucători slabi, stadioane din toată țara și accidentări de tot felul. Consilii de administrație, fiindcă și acelea veneau și plecau.

— Cum era înainte de venirea domnului Prosser?

— A, bine. Cam balamuc; nimeni nu știa precis cine dădea ordine. De când a venit domnul Prosser, lucrurile sunt ceva mai clare.

— A introdus schimbări?

— Păi, l-a adus pe Jimmy, nu? Și e bine când apare cineva nou. E foarte entuziast, mai ales la început. Mi-a oferit tot felul de aparate, cu ultrasunete, infraroșii și altele. Puteam foarte bine să stau mai mult în sala de fizioterapie, dacă aș fi vrut. Dar eu am zis: *Nu, mă mulțumesc cu cele două mâini pe care mi le-a dat Dumnezeu și cu ceea ce-am învățat.* Cu toate astea, a fost o propunere interesantă.

— Are obiceiul… nu știu cum să spun… se amestecă în treburile echipei?

— Să se amestece? N-am observat. Singurul lucru pe care-l face e să-mi telefoneze în fiecare duminică după-amiază, la ora patru negreșit, ca să mă-ntrebe ce băieți sunt la tratament și cum se simt. Mulți președinți își închipuie să sunt prea sus ca să-i intereseze așa ceva, dar nu e cazul

domnului Prosser. Chiar dacă nu-i știe bine pe nume, întreabă de ei.

— E apreciat?

— Da, e. Adică, orice club trebuie să aibă un președinte, nu? Am avut destui, unii mult mai răi. Nu, domnule, oricum te-ai numi, iar Reg Palmer s-a uitat sever la Duffy, de la mine n-o să auzi nimic împotriva domnului Prosser.

— Nici nu ți-am cerut așa ceva, domnule Palmer. Voiam să știu. Pe de altă parte, mă întrebam și eu, dacă e mai bun decât alții, atunci de ce clubului îi merge mai prost?

— Păi, nu el face echipa, corect? Nu el alcătuiește și antrenează echipa.

•

Pesemne că Duffy nu încerca să șuteze mingea cât mai departe, pentru a prinde o pală de vânt, ca să zboare peste capul portarului advers. Poate că nu era atent, ca să prindă momentul prielnic și să împiedice ușa pe jumătate deschisă să i se închidă în nas. Poate nu lupta cu suficientă ardoare, nu dovedea un caracter puternic și curaj cât cuprinde. Poate că trebuia să observe o fisură în zid, în care să înfigă o daltă, ceva, pentru ca apoi, doar răsucind-o puțin, să provoace prăbușirea întregii construcții. Adică, tot frontul centrului comercial, al complexului de recreere și al blocului de apartamente și birouri, cu sau fără piață, fântâni arteziene, copaci, far, doc, aeroport, hipodrom sau orice ar mai fi.

Luni dimineață a telefonat la Hess House Holdings. De data asta se impunea folosirea unei voci de împrumut, care să impresioneze.

— Jeremy Silverlight. Domnul Magrudo este la birou? Am ceva urgent de discutat cu el.

— Așteptați puțin, domnule.

Pauză.

— Va sosi la 14:30. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Nu, revin eu. Deci 14:30, da?

— Da, domnule.

La 14:10 a telefonat din nou și a cerut să i se facă legătura cu secretara lui Charlie Magrudo. Nu știa dacă acesta avea o secretară la Hess House, dar nu avea importanță. După cum funcționau astfel de firme, de obicei se improviza imediat o „secretară”, mai ales dacă apelantul lăsa impresia că e om cu bani. Nimeni n-ar fi spus: „Vai, domnul Magrudo nu are secretară; de fapt, firma nu merge atât de grozav ca să ne permitem așa ceva, avem o fată despre care credem că s-a culcat cu domnul Magrudo – Charlie adică, așa-i zicem noi, fetele – dar ea e undeva pe coridor ca să-și pună ojă pe un fir dus la ciorapi, dar o rog eu să vă sune după ce termină.” Nu, în niciun caz nu ar afirma asemenea lucruri. Răspunsul ar suna cam așa:

— Încerc să vă fac legătura.

Iar după vreun minut (poate că fata chiar încerca să fixeze cu ojă firul dus la ciorapi):

— Biroul domnului Magrudo.

— Jeremy Silverlight. Am înțeles că domnul Magrudo va sosi curând la birou.

— Da, îl așteptăm.

— De fapt, nu cu Charlie aș vrea să vorbesc. Ei, aș vrea să discut și cu el, dar asta poate să mai aștepte. Cu Mel Prosser am treabă. E al naibii de greu să-l prind. Cei de la biroul lui au spus că e în drum spre Hess House. Știi ceva despre asta?

— Nu, regret.

— Hm. Cer scuze că insist atât, dar te-aș ruga să verifici agenda lui Charlie să vezi dacă nu cumva îl așteaptă pe Mei în după-amiaza asta.

Pauză.

— Nu-i nimic notat, domnule. Deși asta nu înseamnă neapărat că…

Fata vrea să fie de folos, dar e neajutorată.

— Da, sigur. De fapt, îl văd pe Mel în stare să le spună celor de la biroul lui că merge la Charlie, dar să se ducă în altă parte. Mare șmecher, Mel ăsta. În fine, nu vreau să te plictisesc în legătură cu

felul în care Mel își rezolvă treburile. Ar trebui să stăm la taclale toată noaptea.

Toată vorbăria aceea era deliberată, iar întrebarea care urma era mai mult sau mai puțin forțată:

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Uite, sper că nu te deranjează prea mult. Ce vreau să spun, și te rog să mă corectezi dacă greșesc, dar Charlie se întâlnește destul de des cu Mel, nu-i așa?

— Da, sigur, domnule. Vine mereu pe la noi. A, nu tot timpul, dar în ultima vreme a trecut mereu. Sosește neanunțat. De aceea nu-i trecut în agendă.

Dacă există așa ceva, a gândit Duffy.

— Bun, dacă apare, îl rugați să-mi telefoneze la 205 36 37? Ai reținut numele, da?

— Da, domnule, Silverlight.

— A, dacă nu vine în după-amiaza asta, nu te mai deranja. O să încerc să-i telefonez acasă deseară.

Pfu! Duffy se simțea epuizat după ce se dădea dur la telefon. În același timp, a trăit un moment de satisfacție. Asta să fie crăpătura din zid? Iar dacă da, în ce parte să rotească dalta?

Zece minute mai târziu, a sunat telefonul. Duffy a tresărit, aproape așteptându-se să fie căutat de Melvyn Prosser. Într-un fel, regreta că nu lăsase numărul propriu, doar ca să se amuze.

— Uite păsărica.

— Poftim?

— Clic, uite păsărica.

— A, salut, Geoff. Iartă-mă, eram cu mintea pe dealuri.

— Trebuia să mă previi în legătură cu obiectivul.

— Geoff, m-am gândit că e mai bine să las asta în seama ta.

— Mda, dar puteai să-mi sugerezi măcar. Aveam nevoie de obiectiv de 200, dacă nu chiar de 400, iar eu m-am dus cu niște amărâte de lentile cu

focalizare de 35 la 80, și a trebuit să hotărăsc pe loc. Și m-am gândit că tot e mai bine ceva decât nimic, așa că am făcut pozele.

— Cred că ai luat cea mai potrivită hotărâre.

— În orice caz, ți-am tras câteva preliminare și știu că trebuia să iau cu mine trei aparate, nu unul. Cred că sunt la fel de vinovat ca și tine.

— Vin imediat, Geoff.

— Bine, dar te previn: am avut necazuri la developat. Dacă-mi spuneai că apartamentul are ferestrele spre apus…

— Sincer, îmi pare rău.

Uneori, Duffy socotea că Geoff era mai panicat decât el.

Bineînțeles, fotografiile erau aproape perfecte, exact ce dorise Duffy. Înfățișau o fată cu păr blond ieșind dintr-un bloc, privind în jur și pornind pe stradă. Păcat doar că purta ochelari negri. Nu știa în ce stare era fața domnișoarei Maggie Coleman, dar întotdeauna considerase că, dacă vrei să treci neobservat, e o prostie să porți ochelari negri. Te face să arăți ca amanta unui ministru sau ca un martor principal într-un proces de divorț. Iat-o aici, ieșind din blocul din apropiere de Twyford Avenue, Acton, pe Maggie Coleman, soția doctorului, acuzată că a administrat o doză mortală de erbicid soțului. Autoritățile spaniole au trimis-o în Anglia pe calea aerului după o vacanță petrecută la Marbella împreună cu Pedro, băiat bun la toate.

Din cauza ochelarilor, era greu de văzut cum arăta fața ei. Duffy a împrăștiat fotografiile pe masă și le-a privit pe rând.

— A, uite, în asta n-am avut timp să focalizez, ca să nu mai zic de treaba cu lentilele…

Geoff se referea la o poză clară a lui Maggie Coleman ridicându-și ochelarii de pe nas. Nu i se vedeau ochii, pentru că erau plecați, privind ceva ce nu intrase în cadru; dar era exact tipul de fotografie de care avea Duffy nevoie.

— Am prins-o la fix. Norocul meu că am apucat să schimb lentilele, asta înainte s-o urmăresc. Iar apoi, serios, am parcat din întâmplare într-un loc de unde am putut să o fotografiez printre două furgonete. Și-a scos ochelarii să se uite la niște fructe de pe o tarabă.

— Arată ca ea? a întrebat Duffy.

— Ce vrei să spui?

— Adică, după tine, seamănă bine cu ea?

— Uite, ce-i, îmi pare rău, dar dacă știam că vrei poze cu Lordul Snowdon…

— Iartă-mă, Geoff. Sunt extraordinare, exact ce-mi trebuia.

— S-ar putea, dar nu sunt grozave. Din punct de vedere tehnic, abia dacă ar intra în divizia a treia.

Întotdeauna o pățea așa cu Geoff. Îi era indiferent dacă fotografia amanta unui politician, un ucigaș de copii sau o fată care îți plăcuse pe stradă. Îl rodea doar ideea că expusese prea mult sau că negativul nu avea densitatea necesară. „Uite, Geoff, avem aici o fotografie cu întreaga familie regală în pielea goală.” „Duffy, cred că trebuia mai multă lumină din partea asta, iar încadrarea e la pământ.”

— Mulțumesc, Geoff. Ne vedem duminică?

— Jucăm în deplasare.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Duffy s-a dus întâi la Albion, pentru că acolo o agățase Brendan pe Maggie, sau invers – după cum vedeai lucrurile, adică din punctul de vedere al polițiștilor sau al unuia dintre adevărații suporteri ai lui Athletic. Barmanul care nu-și amintea de Brendan Domingo nu și-a amintit nici de Maggie Coleman. „Nu; în orice caz, nu e clientă fidelă, fiindcă eu îi țin minte pe obișnuiții localului.” „Dar ea era cu un client fidel: Brendan Domingo.” „Ăsta cine e?” „Brendan Domingo e fotbalistul de care am întrebat acum vreo două săptămâni, când m-am interesat de tipul cu pardesiu care i-a oferit de băut.” „A, tipul de

culoare?” „Exact.” „Nu, n-a mai trecut pe aici.” „Cine, cel cu pardesiu?” „Nu, negrul, Brendan, n-a mai apărut de când m-ai întrebat de el. De ce, a făcut ceva?”

Exasperant. Duffy a plecat apoi la club, a așteptat până când s-a terminat antrenamentul, a cerut aprobarea lui Jimmy Lister, care a zis da cam fără chef, și a arătat fotografiile jucătorilor.

— Asta e? Cea care l-a făcut pe Bren?

— Poate vrei să spui cea pe care a făcut-o Bren.

— Bună gagica.

— Nu m-aș da înapoi.

— Merită un an sau doi la zdup.

— Știam eu că Brendan se pricepe la agățat.

— Duffy, unde stă? Ai adresa ei?

Într-un fel, Duffy n-a fost surprins de reacția lor. Fotbaliștii sunt sentimentali, dar și foarte duri. Așa trebuie să fie, dacă vor să răzbată. Cei din prima echipă nu-și pot permite să se gândească la rezerve. Cei sănătoși nu se mai gândesc la cei care au piciorul rupt, care au probleme cu spatele sau ale căror tendoane au plesnit. Jucătorii în formă n-au timp să-i căineze pe cei care au ieșit din formă. Cine e în prima echipă nu vrea să se confunde cu cineva care stă pe un scaun purpuriu cu piciorul sprijinit pe un taburet, sau cu altul care zace într-o celulă cu o găleată într-un colț – iar toate aceste lucruri nu trebuie să te atingă prea tare.

Kennie Hunt a fost singurul căruia Maggie Coleman i s-a părut vag cunoscută.

— Ei, Kennie, n-o mai ții minte? Nu cred că le-ai uitat pe toate norocoasele.

— Cred că am văzut pe cineva care seamănă cu ea.

— Kennie vrea să păstreze poza. Îți cam place, nu?

— Ai idee unde ai văzut-o? l-a întrebat Duffy.

— Nu-s sigur. Probabil la The Knight Spot.

— Domnule Duffy, dă-i fotografia, asta vrea de fapt.

— Păstrează una. Vezi dacă-ți împrospătează memoria.

— Asta și voia. Hai, lasă-ne și pe noi s-o mai vedem.

Duffy s-a dus la The Knight Spot și a apăsat butonul soneriei. Frankie Grasul dormea ca să se trezească după berile din ajun, dar Vince era acolo încă de dimineață, ocupându-se de contabilitate. „Da. A, orice amic al lui Jimmy și al lui Athletic e binevenit.” Ca și alții, Vince era îngrijorat că Athletic va retrograda în divizia a patra. Fotbaliștii de divizia a treia erau băieți de treabă dacă închizi puțin ochii, îi vezi chiar în divizia a doua, iar asta înseamnă deja clasă. Dar în divizia a patra? Să vină lumea în clubul meu renumit din West London ca să vadă la mese rezervate niște mârțoage care au reușit să retrogradeze anul trecut? Fetelor, lăsați-vă agățate de crema diviziei a patra! Asta nu-i creștea vânzările lui Vince.

Și pozele? Păi, aici vin o mulțime de fete. Chestia e că nu le bag în seamă decât dacă par nelalocul lor aici. Dacă sunt prea rasate sau arată a prostituate, înțelegi? În rest, o apă și-un pământ. O fi vorba de coafură sau cine știe – parcă se îmbracă la fel și nu le poți deosebi. Poate că am îmbătrânit. Asta o fi. Asta, de exemplu, asta pe care mi-ai arătat-o, mi se pare cunoscută. Așa să fie? Da, așa pare, fiindcă arată la fel ca multe altele. Nici prea vampă, nici prea rasată. N-aș recunoaște-o nici dacă aș vedea-o de zece ori pe zi. Pur și simplu, nu. Crezi că Athletic are vreo șansă de redresare?

Din nefericire, Duffy nu avea idee care erau cele mai potrivite locuri în care să se intereseze. Nu voia să se apropie prea mult de Rwyford Avenue, ca nu cumva polițiștii să afle că o persoană a cărei carte de vizită nu era prea curată punea întrebări despre Maggie Coleman. Dar dacă se ferea de acea zonă, unde să caute? Ea îl cunoscuse pe Brendan la Albion, dar asta nu însemna neapărat că-i plăceau barurile și cârciumile. Totuși, Duffy a încercat la

Bell and Clapper, Rising Sun și Duke of Cambridge. Niciun indiciu. Apoi a mers la Benny's, unde, spre mirarea lui, și-au amintit de Brendan, dar de fată, nici vorbă. Apoi, ca ultimă soluție, a încercat la Palmierul, unde doi tipi semiadormiți, originari din arhipelagul Indiilor de Vest, au clătinat din cap, iar la auzul numelui Brendan Domingo, au zis: „Brendan Domingo? Nu l-am văzut de vreun an, era client obișnuit, dar de când cu faima, iese mai mult cu albii. Chiar dacă stă după colț, el preferă tovărășia albilor." De aceea, Duffy a dat colțul ca să discute cu albii; sau măcar să-l vadă pe unul dintre ei – Danny Matson. Când a intrat în cămăruța cu scaun purpuriu, Duffy s-a simțit puțin deprimat. Danny era în aceeași poziție, cu piciorul sprijinit, atât cât putea fi de vesel în acea stare, dar încântat să-l revadă; cu toate acestea, atmosfera a rămas deprimantă. Asta pentru că acolo trăia un fotbalist care nu juca. Duffy și-a adus aminte de reacțiile colegilor de echipă când le arătase pozele cu Maggie Coleman. Luați totul în râs, băieți, dar la fel vi s-ar putea întâmpla și vouă. Nu știți când dați de belea, țineți minte. Antrenați-vă, jucați bine, nu vă vârâți în bucluc și, cu puțin noroc, s-ar putea să nu ajungeți la groapa de gunoi decât după treizeci și cinci de ani. Dar până la vârsta aceea, mulți devin niște epave. Duffy nu înțelegea de ce fotbaliștii trăiau fără să-și facă griji. Sau poate că îngrijorarea nu-ți făcea bine: dacă te panicai mereu, terminai la groapa de gunoi a speriaților, cea rezervată special fotbaliștilor indecișii, care se zărghesc gândind prea mult. Pesemne că ajungeai la vârf și rămâneai acolo doar dacă posedai anumite trăsături foarte puternice – idei fixe, tenacitate, cruzime – și dacă aruncai peste bord orice altceva.

— Asta-i o glumă, Duffy? a făcut Danny Matson, cu un aer grav.

— Poftim?

— Te ții de glume? Ce sfori tragi?

— Vrei să fii mai clar?

— Asta-i fata pe care zici că a violat-o Bren?

— Da. Maggie Coleman.

— A! Deci, Maggie Coleman. Mie mi-a zis că o cheamă Denise.

•

Beleaua e că, dacă înfigi o daltă în zid și o răsucești, s-ar putea rupe lama. Iar asta ar însemna o pierdere de vreme.

— Domnule Prosser?!

— A, tot printre noi, domnule Duffy?

— Aș vrea să schimbăm câteva cuvinte.

— Dacă ar fi vorba doar de câteva… Câte minute?

— Zece minute e bine?

În realitate, Duffy ar fi vrut douăzeci sau treizeci.

— De obicei, asta înseamnă douăzeci sau treizeci. Prosser i-a zâmbit. Dacă te descurci să ajungi înapoi din North London, hai cu mine în mașină, că am treabă acolo.

— Mulțumesc.

— Întoarce-te.

Duffy s-a supus.

— Ridică picioarele.

A ridicat întâi un picior, apoi pe celălalt, arătându-i domnului Prosser tălpile pantofilor.

— Așa. Bine. Urcă. Trebuie să am grijă mereu, cu atâția rahați de câine peste tot…

Duffy începuse să-l aprecieze pe Melvyn Prosser. Adică să-l aprobe, poate că acesta era de fapt sentimentul. Sau, mai curând, îl înțelegea. Ba nu, recunoștea un nevrotic, tovarăș de suferință, varianta asta era cea mai aproape de adevăr.

— Ceva de băut? l-a întrebat Melvyn, dar Duffy era încă năucit de spațiul larg de pe bancheta din spate a automobilului. Cât un apartament de hotel. Cu siguranță cât camera lui Danny Matson. Frumos covoraș – și eu i-aș pune să-și șteargă picioarele. Tapițerie aurită. Telefon. Tablou de

comandă cu butoanele la cotul domnului Prosser. „Păi, în societatea noastră de azi nu-ți cumperi o asemenea mașină fără să calci câteva persoane pe bătături”, așa spusese Prosser. Ale cui bătături?

— Apă tonică, te rog. Frumos se aude motorul.

— Mulțumesc. Să vedem, o apă tonică.

— N-ai cumva Slimline?

În timp ce Melvyn Prosser îi turna apa tonică într-un pahar gravat, Duffy s-a uitat la covoraș. Bej, cu puncte maronii. Cum arăta oare sarcomul lui Kaposi?

— Așa, au trecut deja două minute.

— Ce șanse crezi că au băieții în seara asta?

Athletic juca acasă cu Wigan, aflată pe la mijlocul clasamentului. Se profila un meci greu. În deplasare, băieții luaseră bătaie cu 4-0. „N-ar fi rău să țineți minte asta, măcar unii dintre voi”, spusese Jimmy Lister.

— Doar nu te-ai invitat la o plimbare cu mașina tocmai până în Muzzie Hill, unde n-ai nicio treabă, ca să mă întrebi asta.

— Cât de bogat ești, domnule Prosser?

— Ha-ha! Bună întrebare! Și eu aș vrea să știu. Dar, vorba aceea: mi-e frică să aflu. Eu fac banii și-i plătesc pe alții să mi-i numere.

— Dar putem vorbi de nivelul sutelor de mii, domnule Prosser? Adică, de ordinul milioanelor?

— Ești foarte generos.

— Ești obișnuit să ai succes?

Melvyn Prosser a chicotit.

— Mă bucur că nu-ți plătesc eu onorariul, domnule Duffy. Mi se pare caraghioasă ideea ca Jimmy Lister să-ți dea cincizeci de lire pe zi, plus cheltuielile, iar tu să te deplasezi cu Corniche-ul președintelui și să-i pui întrebări încuietoare. Aici s-ar cuveni, cred, să răspund: Da, m-am învățat cu succesul și sunt mulțumit de mine, iar apoi tu să spui ceva la care nu mă aștept, iar eu să cedez și să recunosc: Da, sunt Strangulatorul din Boston, Jack Spintecătorul și Colonelul Gaddafi.

— Nu pun întrebări încuietoare. Încerc doar să înțeleg anumite lucruri. De exemplu, ești bogat, învățat să ai succese și, când colo, te trezești că ai făcut o afacere proastă cu Athletic. Asta nu te deranjează puțin?

— Frumos din partea ta să te preocupe acest aspect. Evident, aș prefera să scot profit la club. Dar la întrebarea ta am două răspunsuri. Întâi, cred că ai o imagine cam simplistă a modului în care face afaceri cineva ca mine. Arăt ca un om de succes pentru că asta face parte din imaginea omului de succes. Dar nu există o formulă magică. Nu mizăm întotdeauna pe câștigători. De multe ori e ca și cum ai arunca pâine în apă: se umezește și o mănâncă pescărușii. Unu, se pune problema de a ști în ce te bagi; doi, de a ști când să te retragi. Și trei, să te prefaci că știi ce faci. Iar al doilea aspect e că n-am cumpărat clubul pentru a face bani. Sigur, aș fi preferat să facă furori în clasament, să primim echipe ca Juventus sau Borussia Mönchengladbach în fiecare săptămână sau să construim tribune noi sau cine știe ce. Dar dacă m-aș fi gândit să scot profit, n-aș fi băgat bani în Athletic. Îmi place jocul la nebunie, ăsta-i adevărul. Ai văzut vreun puști care să nu vrea să fie patron de club? E un vis.

— Ai jucat fotbal, domnule Prosser?

— Am vrut. Da, aș fi vrut. Poate n-o să mă crezi, dar în copilărie eram gras. Prea gras și prea deștept.

— Eu joc ca portar, a zis Duffy.

Uneori era mai mândru de faptul că apăra poarta echipei Reliables decât de orice altceva în viață. Mda, poate că nici nu era de mirare: care ar fi fost al doilea subiect de mândrie?

— Pari cam scund pentru postul ăsta, a zis domnul Prosser. Plus… cum să spun? Cam plinuț pentru un portar. De aceea bei Slimline?

— Așadar, ești milionar și torni bani cu găleata în Athletic…

— Nu cu găleata, domnule Duffy. Cu picătura. Și nici n-ai habar ce bine prinde câte o pierdere pe ici, pe colo, în scripte.

— Și nu ai niciun dușman.

— Ce cuvânt ridicol!

— O putem lua de la început, domnule Prosser?

— De unde vrei. Atâta vreme cât nu-i pui lui James benzina în nota de plată. Corniche consumă cam mult, mai ales în traficul aglomerat din Londra.

Duffy a luat o gură din apa tonică. „Urâtă gluma aceea cu Slimline.” El doar se antrenează, atâta tot. Douăsprezece luni pe an. Ca să nu se îngrașe.

— Bun. Deci, avem un club. În divizia a treia, care pierde teren. Ajunge în zona retrogradării. Se chinuiește să obțină puncte. Numărul de spectatori în scădere, nu prea ies bani din bilete. Noul manager nu reușește să oprească degringolada. Apar câteva semne de speranță, totuși, îndeosebi prin jocul lui Danny Matson și prin felul în care se înțelege cu Brendan Domingo. Echipa nu-și revine cu totul, nici pe departe, dar se vede o rază de lumină la capătul tunelului, după cum spune mereu managerul. Apoi, ce să vezi? Micuțul mijlocaș care, întâmplător, contribuie la redresarea echipei, se trezește bătut măr într-o parcare subterană. Și-au fost cam mulți să-l ia în șuturi acolo, doar pentru treizeci de lire și o carte de credit. Și nici mașina nu i-au împrumutat-o pentru o plimbare. S-au asigurat doar că n-o să mai facă un-doiuri multă vreme. Asta a picat prost pentru echipă, tocmai când începuse să se mai pună pe picioare. Cu toate astea, se spune că o criză scoate la iveală tot ce-i mai bun în oameni, dar să vezi întâmplare! Tânărul Brendan Domingo începe să-și asume răspunderi mai mari pe teren, ceilalți îl susțin, iar lipsa lui Danny Matson nu se simte prea mult. Asta să fie luminița de la capătul tunelului? Tot ce se poate, dar cineva îl abordează pe Brendan la Albion și-i sugerează că poate primi niște bani ca Athletic să

retrogradeze. Desigur, cu multă eleganță. Marele Bren îi spune unde să-și vâre banii și, ce se întâmplă după aceea? Câteva zile mai târziu, lui Bren i se înscenează un viol de toată frumusețea. S-ar putea să nu iasă așa, dar e suficient ca să-l țină departe de teren până la sfârșitul sezonului și, probabil, și în câteva care urmează. Fără Danny și fără Brendan, dispare și Athletic. Și locuitorii de pe Layton Road? N-aș spune că sunt vinovați, având în vedere felul în care se comportă unii dintre așa-zișii suporteri. Chiar mă surprinde că au răbdat atâta vreme. Cât privește alt aspect, mituirea, e regretabil, desigur, dar nu ieșit din comun. Mereu e lipsă de jucători de clasă, iar acum există și o lipsă de bani. Niciun președinte de club nu strâmbă din nas dacă vreun terț vrea să câștige bani de un păhărel.

— Deci afirmi că e vorba de o coincidență?

— Afirm că dacă, un club, o firmă, o căsătorie sau altceva nu merge, descoperi că o belea nu vine niciodată singură.

Duffy și-a dres glasul și a băgat mâna în buzunar.

— Dar dacă există cineva care face jocurile?

— Tare aș vrea să știu cine a inventat expresia „teoria conspirației”. Omul acela se face vinovat de toate gândurile astea încurcate.

— O știi?

— Nu. Trebuie? Foarte bune fotografii. Duffy, n-am știut că ești și fotograf.

— O cheamă Maggie Coleman. Adică, doar în anumite cazuri. E fata despre care se spune că a fost violată de Brendan. Dar nu-i întotdeauna aceeași. Alteori își spune Denise. Când se dădea drept Denise, l-a agățat pe Danny Matson la The Knight Spot, toată seara le-a alungat pe celelalte fete care roiau în jurul lui, s-a asigurat că rămâne cu ea, apoi l-a trimis în parcare singur, a așteptat în club, iar el s-a ales cu acea bătaie.

— Chiar e aceeași fată?

— Aceeași.

— A, înseamnă că-i plac fotbaliștii.

— Ce coincidență, nu?

— Păi, nu? Duffy, *sunt* fete cărora le plac fotbaliștii, înțelegi? Nu știu dacă echipa la care joci e cunoscută și, dacă-mi permiți, suficient de sexy ca să atragă admiratoare, dar fenomenul e frecvent în liga de fotbal. Matson și Domingo atrag fetele, eu așa aș zice. Nu știu dacă dezaprobi moralitatea ei doar pentru că a acceptat să fie condusă acasă de amândoi. Poate că s-ar cuveni să ne pară rău pentru că niciuna dintre serile romantice cu stele ale fotbalului local nu s-a terminat frumos.

— Nici pentru Danny și Brendan nu s-a terminat frumos.

— Atunci ne pare rău pentru toată lumea.

— Nu ți se pare cam ciudat că avea părul negru și își spunea Denise când l-a cunoscut pe Danny, apoi era blondă și o chema Maggie când l-a cunoscut pe Brendan?

— Duffy, nu răspund eu de purtarea acestei tinere, întreab-o pe coafeza ei, pe mama ei, pe psihiatrul sau…

— Pe cine o plătește?

— Nu. Întreab-o chiar pe ea.

— Aș vrea eu. Numai că aș fi închis dacă aș încerca. (Duffy a lăsat paharul jos și a trecut la partea mai grea.) Apoi, avem problema cu aprobarea de urbanism.

— Aprobarea de urbanism? A, gluma aceea a lui Magrudo? Ce legătura are asta cu restul?

— Domnule Prosser, îmi dai voie să depăn o poveste?

— Te rog.

— Sper că n-o să te simți jignit.

— Nu pot promite așa ceva.

— Corect. Mda, să începem. Ai cumpărat clubul… când asta? Acum doi ani, nu? Era cam la pământ, pierdea bani, numărul de spectatori în

scădere, nu câștigase nimic ani la rând. Toată lumea a spus: „Uite salvatorul. Eroul nostru local. Bagă bani în club. Idei noi.” Chestii dintr-astea – mi-aduc aminte că așa am citit în ziare la vremea aceea. Numai că lumea n-a înțeles mișcarea, pentru că n-ai avut intenția să salvezi clubul. Dimpotrivă. Nu te interesează fotbalul, deși te pricepi de minune să mimezi asta. Ai fost perceput drept un președinte care face eforturi să scoată echipa din starea în care se afla dar, de fapt, ai încercat tot timpul să o scufunzi.

— Serios? Cum am făcut asta? a întrebat Prosser pe un ton calm, politicos, chiar curios. Nu părea deloc dispus să se recunoască drept Strangulatorul din Boston.

— A, pentru început, l-ai adus pe Jimmy Lister. Jucător foarte bun, un om de treabă, dar prost manager. S-a ocupat înainte de o echipă bună, dar fără nume mare, din divizia a doua, dar ce-a reușit să facă din ea! În doi ani, era cât pe ce să retrogradeze. Apoi a stat în afara gazonului un an. Asta nu se cheamă ghinion, ci un prost renume pentru un antrenor. Și nu era vorba de zvonurile privind moralitatea lui – nimeni nu se temea pentru soția fizioterapeutului. Pariez că în anul acela nu a avut oferte nici măcar de la vreo echipă din afara Ligii. L-ai ales socotind că s-ar pricepe să ducă echipa la retrogradare. Și i-ai dat nas cu ideea aceea neroadă de a oferi publicului mingi, iepurași care să-i stea pe genunchi și altele, ceea ce ar fi foarte frumos dacă ținteși sus, dar patetic dacă ai alte idei. Asemenea inițiative îi fac pe spectatori să aștepte mai multe din partea echipei, iar dacă le dai iluzii, iar echipa nu-și face treaba pe teren, atunci managerul pare și mai prostovan, iar clubul se face de râs.

— Nu știam că ești un filosof atât de profund, a zis Melvyn Prosser. Apoi i-a zâmbit lui Duffy, urmărindu-l foarte atent, de parcă i-ar fi fost spusă o poveste minunată, pe care nu o mai auzise.

— Eu n-aș merge atât de departe, a spus Duffy. Dar ai gândit în perspectivă. Cred că, atunci când te-ai vârât în afacerea asta, ai gândit și cum se va termina. Sau cum s-ar putea realiza planul. Majoritatea celor care vin pe stadion văd doar un teren mare de tot, pe care se joacă fotbal. Ceva care a existat acolo de multă vreme și va rămâne acolo, chiar dacă arată cam jalnic în prezent. Stadioanele nu se dărâmă, tot așa cum nu demolezi biserici.

— În prezent se demolează și biserici.

— Păi, vezi? Exact asta ai întrevăzut. Stadionul arăta sărăcuț, și atunci te-ai gândit: „Dacă-l cumpăr, pe locul lui aș putea face o construcție minunată.” De aceea ai început să subminezi clubul. Și, cu cât mai rău mergeau lucrurile, cu atât era mai dependent de tine. Nu te-a deranjat să achiți salariile, pentru că, dacă ar fi apărut cineva dornic să cumpere clubul, ar fi fost de ajuns să arunce o privire în registre și, văzând situația, ar fi fugit mâncând nori. Ai cumpărat clubul, dar în loc să-i faci o transfuzie de sânge proaspăt, i-ai tăiat gâtul.

— James s-ar întrista dacă ar auzi că omul căruia îi plătește onorariul are o părere atât de proastă despre capacitatea lui profesională.

— Domnule Prosser, cred că amândoi avem aproximativ aceeași părere despre Jimmy Lister.

— Și ce am mai făcut?

— A, apoi te-ai dus la Magrudo pentru a face cererea de urbanism pe locul stadionului.

— Cu toate că nu l-am mai văzut de ani de zile.

— Cu toate că nu l-ai întâlnit de mulți ani, numai că ai uitat să le spui asta și angajatelor de la Hess House Holdings.

Melvyn Prosser a chicotit. Exact asta a făcut.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că eram sub jurământ când am acceptat discuția asta.

— Apoi obții aprobarea și acest aspect e rezolvat. Doar că Jimmy Lister nu dă echipa în gât

suficient de repede. S-a străduit, dar tot nu ești sigur de retrogradare. De aceea ai hotărât să grăbești lucrurile. Mă refer la Danny, la Brendan și la locuitorii din Layton Road. Nu știu ce e cu Mișcarea Roșu, Alb și Albastru – aici poate fi vorba despre o coincidență.

— Dintr-o dată recunoști că există coincidențe?

— Da.

— Mda, bine. Melvyn i-a înapoiat fotografiile, adăugând sarcastic: Apropo, asta e soția mea.

— După aceea, presupun – pentru că nu știu atât de multe ca tine despre afaceri – presupun că ai pus la punct un sistem împreună cu Charlie Magrudo. El e paravanul, tu cu banii; îi vinzi terenul pe nimica toată, apoi îl răscumperi. Nu știu cum funcționează mecanismul ăsta.

— Evident.

— Dar probabil că-i arunci în brațe niște lucrări de construcție drept mulțumire. Îi dai un contract pentru centrul de recreere, ceva acolo. Un sprijin frumos pentru o firmă care n-a avut întotdeauna noroc în afaceri.

— Înțeleg. Asta-i tot?

— Da. Mai mult sau mai puțin.

— Și ce șanse crezi că am să obțin aprobarea detaliată de construcție?

— Asta nu știu.

— Și ce profituri o să realizez?

— Nu știu.

— Vai de mine, ce dezamăgitor! Și ce părere ai avea dacă ți-aș spune că trăiești în țara amăgirilor?

— Nu te-aș crede.

A urmat o pauză. Ajunseseră undeva la nord de Camden Town; Duffy nu era prea sigur. Nu-l înțelegea deloc pe Melvyn Prosser.

— Aș mai vrea un pahar de Slimline.

— Nicio problemă. Servește-te. Întotdeauna ofer primul pahar, apoi îi las pe oaspeți să se descurce singuri.

Duffy și-a turnat apă tonică.

— Da. Evident, ești prea scund pentru un portar. Cu toate că știu mai puține despre joc decât tine, așa cum ai ținut să precizezi.

— Sunt un portar destul de bun, a zis Duffy. De ce nu te-ai înfuriat?

— Să mă înfurii? Nu-mi pierd cumpătul niciodată. Mai ales în afaceri. Dar nici măcar în alte situații. Am constatat că nu dă… roade.

— Dar tocmai te-am acuzat de vătămare corporală gravă și de intenția de a influența mersul justiției.

— Da, exact acum mă gândeam la asta. Dacă aș fi avut geamul dinspre șofer coborât și Hobbs ar fi auzit discuția, te puteam da în judecată pentru calomnie.

— Am pus totul pe numele soției, a zis Duffy. La fel ca Charlie Magrudo.

— Serios? Foarte interesant. Nu știu de ce, dar am crezut că ești homosexual. Îmi cer scuze.

Melvyn Prosser a atins un buton de pe consola aflată pe suportul pentru braț, iar geamul dinspre șofer a coborât.

— Hobbs, te rog să oprești peste vreo 250 de metri.

— Am înțeles, domnule.

Geamul s-a ridicat la loc, iar automobilul a oprit lin.

— Domnule Duffy, lăsându-te aici, vei constata că te afli exact între două stații de metrou. Regret, dar mai departe nu te pot duce.

— Mulțumesc pentru plimbare. Ne vedem la meci.

A coborât pe pavajul ud, undeva între stațiile Tuffnell Park și Archway. Cum se făcea că aproape îl plăcea pe Melvyn Prosser? Ar fi fost cazul să-l deteste. Ciudat sentiment: vâri dalta în zid, o răsucești și, nimic. Dalta, neștirbită; zidul, neclintit; totul a rămas ca mai înainte.

— Noroc, amice, i-a zis un bărbat în trecere.

Atunci și-a dat seama că rămăsese în mână cu paharul gravat; pe jumătate plin cu apă tonică.

•

Duffy s-a trezit și a început să desfășoare ritualul legat de nodulii limfatici. Vintre, subsuori, gât. Toate micile gâlme și noduri bine-cunoscute, din câte și-a dat seama, dar nimic într-o evoluție galopantă. Transpirații nocturne? Erecții? Nu, scorul rămăsese neschimbat. Erecții 2 – Transpirații 2, după prelungiri și câteva rejucări. Nici nu încăpea îndoială că Binyon i-ar fi putut explica totul: „Duffy, ai transpirații nocturne pentru că ești bolnav de SIDA, și suferi de SIDA pentru că ești homosexual. Erecțiile sunt doar niște reacții isterice menite să te facă să crezi că, la urma-urmelor, ești normal, ori cel puțin – cum sună expresia aceea stranie a ta? – bisexual; atâta tot. Transpirațiile rostesc adevărul, dar scula te minte.” Ceva de genul ăsta.

Necazul era că, dacă Binyon ar fi stat pe scaunul alăturat de la Clubul Alligator, Duffy s-ar fi simțit înclinat să-l creadă. Pe moment însă, trebuia să găsească singur explicația. De aceea, dovedind curajul celui care a traversat cu succes o noapte în singurătate, Duffy a considerat că transpira noaptea – doar de două ori, la o adică – pentru că îl îngrijora ceva. Iar îngrijorarea era provocată de transpirația nocturnă. Până aici, nimic nelalocul său; semăna cu sindromul isteric de graviditate. Nu pentru că Duffy ar fi fost cumva… Cât privea erecțiile, el gândea: „Păi, să căutăm o explicație simplă. Ai avut o erecție când erai în pat cu Carol pentru că îți place: ce-i așa de greu de înțeles? Dar de ce nu s-a întâmplat asta și în ultimele două nopți când a rămas la tine? A, în a doua noapte am păstrat distanța, pentru că am insistat să caute numele acelea în computerul poliției; iar în prima… Ce s-a întâmplat atunci? Nu mai știu, poate mă durea capul. Sau a fost altceva? Ia să-i povestești asta lui Binyon.

În seara precedentă, Athletic pierduse cu 2-0 în fața lui Wigan. Duffy văzuse meciul de la peluza dinspre Layton Road, unde huliganii continuau să se strângă după ce-și croiseră drum cu pumnii și picioarele printre ceilalți suporteri, și nu au prea avut motive să se întărâte. Nu se putea spune că Wigan, situată la mijlocul clasamentului, a jucat mai relaxat pentru că nu ducea grija promovării sau a retrogradării, iar Athletic a jucat haotic pentru că o pândea retrogradarea. De fapt, una dintre echipe fusese mai bună decât cealaltă, mai rapidă, practicând un joc mai inteligent, având un control mai bun la centrul terenului și dovedind mai multă incisivitate la finalizare.

— N-avem nicio scuză, a spus Jimmy Lister ziarului *Chronicle,* în seara asta adversarii au fost mai buni.

— Jimmy, te apuci să refaci planurile de joc? l-a întrebat Ken Marriott (cel real).

— Nu, nu refacem niciun plan. Nimeni n-o să ne dea o trusă de creioane la sfârșit de campionat. Dar nici nu intrăm în panică. Trebuie să luptăm. Jucătorii mei știu ce au de făcut și mai știu că președintele și conducerea clubului îi susțin.

Jucătorii știau ce au de făcut: trebuia să câștige toate meciurile următoare. De asemenea, să spere că echipele din fața lor vor continua să piardă puncte. Și cum nu existau echipe de șoc care să fie trimise în țară ca să ologească o serie de conducători de joc și să le însceneze cine știe ce atacanților de culoare, nu exista metodă care să asigure câștigarea meciurilor.

Ken Marriott a luat un scurt interviu și președintelui clubului Athletic. Da, îi susținea pe băieți, care se zbăteau, dar nu reușeau să obțină rezultate favorabile. Nu, nu abandonase speranța că Atletic va juca tot în divizia a treia și în următorul sezon. Nu voia să vorbească despre altă posibilitate, pentru că nu ținea să-i streseze și mai mult pe băieți; dar clubul suferea pierderi, după

cum știa toată lumea, și, cu toate că era dispus să le suporte până la încheierea campionatului, dacă Athletic retrograda, trebuia să facă o analiză privind situația sa și a clubului.

Mda, asta era destul de limpede, și-a spus Duffy. Pe de altă parte, declarația dovedea inteligență: deși susținea că nu voia să-i streseze inutil pe jucători, Prosser tocmai asta făcea, sugerând că-i va pune pe liber dacă retrogradau. Și exact așa avea să procedeze. Era prima oară că făcea o asemenea declarație, iar Duffy era convins că nu glumea deloc. Melvyn Prosser avea să ucidă clubul.

Dar ce putea să facă Duffy? Nimic, decât dacă ar fi reușit să determine echipa să joace bine. La urma-urmelor, dacă Athletic reușea să evite retrogradarea, Prosser ar fi suferit o lovitură dură. Îl putea concedia pe Jimmy Lister – deși așa n-ar fi rezolvat nimic, mai ales că-l adusese pentru că-l considerase un antrenor prost; dacă îl înlocuia cu un manager adevărat, exista riscul ca acesta să ducă echipa pe un loc ferit de primejdii. Dar cum să procedeze Duffy pentru a ajuta jocul echipei? Nu-i putea repara piciorul lui Danny cu superglue, și nici să arunce în aer celula în care era închis Brendan.

Putea, totuși, să agite puțin apele.

— Vierme?

— Da.

— Ești pregătit pentru meciul de duminică? Îți perfecționezi viziunea?

— Uneori am impresia că mă iei peste picior, Duffy. Ca să fiu sincer, mă îngrijorează meciul de sâmbătă. Dacă pierd iar, s-a terminat cu Athletic.

— Da. Spune-mi, domnule, a început el, dând impresia că nu era prea sigur, cu toate că sunt doar un reporter începător și așa mai departe, dacă ar exista un plan de demolare a stadionului Athletic și de a construi în locul lui un centru comercial, un articol pe tema asta ar interesa pe cineva?

— Cred c-ar face senzație. Iar mă iei peste picior?

— Promit că nu. Am făcut o verificare pe teren – l-a auzit pe Vierme gemând – dar nu, nu ca ultima oară. În nume personal, și nu am spus că-s de la *Chronicle.*

Apoi i-a explicat despre cererea preliminară de aprobare pentru construcție. Iar dacă Prosser și Magrudo îl asiguraseră că era doar o glumă, astfel încât Charlie să se gândească la mutra lui Mel când va citi ziarul, de ce să nu le ofere amândurora un motiv de distracție? Duffy a jucat cu Ken Marriott rolul de reporter începător, dar a reușit să-i dea o serie de sfaturi. Marriott trebuia să scrie că Prosser și Magrudo erau vechi prieteni și parteneri de afaceri, că personalul de la Hess House Holdings confirmase unui reporter că aceștia se întâlniseră de mai multe ori în ultima vreme. Duffy s-a întrebat dacă Viermele va scăpa aluzia că Prosser fusese amic apropiat al doamnei Charlie Magrudo. Nu credea că redacția ziarului va merge chiar atât de departe, dar a scăpat și informația asta. L-a prevenit pe Marriott că, atât președintele clubului Athletic, cât și directorul firmei Magrudo Construction vor susține că era vorba de o glumă. Duffy a avut până și curajul deșucheat să sugereze ca Viermele să întrebe în articol dacă jucătorii și suporterii lui Athletic vedeau situația cu același umor, dată fiind situația jalnică a echipei.

Articolul a apărut joi. *Stadionul Athletic va dispărea*? suna titlul de pe pagina a doua. Iar dedesubt: *Piață în stil italian*, subtitlu care i-a plăcut lui Duffy, fiindcă avea să stârnească patriotismul suporterilor; mai jos, cu majuscule mai mici, dar foarte vizibil: *Președintele infirmă ideea desființării clubului.* Ken Marriott își făcuse bine treaba. Strecurase exact unde trebuia afirmațiile lui Prosser și Magrudo că toată afacerea era o „glumă”, ceea ce îi făcea să pară niște

mincinoși sfruntați sau, în cel mai bun caz, oameni cu un simț al umorului mai puțin gustat de public.

Sâmbătă, Athletic a jucat acasă cu Bristol Rovers, iar când Melvyn Prosser s-a așezat, spectatorii de la tribuna întâi l-au huiduit. Aflat la peluza Piggeries, Duffy și-a permis un zâmbet discret. Pe de altă parte, situația nu era chiar atât de amuzantă: însemna că singura parte cuminte a galeriei se alăturase celor care, din diverse motive, erau porniți împotriva clubului. Dacă Brendan ar fi apărut pe teren, huliganii l-ar fi huiduit și pe el; însă el se afla în altă parte, așa că oamenii care își rezervaseră bilete pentru tot sezonul l-au luat în vizor pe președinte. Orice persoană din afară ar fi crezut că situația devenise explozivă, iar asta nu ajuta prea mult echipa gazdă să-și recâștige încrederea în sine. Cei de la Bristol Rovers i-au ridiculizat la mijlocul terenului pe cei de la Athletic și, cu puțin înainte de sfârșitul primei reprize, i-au păcălit cu o schemă la o lovitură liberă, după ce nu dăduseră nicio clipă impresia că veniseră să piardă. 1-0, Athletic ajunsese astfel pe penultimul loc, iar Melvyn Prosser, deși huiduit, se putea simți recompensat. Duffy nu era sigur dacă, prin ideea de a implica ziarul *Chronicle,* o luase înaintea evenimentelor sau pierduse trenul.

Duminică dimineață, a auzit soneria de la ușă. Duffy a avut un sentiment de îngrijorare. Încă nu încercase să-l bată nimeni. Nimeni nu-i înscenase un viol. Prosser sigur își dăduse seama că el avusese ideea articolului din *Chronicle.* Pesemne că trimisese niște bătăuși. Soneria a răsunat a doua oară.

— Cine e?

De afară, a auzit un răcnet în care a perceput un accent american.

— Deschide ușa, netotule, altfel o sparg cu pioletul.

Pfuu! Asta rezolvă lucrurile, a gândit Duffy și s-a grăbit să deschidă.

— Când am auzit soneria, mi-am făcut griji. Intră.

Geoff Bell a păşit înăuntru şi a privit în jur, parcă aşteptându-se la prezenţa unor microfoane peste tot.

— Duffy, îmi place locuinţa ta. N-ai prea multe lucruri. Mi-ar fi greu să-ţi plasez vreun microfon.

— Vezi tu, Geoff, prefer să iau în calcul toate posibilităţile.

— Ascultă la mine, uşa asta a ta e o atracţie. Cine ar avea cât de cât minte, ar schimba-o. Serios, poţi s-o laşi deschisă la plecare, că totuna e.

— O să mă gândesc. Promit. Eşti într-o vizită amicală?

Geoff Bell nu făcea astfel de vizite, din câte ştia Duffy. Relaţiile lui sociale – în afară de apariţia la meciurile de acasă ale echipei Reliables, adică o dată la două săptămâni – erau un mister total pentru el. Într-o zi avea să-l întrebe în legătură cu asta, deşi se putea întâmpla ca Geoff să nu priceapă.

— M-am gândit că ai vrea să arunci o privire la astea.

Erau aproape două duzini de fotografii alb-negru, iar Duffy aproape că şi-a ferit privirea, pentru că ştia că va trebui să asculte mai întâi explicaţii nesfârşite despre condiţii nesatisfăcătoare de iluminare, lentile, profunzime a imaginii şi viteza de declanşare a obturatorului. Cu toate astea, poza de deasupra i-a reţinut atenţia. O înfăţişa pe Maggie Coleman, ori o fi fost Denise, dat fiind că avea din părul negru, rezemată cu umerii de un zid şi împingându-şi şoldurile în faţă, către un bărbat îmbrăcat cu un pardesiu, pe care îl mângâia pe obraji. Părea că plouă, însă pardesiul ei era desfăcut în faţă, ceea ce evidenţia scurtimea rochiei.

În vreme ce Geoff turuia despre greutatea de a alege viteza de deschidere a obturatorului când se folosesc lentile de 200 mm în condiţii de iluminare

proastă, Duffy a răsfoit fotografiile. Nu era nevoie să fi lucrat trei ani ca polițist în Soho ca să-ți dai seama că Maggie Coleman nu era chiar o fată oarecare, prietenoasă, cu un simț mai aparte al modei. A văzut fotografii cu Maggie coborând din mașini (Geoff surprinsese, la vreo două dintre ele, și plăcuțele de înmatriculare), Maggie acostând bărbați, Maggie ridicând degetul mijlociu și strigând ceva la un client care spusese probabil că nu merita chiar atât de mult. Revenise la treabă atât de curând după ce se alesese cu nasul spart? Maggie Coleman ori avea de îngrijit o mulțime de mame cu părul cărunt, ori era o târfă foarte pusă pe treabă. Pe de altă parte, nici nu îl surprindea. Maggie nu avea nevoie de nas ca să-și facă meseria. Prostituatele nu se sărută cu clienții.

— Geoff, unde au fost făcute?

— Vezi pe verso.

Data, ora, locul, totul notat precis.

— Vezi tu, nu m-a mulțumit primul set pe care ți l-am făcut. Mi-am dat seama că nici pe tine nu te-a satisfăcut. Voiai să știi dacă seamănă cu ea, sau ceva de genul ăsta, parcă așa ai zis. Ei, astea sunt mai aproape de adevăr.

Duffy nu și-a dat seama dacă Bell îl ironiza. Din câte îl cunoștea, era posibil să vorbească serios.

— Geoff, mi-ai putea face încă un set de poze? Știu că meciul e la 12.

— *Voi* jucați la 12.

— Scuză-mă.

Ar fi trebuit să țină minte că Geoff continua să creadă că ar trebui să facă parte din echipă și în meciurile din deplasare. Nu neapărat pentru arta de a culege informații, ci pentru felul în care juca.

— Da, eram convins că s-ar putea să vrei, a zis Geoff și a scos încă un plic maroniu, doldora de fotografii.

— Geoff, ți-a spus cineva că ești sclipitor? Cred că ești în stare să-mi spui și ce gândesc.

— Acum gândești cam așa: „Mă-ntreb dacă îl deranjează că nu-l cheamă nimeni la meciurile din deplasare.” Iar răspunsul e: „Da, mă deranjează.” În apărare sunt la fel de bun ca și Viermele, și nici n-am atâtea idei neroade ca el.

— Te înșeli, Geoff. Mă întrebam care e tariful lui Maggie Coleman.

— Mincinosule!

— Ești sclipitor, Geoff.

— Mda.

În timp ce se ducea la meci, Duffy s-a gândit la fotografii. Nu erau perfect convingătoare. În toată acea investigație, nimic nu se dovedise de nezdruncinat. Însă era ceva suplimentar. Pozele puneau în umbră teoria lui Melvyn Prosser, conform căreia Maggie Coleman era o fată de treabă cu atracție spre fotbaliști – decât dacă toți domnii surprinși în fotografiile făcute de Geoff erau fotbaliști. Da, sigur, s-a gândit Duffy, toți jucători din prima divizie, aflați în deplasare.

Sigur, polițiștii nu aveau să retragă acuzațiile împotriva lui Brendan doar pentru că Maggie și Denise Coleman erau două fete cu o moralitate cam elastică. Judecătorii și polițiștii renunțaseră demult să presupună că, în secret, toate femeile doreau să fie violate, că fetele care făceau autostopul își meritau soarta și că prostituatele nu se bucurau de protecția legii. Prostituatele erau violate la fel ca și gospodinele: până și polițiștii începuseră să confirme acest fenomen. Pe de altă parte, asta nu-i făcea să considere că prostituatele erau niște fete cinstite și agreabile, pe care lumea nu le înțelegea deloc; polițiștii nu interveneau atunci când o fată se târguia asupra prețului cu vreun client, spunând: „Ba nu, fata face mai mult – în realitate, mai mult decât cere. Hai, Maggie, ridică prețul, doar ești o fată deosebită.” Nu, măcar o vreme, polițiștii nu aveau să procedeze astfel.

Însă văzând acele fotografii, puteau verifica mai atent datele de care dispuneau despre ea. Iar dacă

tot aveau la îndemână declarația dată de Danny Matson, din care rezulta că Maggie era totuna cu Denise, atunci puteau afla motivele, trecutul și amicii ei de afaceri. Puteau pune cap la cap cazul lui Matson cu acela al lui Domingo, continuând de acolo – cu resurse mai bogate decât Duffy. Iar dacă avocatul adus de Jimmy era inteligent și făcea tărăboiul cuvenit în legătură cu o posibilă uneltire, dar nu ridica prea tare glasul, și dacă polițiștii aveau în vedere cazierul nepătat al lui Brendan, și dacă puteau fi convinși să renunțe la obiecțiile referitoare la cauțiune, atunci magistrații s-ar îndupleca și ar deschide celula miercurea viitoare, lăsându-l pe Brendan să se bucure de lumina soarelui. Cauțiunea în cazuri de viol se acorda greu, dar dacă magistrații transferau răspunderea către avocații poliției, atunci ea se putea obține. Duffy nu știa dacă asta ar schimba cu ceva situația. Oare Jimmy Lister avea curaj să-l introducă pe Brendan în echipă? Și, în orice caz, care era forma fizică a lui Brendan după zece zile în care măsurase cu pasul celula în lung și-n lat?

Echipa Reliables a jucat bine în acea duminică și a avut ghinion să încaseze singurul gol al partidei: viziunea l-a îndemnat pe Vierme să paseze de-a latul careului de 16 metri, iar apoi, după ce pasa a fost interceptată, să-l culce la pământ pe atacantul advers printr-un placaj ca la rugbi. Penaltiul i-a vâjâit lui Duffy pe la ureche, dar nu i-a părut prea rău că a primit gol, deoarece portarii nu poartă vina loviturilor de pedeapsă. Se cam fac de râs la asemenea faze, dar nimeni nu-i învinuiește de nimic.

Duminică seara, Carol a venit la el și au mâncat din nou pizza, câte una fiecare.

— Îmi place cum ți-au ieșit ardeii, a zis ea. I-ai aranjat la fel ca data trecută. Ți-ai dat seama de asta, Duffy?

El și-a dres glasul.

— Și dacă acum îmi dai voie să aduc o critică, pizza mea nu e cât trebuie de crocantă. E cam moale.

Duffy și-a dres glasul din nou. Procedase așa pentru că nu-i plăcea să doarmă în pat cu jumătate de pizza. Oare nu era nimeni în stare să înțeleagă asta? Pentru numele lui Dumnezeu, cum se descurcau alții? Duceau frigiderul în dormitor și aruncau pachete de mazăre între cearceafuri ca să le țină de urât?

— A mea e în regulă, a zis Duffy.

— Delicios, a mormăit Carol.

Oare de ce făcuse crusta așa? *Aceea era altă întrebare pe care nu i-o putea pune lui Duffy.*

Avusese parte de o duminică liniștită la West Central; suficient de liniștită cât să verifice numele pe care i le dăduse Duffy. Nu găsise mare lucru. Melvyn Prosser și Charlie Magrudo nu aveau cazier. Maggie Coleman fusese arestată pentru prostituție în urmă cu un an, în Shepherd's Market. De atunci încoace a intrat în lumea bună, și-a zis Duffy. În fine, și asta ajuta la ceva; polițiștii nu aveau motive să obiecteze dacă li se amintea de cazierul fetei.

Luni, Duffy s-a dus la terenul lui Athletic, fiind cu ochii în patru după toate automobilele Corniche care păreau că țin să-l calce pe bătături, și i-a arătat lui Lister dosarul pe care îl avea în legătură cu Maggie Coleman. Apoi s-a dat la el. A trebuit să insiste din greu. Jimmy Lister se ferea de polițiști la fel de mult ca și de avocați, iar Duffy a trebuit să-i reamintească insistent că, întrucât avocatul era plătit de club, tot clubul răspundea de acțiunile avocatului.

— Bine, bine, așa o să fac, a acceptat Jimmy într-un târziu. Dar introducerea lui în echipă e altă mâncare de pește.

— Nu crezi că e pregătit?

— Nu cred că a ieșit din formă stând la răcoare. Uneori, o pauză spre încheierea campionatului le

prinde bine.

— Păi, atunci…

— Dar îi facem un bine flăcăului? Adică, e cinstit? Gândește-te numai că-l vor mânca de viu cei de la peluză.

— Oricum ar face-o. Aici e huiduit numai dacă atinge mingea. Iar în deplasare, la fel. Ce mai contează?

— Suporterii pot face urât, să știi.

— Și ce crezi ca va dori Brendan să facă?

— Să joace, ce altceva?

— Atunci, lasă-l. E cariera lui.

— Da, dar ca manager, trebuie să am grijă de el. Să mă gândesc la interesele lui pe termen lung.

— Și cu ale celorlalți ce faci? a întrebat Duffy.

— Ce vrei să spui?

— Nu cred că ai de ales. După cum stați acum, o să retrogradați, e clar. Ai nevoie de toate punctele pe care le mai poți scoate. Nouă, în ultimele trei meciuri, și poate salvezi echipa. Cu șase, mai sunt unele șanse. Trei sau mai puțin, și v-ați dus. Divizia a patra, și o reducere serioasă de salariu pentru toți băieții; asta, dacă stadionul nu e demolat. Iar Jimmy Lister o ia pe jos spre Abu Dhabi, numai că oferta aceea din Abu Dhabi nu prea apare. Iar dacă picați, chiar dacă nu te mai atinge nimic, clubul îl pierde pe Brendan. Orice echipă din divizia a doua abia așteaptă să-l înhațe. Bagă-l în echipă și s-ar putea să rămâi în divizie – păstrându-l și pe Brendan. Dacă nu-l folosești, îl pierzi, dar nu numai pe el, ci și restul: echipa, slujba, stadionul.

— Dacă pui lucrurile în felul ăsta…

— Da.

— Dar mă tem de suporteri. Sunt în stare să spună lucruri jignitoare, doar știi asta. Nici nu-ți trece prin minte ce pot inventa.

— Pune-ți dopuri în urechi, a zis Duffy cu glas tăios. Dopuri.

•

Cât Jimmy Lister s-a dus la poliție, Duffy a mers cu mașina până la grupul de cinci străzi al căror nume apărea pe dosul fotografiilor făcute de Geoff Bell. Lunea spre prânz, afacerile mergeau ceva mai slab – clienții abia își reveneau după week-end – astfel că avea șanse destul de mari să o găsească. În timp ce a încetinit și a început să furișeze privirea spre trotuar, s-a întrebat care era pedeapsa pentru uzurparea calității de polițist. Sau pentru șantaj.

Pregătindu-se de agățat, a coborât geamul. Apoi a rulat încet înainte, după care a făcut cale întoarsă, cu un ochi la drum, iar cu celălalt măturând trotuarul, încercând să identifice siluetele femeilor îmbrăcate țipător, care se plimbau aparent fără rost, ciocănind asfaltul cu tocurile ascuțite. A mai făcut o tură, dând roată pieței: nici nu era de mirare că locuitorii din zonă își manifestau nemulțumirea. Nu numai că femei absolut onorabile erau agățate de clienți tâmpiți; dar acestea se vedeau silite să-și crească copiii în atmosfera aceea, plină de gaze de eșapament. Apoi încă o dată, și, ce-ar fi… *A, uite-o* acolo.

— Care-i treaba?

Pesemne că era cea mai inutilă întrebare pe care o pusese vreodată; dar o rostise din rutină, ca și cum și-ar fi declarat intenția. Maggie – sau poate Denise, pentru că avea din nou părul negru – examina deja mașina: se uitase în spate, să se asigure că nu mai există și al doilea client, ascuns, măsurându-l și pe cel de la volan, nu cumva să se urce în vehiculul vreunui psihopat.

— Douășcinci, a zis ea.

Mda, nu se găseau în cea mai elegantă parte a orașului. Oare cât cerea în Shepherd's Market? De patru ori pe atât? Sau de șase ori? De zece ori mai mult, mai ales dacă-i pica vreun arab. Maggie Coleman ajunsese cam rău.

— Hopa sus, scumpo.

Fata s-a urcat repede, umplând furgoneta cu un miros ce părea deodorant de mașină. Poate că asta și era, dat fiind tipul de clienți cu care avea de a face la ora aceea. Și-a lăsat palma pe coapsa lui Duffy și a zis:

— Twyford Avenue, știi unde e? Banii înainte.

— Sigur, dragă, a zis Duffy. Cum te cheamă?

— Sharon.

Duffy a așteptat până ce mașina a căpătat viteză, astfel încât fetei să nu-i vină ideea de a coborî din mers, apoi a murmurat:

— Eu o să-ți zic Denise, dacă nu te superi.

— Cum vrei tu.

— Sau poate o să-ți zic Maggie.

— Poți să-mi zici și Regina din Sheba, dacă ții neapărat.

— Iar tu poți să mi te adresezi cu sergent-detectiv Hawkins, Divizia C.

Asta a făcut-o, totuși, să tresară.

— Măi căcatule, jigodie, mă ridici, pentru ce? Gabor nenorocit! Credeam că-i miros pe gabori de la o poștă. (Duffy și-a permis un surâs discret.) Pentru ce m-ai ridicat? Doar tu ai venit să mă agăți, șmechere! Nu intră la acostare dacă polițaiul vine cu pulanul atârnat pe fereastră.

— Păi, poate nu te duc la secție, Maggie.

— Am priceput. Vrei pe de-a moaca, nu? Ascultă, atâta am stat capră pe gratis, c-aș putea veni într-o zi la secție să vă fac pe toți acolo. Așa nici nu m-aș mai întrerupe din treabă.

— Nu-i rea ideea.

— Hei, am o fetiță…

— Termină cu prostiile. (Duffy a oprit mașina.) Știi cine locuiește acolo?

— De un’ să știu, gabore?

— Danny Matson.

— Cine?

— Stă pe un scaun toată ziua cu piciorul rezemat pe un taburet.

— Și vrea și el o fată? Așa îl tratezi?

— Ar fi foarte încântat să te vadă.

— Asta-i treizeci, înțelegi? Cu infirmi și așa mai departe.

De obicei, Duffy simpatiza prostituatele. Pe cea plimbată în mașina lui, în niciun caz.

— Tu l-ai nenorocit pe Danny Matson, apoi l-ai făcut și pe Brendan Domingo! Cine a plătit?

— Ăștia-s amici de-ai tăi? N-am auzit de niciunul.

— Cine te-a plătit?

— Cum, cine? Clienții. Numai gaborii vor pe de-a moaca.

— Danny n-o să mai joace fotbal toată viața, Brendan se poate alege cu cinci ani de închisoare. Cine a plătit pentru asta?

Duffy și-a încleștat degetele pe volan; se temea că, altfel, ar putea strânge altceva. Gâtul cuiva, de pildă.

Tăcere.

— Prosser? Așa a fost? Sau Magrudo?

Niciun răspuns.

— Bine, atunci îți fac actele, Maggie.

— Nu prea ai pentru ce, gabore.

— Cum, acostare, vătămare corporală gravă, încercare de obstrucționare a cursului justiției…

— Mă faci să râd.

— Ei, să vedem pe cine o să creadă juriul – pe tine sau pe Brendan. Oricum ar fi, tot te alegi cu cinci ani.

— Gabore, n-ai pic de sânge-n tine. N-ai cum să mă sperii. Pe cine o să creadă juriul, o târfă sau un gabor? O să ne spună s-o ștergem și să nu mai gemem atât data viitoare când o facem.

Deloc proastă; asta era beleaua. Nu era proastă și nici nu se speria cu una, cu două. Duffy a încercat să schimbe planul de atac. N-a reușit. Fata nu se lăsa.

— Aș recunoaște că mă prostituez. Exact asta aș face. Și m-aș lăsa la mila tribunalului, spunând că-mi pare grozav de rău și că mă las, dar aș întreba

dacă îi pot împiedica pe băieții în albastru să mai vrea pe de-a moaca?

— Maggie, dă-te jos.

— N-ai sânge, gabore, știai asta? N-ai sânge-n tine.

•

— Noroc, a zis Brendan Domingo, după ce polițiștii l-au eliberat și i-au citit condițiile cauțiunii. La fel a zis și când Jimmy Lister i-a spus că va risca să-l introducă în primul unsprezece în următorul meci, să vadă cum merge, apoi va vedea ce decide în legătură cu ultimele două partide. „Noroc", a zis Brendan Domingo atunci când Duffy i-a expus ideea cu dopurile în urechi.

Meci acasă cu Newport, altul, în deplasare cu Hull și ultimul acasă cu Preston. Dacă le câștigau pe toate, aveau șanse reale de evitare a retrogradării. Dacă pierdeau mai mult de un meci, picau. Dacă nu le ieșea niciuna, nici alta, stăteau la mila rezultatelor obținute de codașele clasamentului.

La meciul cu Newport, Duffy s-a așezat la peluza dinspre Layton Road, unde huliganii erau agitați. Chiar dacă nu se puteau concentra ca lumea când era vorba de scris, știau să citească. Cât să înțeleagă măcar titlurile din ziarele locale. *Răul Brendan, răul Brendan, răul Brendan,* suna una dintre scandările lor mai amicale. Altele erau mai la obiect, referindu-se la culoarea pielii lui Brendan, la jungla africană și la funcțiile membrului dintre picioare. Câteva sute de huligani huiduiau sau ridicau brațele făcând gesturi obscene de fiecare dată când Brendan atingea balonul. Duffy era îngrijorat mai mult de efectul pe care hărmălaia aceea l-ar fi putut avea asupra celorlalți jucători ai lui Athletic, dar se părea că nici ei nu luau în seamă ceea ce se petrecea în tribune. Revenirea lui Brendan în echipă adusese o stare de relaxare și, din fericire, jucătorii adverși erau cu mintea la vacanța de vară. După patruzeci de

minute de joc, Athletic a obținut o lovitură liberă la marginea careului advers. Brendan și-a luat avânt și a șutat, mingea lovindu-se de un jucător din zid. A ricoșat din umărul acestuia, s-a ridicat în aer, s-a răsucit de-a latul suprafeței de pedeapsă și a fost șutată de un jucător de la Newport drept în pieptul unui atacant de la Athletic, după care a zburat, imposibil de reținut, pe lângă portar. Un gol tipic pentru sfârșit de sezon: 1-0, adică trei puncte.

— Duffy, cred că o să reușim, a zis Jimmy Lister după meci. Serios, o să scăpăm.

— Cum a reacționat Brendan?

— E cam reținut, înțelegi? Se gândește mai mult la joc.

— Și poliția?

— Au zis: „Dacă reușește un hat-trick, facem uitate acuzațiile.” Mi s-a părut că au un simț al umorului cam ciudat.

— Da, așa-s polițiștii. (Așa erau, și-a amintit o serie de lucruri care polițiștilor li se păreau amuzante.) Deci, încă două victorii, nu?

— Să moară bunica dacă n-o să fie așa.

Însă ambele bunici ale lui Jimmy Lister muriseră demult, astfel că meciul jucat în deplasare în cursul săptămânii, împotriva formației Hull, a confirmat acest lucru. 2-0 la pauză, 3-0 după cincizeci de minute. Jimmy a scos un mijlocaș și a introdus un jucător cu o rază de acțiune mai mare; Brendan și-a scos dopurile din urechi și le-a aruncat spre banca de rezerve, dar niciuna dintre aceste mișcări nu a adus vreo schimbare în jocul lui Athletic. Nu controlau jocul la centru; jucătorul abia intrat nu a primit nicio pasă de șut, iar Hull a mai marcat o dată. „Am fost învinși de o echipă mai în formă”, a declarat Jimmy ziarului *Chronicle.* „Dar campionatul se termină abia după ultimul fluier.”

Jocurile desfășurate în următoarea zi în nordul Angliei au ușurat în mod neașteptat situația pentru Athletic, sau, dacă nu au ușurat-o, măcar au

clarificat-o. Port Vale a încheiat sezonul cu o înfrângere la scor, având doar două puncte mai mult decât Athletic. Așadar, dacă Athletic pierdea sau făcea egal în ultimul meci, retrograda; dacă învingea, indiferent cu cât, rămânea în divizie. „Băieții știu exact ce au de făcut”, a zis Jimmy Lister. „Totul depinde de noi.”

În dimineața meciului cu Preston, Duffy a pus-o pe Carol să se mai uite o dată la spatele lui.

— E la locul lui, Duffy, ca și ultima oară când m-am uitat.

— Mulțumesc.

În baie, înainte de bărbierit, și-a pipăit nodulii. În față, nicio schimbare. Nici pe picioare nu apăruseră pete. Nici transpirații nocturne nu mai avusese. Dar după cât timp se putea considera scăpat? Șase luni? Un an?

A revenit din baie fluierând. Carol i-a zâmbit. Se întreba de ce ținea Duffy să-i fie controlat spatele. S-a mai întrebat și de ce pizza pe care i-o făcuse cu o seară în urmă fusese chiar mai moale decât cea precedentă. Era vreo legătură între acele excentricități? Credea că pizza crocantă dă iritații? Duffy era un ciudat, nici nu încăpea îndoială. Mereu îl îngrijora câte ceva. Mereu se agita. De ce nu stătea liniștit, ca atâția alții?

— Duffy, o să-mi servești și mie dejunul în pat vreodată?

Pe fața lui a apărut o expresie de nedumerire, urmată de una de groază, la gândul firimiturilor căzute pe cearceafuri.

— Nu, a răspuns el. Niciodată.

— În fine. Cred că ai dreptate. Dar la un hotel?

— Ce insinuezi?

— Ai beneficiat de room-service într-un hotel?

— Nu. (Ce idee ridicolă!)

— Nici eu.

Duffy a rămas nedumerit. Nu înțelegea la ce se referea Carol. Poate voia ceva.

— Vrei să mergi cu mine la meci?

— Care, cu Reliables?

De obicei, lui Carol i se interzicea să-l vadă pe Duffy jucând; îl făcea să fie agitat, așa susținea el.

— Nu, al lui Athletic. Împotriva lui Preston.

— Athletic? Cu Preston? Nici gând. Am și eu niște pretenții, Duffy.

— Îhâm.

Deci nu asta voise Carol.

În drum spre stadion, Duffy a făcut un mic ocol și a bătut la numărul 37 din Layton Road.

— Domnule Bullivant.

— Aha, iar a venit flăcăiașul cu pix lung și minte scurtă.

— Domnule Bullivant, aș vrea, dacă se poate, să-mi spuneți câteva cuvinte despre proiectata demolare a stadionului Athletic.

— Păi de ce ar dori cineva să dărâme stadionul? N-ai putea să folosești una dintre remarcile mele pe care țin minte că le-ai notat în carnețel?

— Dar locuitorii văd cu ochi buni planul de construcție?

— Eu unul, nu dau doi bani pe el, fiule.

— De ce?

— Pentru că din sezonul următor o să am puțin de mers de acasă până la stadionul pe care joacă o echipă de clasă, pe nume Tottenham Hotspur.

— Te muți? Deci vinzi casa?

Domnul Bullivant i-a făcut semn cu ochiul.

— Am vândut-o de acum două luni, flăcău.

Apoi i-a închis ușa în nas.

Meciul cu Preston nu avea cum să fie ușor. Duffy știa ce ar fi vrut să vadă – un 3-0, iar golurile să fie marcate doar de Brendan – dar știa ce șanse reduse erau să i se împlinească visul. Pe de altă parte, conducerea clubului Preston tocmai anunțase că lotul primei echipe avea să se reducă din următorul sezon. Lupta pentru a rămâne în lot era acerbă; urma să fie puși pe liber cinci jucători.

Spectatorii veniseră în număr mai mare decât la precedentele zece meciuri jucate acasă. Împreună,

posibilitatea retrogradării și cea a demolării stadionului atrăseseră încă două sute de spectatori plătitori. Două sute de ciocli, dornici să participe la o înmormântare.

Cei de la capătul dinspre Piggeries erau în voce, însă restul spectatorilor rămăseseră tăcuți. Un soare cald ca de primăvară făcea ca meciul să pară ireal, iar timpul părea să se scurgă foarte repede. Două cornere, o lovitură liberă și câteva aruncări de la margine, așa era impresia tuturor, și arbitrul urma să fluiere sfârșitul primei reprize. 0-0. Deloc bine pentru Athletic. Niciun semn că ar fi în stare de ceva. Brendan jucase cam reținut; curat, dar fără avânt. Duffy s-a întrebat la ce se gândea Melvyn Prosser. Îl despărțeau 45 de minute… de ce anume? De zgomotul buldozerelor lui Charlie Magrudo?

În a doua repriză, Athletic a avut poarta spre capătul dinspre Layton Road, dar mai tot jocul, destul de confuz, se desfășura la centrul terenului. Treptat, se părea că jucătorii de la Preston începeau să capete curaj. Au beneficiat de câteva lovituri libere din poziții periculoase, apoi de un corner. Toți jucătorii s-a retras în jumătatea lui Athletic, mai puțin Brendan, un fundaș masiv al lui Preston, și portarul advers. Lovitura de colț s-a bătut spre mijlocul careului, portarul lui Athletic a ieșit prea devreme și, în încercarea de a prinde balonul, s-a văzut atras tot mai departe de poartă. Spre ușurarea tuturor, l-a prins undeva în apropierea punctului de la unsprezece metri. Din trei pași, a ajuns la marginea careului și a degajat balonul cu o lovitură ca un dropgol. „După el, fraierilor”, părea el să spună, iar optsprezece jucători au și pornit în urmărirea lui. Doi dintre ei aveau însă un avans de aproape treizeci de metri față de ceilalți. Mai curând, doar unul: Brendan. Apărătorul lui Preston alunecase – văzuse cineva ce se întâmplase? – și zăcea pe spate lângă cercul de la centrul terenului. Brendan a sprintat singur

spre poarta adversă, ținând capul întors și urmărind traiectoria balonului ce cobora spre el. Văzând că fundașul central căzuse, portarul a ieșit în viteză. Dă-l jos, s-a trezit Duffy șoptind; dar se adresa portarului, nu lui Brendan. Ambii jucători au sărit la cap vânturându-și brațele; apoi au căzut amândoi, rostogolindu-se; balonul a sărit peste corpurile lor în cădere și și-a continuat drumul, neîngrădit, până ce a intrat ușor în poarta celor de la Preston. 1-0.

Nimeni nu mai știa încotro să alerge. Jumătate dintre jucătorii lui Athletic au dat fuga să-l felicite pe portar; restul spre Brendan. Majoritatea jucătorilor lui Preston l-au asediat pe arbitru, cerând ofsaid, fault asupra fundașului central sau fault împotriva portarului, după cum era temperamentul fiecăruia. Câțiva s-au dus la tușier și și-au exprimat îndoieli cu privire la acuitatea vizuală a acestuia și păreri legate de naștere și de obiceiurile lui sexuale atunci când nu-l vede nimeni. Doi s-au aplecat asupra portarului căzut pe gazon, care se dădea rănit cu destul succes și-și făcea griji că nu va mai prinde echipa în sezonul următor. 1-0.

Deloc surprinzător, cei de la Preston au protestat împotriva acordării golului și au atacat cu și mai multă vigoare. În ceea ce-l privea, Brendan s-a trezit luat în vizor de fundașul masiv care, ceva mai devreme, alunecase în mod misterios. Aveau să fie multe contuzii de numărat la controlul medical de duminică dimineață. Dar Athletic nu era dispusă să piardă darul picat ca din cer. S-au agățat de fiecare fază, au șutat mingea afară, au faultat, s-au luptat; au intrat la balon fără să se teamă de urmări, iar portarul, încurajat de primul gol marcat de el în liga de fotbal, a salvat poarta de două ori prin plonjoane spectaculoase și disperate. Pe neașteptate, s-a auzit fluierul de sfârșit. 1-0. Athletic scăpase de retrogradare.

Zece jucători ai lui Athletic au fugit spre banca pe care stătea Jimmy Lister. Au urmat îmbrățișări și țipete, ba chiar și câteva lacrimi, după care s-au întors cu toții spre tribuna principală, pentru a saluta publicul. Însă pe moment atenția acestuia era atrasă de altceva. Îl urmăreau pe Brendan Domingo. La fel și Duffy, care se afla mult mai aproape.

După fluierul de final, Brendan se oprise locului. I-a întins mâna fundașului central al lui Preston, care a refuzat să i-o strângă, după care și-a scos tampoanele de vată din urechi. Apoi a pornit în fugă ușoară spre peluza din Layton Road. În drum, a trecut pe lângă portarul lui Preston, căruia i-a întins mâna și a fost refuzat din nou. Încet, a ocolit poarta și s-a oprit în spatele plasei, până ce a ajuns față în față cu huliganii. Duffy s-a întrebat ce va urma, dar se vedea că Brendan gândise acea mișcare. A început să aplaude către huligani, ca și cum le-ar fi mulțumit pentru sfatul lor amabil de a se întoarce în junglă. Huliganii n-au înțeles gestul; dar l-au priceput pe următorul. Brendan s-a întors cu spatele către peluza dinspre Layton Road, s-a aplecat și și-a tras șortul în jos. Cele două barete albe ale suspensorului păreau să-i scoată în evidență culoarea neagră a fundului. A rămas astfel vreme de aproape cinci secunde, apoi și-a ridicat șortul, s-a răsucit și a reînceput să-i aplaude pe cei de la peluză. Încet, sfidător. Duffy s-a gândit că Brendan dădea dovadă de mult curaj, chiar dacă în jur se aflau câțiva polițiști.

Apoi, pe neașteptate, Brendan s-a legănat. A dus mâinile spre creștetul capului și s-a prăbușit la pământ. Polițiștii, care urmăriseră scena la fel de nedumeriți ca și huliganii, au luat căderea drept un semnal și au invadat peluza. Restul jucătorilor, care nu prinseseră decât sfârșitul spectacolului dat de Brendan, au pornit în fugă spre el. Suporterii de la tribuna principală au început să-i huiduiască pe huliganii de la peluză. Probabil cineva aruncase cu

o monedă, o cărămidă, cine știe? Fizioterapeutul a venit în goană și s-a aplecat deasupra lui Brendan. Polițiștii își luau un viguros la revedere de la huligani, drept amintire de sfârșit de campionat. Cei de la tribuna întâi au continuat cu huiduielile până când, după câteva minute, încet, Brendan s-a ridicat în picioare; apoi au început să aplaude. În timp ce Jimmy Lister și ceilalți zece jucători au început să facă un tur de onoare, Brendan, cu un braț petrecut pe după umărul fizioterapeutului, s-a îndreptat nesigur spre tunelul de ieșire din stadion. Toată lumea știa exact ce se petrecuse. Toți, mai puțin Duffy, desigur.

După vreo oră, se afla în sala de consiliu, cu un pahar de apă tonică în mână și întrebându-se dacă avea ce căuta acolo, însă venise la insistențele lui Jimmy Lister.

— Poate că e ultima oară că te invit. La anul, cine știe? Poate plec în Abu Dhabi.

Amândurora le era limpede că Abu Dhabi era sinonim cu groapa de gunoi. Jimmy Lister încă nu reușise să afle dacă va fi tratat de Consiliul de Conducere drept erou pentru că salvase echipa de retrogradare, sau incompetent pentru că o adusese în acea situație. Duffy a socotit că nu era momentul potrivit să emită propria teorie legată de motivele pentru care Melvyn Prosser îl angajase pe Jimmy Lister.

Cât și-a sorbit apa tonică Slimline, a purtat trei discuții. Două dintre ele au fost de interes profesional, fiind strâns legate de evenimentele din ultima săptămână; însă cea de-a treia l-a intrigat cel mai mult, și voia să-i povestească despre ea lui Carol.

Prima conversație a avut-o cu Ken Marriott, amândoi arătându-se la fel de surprinși că se întâlniseră în acel loc. Viermele i-a spus, aproape în șoaptă, că imediat ce apăruse articolul referitor la posibila demolare a stadionului, o serie de suporteri mai vechi înființaseră un Grup de Sprijin.

— Nu prea există șanse mari de îndreptare a lucrurilor, am dreptate? a zis Duffy.

— Ei, nu se știe. Jena cântărește destul de mult. Iar eu o să le acord câteva rânduri în pagina sportivă. Tot e ceva.

— Bineînțeles.

Duffy nu s-a simțit prea în apele lui după ce-a de-a doua discuție. Brusc, cineva l-a apucat de umăr și l-a răsucit cu 190 de grade. Melvyn Prosser. Colac peste pupăză, Prosser zâmbea.

— Mă bucur că te văd, Duffy. Ai lumină verde la apa tonică Slimline. Nu-i așa că au jucat bine băieții?

— Foarte bine, domnule Prosser.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că l-ai scos pe Brendan de acolo. Fără el sunt convins că ne-am afla pe locul pe care nimeni nu are voie să-l rostească.

Adică divizia a patra.

— Așa cred.

— Duffy, ne-ai salvat. Trebuie să recunosc. Poate c-ar trebui să te păstrăm pe statul de plată.

— Nu am fost trecut acolo.

— Da, așa e. În fine, vino cu mine, vreau să-ți prezint pe cineva.

Prosser l-a condus de cealaltă parte a camerei de consiliu, către un bărbat scund ce purta costum de culoare închisă și stătea cu spatele la ei. Ca să-i atragă atenția, Prosser l-a împuns cu cotul în coaste.

— Duffy, te rog să faci cunoștință cu Charlie Magrudo, partenerul meu de afaceri. Charlie, el e Duffy, cel despre care ți-am povestit. Ne gândim să-l aducem pe Charlie în Consiliul de administrație.

— A, sigur. Felicitări!

— Cred că ne-am mai întâlnit, a zis Charlie, strângându-i mâna.

— Am un frate, a replicat Duffy. Iertați-mă, trebuie să plec.

Ce însemna asta? s-a întrebat el. O sfidare? O demonstrație de forță? Oare îi comunica: *„Nu mă înțelegi, Duffy, și nici n-o să reușești vreodată*”? Îi spunea astfel: *„Du-te dracului, Duffy*”? Nu știa. Și-a dorit ca Melvyn Prosser să nu fi fost o persoană aproape agreabilă. În ciuda ticăloșiei lui, aproape că avea simțul umorului.

— Hei, Duffy!

— Brendan, ce mai faci?

— Grozav, ca niciodată. Mulțumesc pentru ideea cu dopurile în urechi.

— Mulțumesc pentru spectacolul din teren.

— Da, dar era să mă coste cam scump.

— Probabil că mai toată lumea a crezut asta.

Brendan l-a privit fix.

— Ce vrei să spui?

Duffy a surâs.

— Frumoasă petrecere, nu?

— Lasă, ce-a a fost asta? *Ce-ai vrut să spui*?

Cu un gest amical, Brendan și-a petrecut brațul pe după umărul lui Duffy și l-a strâns ușor. Acum se vedea clar că era mult mai masiv decât Duffy.

— Am vrut să spun că stăteam foarte aproape de huligani și te-am urmărit, dar n-am văzut pe nimeni aruncând ceva.

— Duffy, dar n-ai observat cum am căzut? Parcă mi s-au tăiat picioarele.

— Da, Brendan, te-am văzut prăbușindu-te. Ca un boxer după o lovitură încasată în bărbie. Am mai văzut un club care nu se poate aștepta ca un jucător să mai accepte condițiile de contract, indiferent cât ar mai avea e jucat, dacă e doborât de propriii suporteri.

Degetele lui Brendan au prins mai strâns umărul lui Duffy.

— Să știi că ești un tip foarte deștept.

— Nici cu tine nu mi-e rușine.

Brendan a hohotit gros.

— Într-o bună zi, o să te invit la Palmier. Necazul e că arăți cam sărăcuț.

— Într-o bună zi, s-ar putea să vin. Necazul e că o să-ți fur toate fetele.

Duffy s-a întrebat după aceea de ce râsese Brendan la ultima lui replică.

— Cred că te-a considerat altceva, a zis Carol, când Duffy i-a povestit discuția cu Brendan.

— Altceva? A! Aha! (Toată lumea părea să-l considere altfel. Brendan, de exemplu. Apoi, Melvyn Prosser. La fel și Binyon.) Tu ce părere ai?

— Nu știu, Duffy. Nu prea mi-e gândul la asta, a zis ea, spunând o minciună.

— Mda, nici mie, a zis el, rostind adevărul.

— Bun, în cazul ăsta…

— Da?…

— Ar fi cazul să spălăm vasele, nu?

— Sigur, a aprobat Duffy.

— Eram convinsă că o să fii de acord.

Așadar, au spălat vasele, le-au strâns, au șters picurătorul și masa de bucătărie, Duffy a pus siguranța la ușă și au intrat în dormitor, s-au urcat în pat și au aprins veioza, apoi Carol l-a simțit pe Duffy pipăindu-se pe furiș la subsuori după nodulii limfatici, după care au încercat amândoi să doarmă. Pesemne că așa e viața după ce ești căsătorit de multă vreme, a gândit Carol.

Apoi Duffy a avut o erecție. La început, Carol a crezut că era vorba de mâna lui care se mișcase, în căutarea unui alt ganglion. Însă stăteau atât de strâns lipiți, încât nu încăpea nicio mână între ei. A încercat să respire cât mai delicat, trăgând cu urechea să vadă dacă el era treaz. Voia ca el să fie treaz, sau nu? Nu era sigură. Altădată, crezuse că-și imaginase totul. De data asta, însă… A încercat să-și țină respirația, ca să o audă pe a lui Duffy. Nu s-a lămurit. O, ce ridicol!

— Duffy, a zis ea încet! Duffy, sunt trează?

El s-a mișcat ușor.

— Ești trează, a zis el într-un târziu, eu sunt cel care visează.

PRELUNGIRI

Primele zece minute ale reprizei au fost mai animate. Ambele echipe jucau mai strâns, fiecare având câte o victimă aleasă pentru a i se acorda o atenție specială. După două minute, Viermele, care lăsase impresia că e cam agitat după fluierul de început, a cedat instinctelor și a încercat să-l trântească pe mijlocașul echipei adverse. „Buuf", a făcut Duffy în clipa când mijlocașul a părut că uită de minge și a intrat tare în Vierme, cu un genunchi pregătit la întâlnire. „Buuf." Apoi, cam la un minut după aceea, drept plată a poliției de mai devreme, micuțul atacant a fost oprit printr-un sandviș perfect realizat de Barney – ai lucrat puțin și cu cotul, Barney? – și Micky Baker. Observând ieșiri agresive ca acelea, Duffy era aproape fericit că joacă în poartă. Partea veselă era că, la încheierea meciului, toți își vor da mâna și vor aștepta meciul de anul viitor. În acest fel se dovedeau generoși când învingeau și modești când pierdeau.

Asta făcuse Melvyn Prosser în urmă cu vreun an în camera de consiliu a clubului Athletic, atunci când zâmbise și se asigurase că Duffy are la dispoziție suficientă apă tonică Slimline, pentru ca apoi să-l prezinte „partenerului de afaceri", Charlie Magrudo? Recunoștea că Duffy îl păcălise în legătură cu Brendan, sau, prezentându-i-l pe Magrudo, spusese de fapt ceva de genul: „Frumoasă tentativă, portar grăsuț și scund ce ești, dar am aranjat jocul în așa fel încât, orice s-ar întâmpla, tot eu să câștig." Asta să fi fost? A încercat să-și aducă aminte ce-i spusese Prosser în automobilul Corniche. Ceva în legătură cu pâinea aruncată în apă, care se umezește și o mănâncă pescărușii. Apoi altceva, despre faptul că în afaceri e important să lași impresia că știi ce faci, chiar dacă nu ai habar. Așa se comportase Melvyn dinadins, în beneficiul lui Duffy?

Nu se înșelase, așa-i? Prosser fusese cel care încercase să pună clubul pe butuci. Altă persoană nu ar fi avut interes. Aprobarea de construcție, legătura dintre Prosser și Magrudo, aspecte pe care niciunul nu încercase să le nege, numirea lui Jimmy Lister (asta *chiar* fusese o decizie inteligentă, trebuia să-i recunoască lui Melvyn acel merit), folosirea lui Maggie Coleman ca să-i aranjeze pe Danny și Brendan, plus procesul cu locuitorii din Layton Road. Faptul că domnul Bullivant îi clipise șmecherește și-i spusese că vânduse casa cu câteva luni înainte venise ca o confirmare definitivă. Mai precis, o vânduse înainte ca tribunalul să judece cazul. Nu avusese motive de îngrijorare și nici cheltuieli, corect?

Dar probele? Așa erai întrebat întotdeauna: ce dovezi ai? Mda, existau și dovezi și bănuieli, iar astea erau două lucruri diferite în fața legii, dar însemnau unul și același lucru pentru oamenii care nu călcau în tribunale. De exemplu, spectatorii de la acest meci al echipei Reliables: un bărbat între două vârste, însoțit de soție, amândoi înfofoliți în jachete din blană, amândouă de un maro neutru. Dacă ar fi urmărit atent prima repriză, apoi primele zece minute ale celei de-a doua, și-ar fi dat seama că echipa bodegii hotărâse la pauză să-l ia mai tare pe Ken Marriott și că jucătorii de la Reliables hotărâseră să îl mai tempereze pe rapidul atacant de buzunar, nu? N-ar putea să facă dovada, și n-ar avea știință de tehnologia folosită de Geoff Bell, dar și-ar da seama doar urmărind meciul. Și ar avea dreptate.

Îhâm. Au trecut primele zece minute, iar micuțul atacant și Viermele resimțeau trecerea timpului. Alți doi jucători mai avansați încercau să dea golul decisiv. Nu era momentul potrivit pentru greșeli; nu mai era loc pentru viziunile Viermelui. Cu toate astea, cei doi fundași centrali de la Reliables schimbaseră locurile între ei, iar asta părea să aducă ceva nou în joc: pe moment, adversarii nu

mai încercau să lanseze atacuri pe extreme. Păreau să șuteze de la distanță. Ca acum – hopa, a gândit Duffy, când fundașul central al echipei adverse, care juca mai avansat, a tras de la aproximativ treizeci de metri. Duffy a dat să pornească spre dreapta, numai că, brusc, mingea nu s-a mai apropiat de el. Îl lovise pe Geoff Bell în șold și sărise în lateral, spre Vierme. Aflat la pământ, unde plonjase în calea presupusei traiectorii a balonului, Duffy l-a văzut pe Vierme ridicând privirea din pământ, observându-l pe Karl French în terenul advers, dozându-și forța pasei și lovind mingea fulgerător.

Ce spusese tânărul French? „Grozavă viziune. Necazul e că mingea aia nu ajunge nici de-a naibii unde vrea el.” Pasa trimisă de Vierme a plecat rapid, dar când s-a cules de pe jos, Duffy a văzut că mingea îl alesese tocmai pe Barney, celălalt atacant de la Reliables – cel caracterizat drept gras și șmecher, potrivit stenogramei prezentate de Geoff. Barney s-a uitat în lateral pe furiș și i-a transmis mingea lui French. Iisuse, chiar că era rapid, s-a gândit Duffy, în clipa când Karl a țâșnit. Din primii zece pași l-a lăsat pe adversarul lui direct cu trei metri în urmă. Mai erau treizeci de metri până la poartă având în față doar un fundaș central și portarul. O, parcă era împins spre marginea terenului de fundaș – ba nu, asta era o păcăleală, pentru că, brusc, French a aruncat mingea spre centru și l-a evitat în viteză pe fundaș. Acum, cu mingea la picior, se apropia de poartă. Duffy nu știa cu cine să mai țină. În situația de față, a abandonat sentimentul de solidaritate profesională. „Hai, fă-l, Karl”, s-a trezit Duffy gândind. „Fă spectacol.” Nici nu-i venea să privească. Karl a făcut spectacol – l-a silit pe portar să iasă la intercepție, a așteptat să plonjeze și a strecurat mingea pe sub el. 1-1. *Gool,* a răcnit Duffy, din capătul pustiu al stadionului, *Goool*! Karl French s-a întors cu spatele la portarul întins

pe gazon și a rămas cu brațele ridicate în semn de triumf. Colegii de echipă s-au repezit să îl îmbrățișeze. Cred că asta-i ceea ce se cheamă sărut franțuzesc, a gândit Duffy. Poate că unul sau doi din echipă ar trebui să ia lecții de franceză.

Mda, dar uitase de Maggie Coleman. Acolo o dăduse rău în bară. Sigur, era o prostituată unsă cu de toate, dar ar fi trebuit să știe asta. Pe una ca ea nu o agăți cu una, cu două. „După atâția ani, te-ai apucat să faci pe polițistul, Duffy." Bine, avusese și motive – dacă Jimmy Lister le-ar fi dat pozele făcute de Geoff Bell, adevărații polițiști ar fi pus mâna pe Maggie – și voise să rezolve o chestiune mai personală înainte de intervenția poliției. În realitate, nu reușise decât să strice treburile. Fata n-a vrut să-i spună cine o plătise, iar apoi, până să se miște poliția ca să o prindă, a dispărut. O ștersese. Își luase cele câteva lucruri din apartament și pe-aici ți-e drumul. N-o va mai vedea în veci. Pesemne se mutase în East, sau își schimbase numele – cine putea ști? Asta a însemnat că acuzațiile împotriva lui Brendan au fost retrase în mod oficial, dar ar fi existat și modalități mai mulțumitoare de rezolvare a problemei. De exemplu, punerea sub acuzare a lui Maggie pentru încercare de influențare a justiției și implicarea lui Melvyn Prosser, care ar fi fost acuzat împreună cu ea.

Vânticelul rece se înăsprise și bătea din spatele lui Duffy. Suflate de vânt, fanioanele din dreptul cărora se băteau loviturile de colț stăteau drepte, în linie cu marginile terenului. Ei, vântul din față avea să mai taie din elanul echipei bodegii. Nimănui nu-i convine să înfrunte vântul în repriza doua, mai ales dacă n-a beneficiat de avantajul lui în cursul primei reprize: un simț elementar al dreptății te face să recepționezi asta drept un afront. Cu toate astea, nu părea să… Of, la dracu', iar zvârluga aia, off, aa, aha… un șoc în

încheietura mâinii, pentru că Duffy plonjase în stânga și deviase mingea în corner.

— Bravo, portar.

— Ești mare, Duffy!

Duffy țopăia pe linia porții, în vreme ce fundașul cel mai înalt al echipei adverse stătea exact în fața lui și încerca să-i blocheze vizibilitatea în clipa când se bătea cornerul. O centrare spre interiorul careului – și-a dat seama de asta de la început. A plecat pe traiectorie, dar vântul a dus mingea mai departe, iar el ieșise deja prea mult din poartă. Felul de centrare detestată de orice portar: momentul în care devine erou sau mămăligă. Nu există cale de mijloc. Nu fi mămăligă, Duffy, *nu fi mămăligă,* și-a zis el, și a reușit să intercepteze balonul exact din fața unui adversar. Încă patru pași, și a ajuns la marginea careului de șaisprezece metri. Prin minte i s-a derulat o scenă dintr-un meci al lui Athletic, desfășurat cu un an în urmă. Simțind vântul de partea lui, a șutat mingea ca la rugbi, pentru dropgol. Ei, scârț! Mda, uneori ești cam mămăligă, s-a gândit el: mingea a sărit puțin strâmb din gazon în momentul șutului și a zburat direct în out la linia de mijloc. Uneori, cam dai cu stângul în dreptul, Duffy. Da, dar uneori am și viziuni, înțelegi?

Și Mel Prosser avea o viziune – aceea care creează averi. Charlie Magrudo avea viziunea unui parc de buldozere și visa să-și schimbe acea Granada murdară mai des. Jimmy Lister avea o viziune în care Athletic făcea un elegant joc de pase prin deviere, situându-se în partea de jos a clasamentului diviziei a treia. Brendan Domingo avea viziunea de a nu fi huiduit de fiecare dată când atingea balonul. Domnul Joyce avea viziunea unei țări în care Brendan Domingo nu avea ce căuta.

Oare ce rol avusese Mișcarea domnului Joyce? Duffy era dispus să pună acest aspect pe seama coincidenței. O coincidență cam greu de explicat,

dar poate chiar existase: în ansamblu, îl considera pe Prosser prea inteligent și prea prudent ca să se amestece cu demenți ca domnul Joyce. Decât dacă… Dar chiar era atât de deștept? Cândva, Duffy fusese agățat la Clubul Alligator de un ziarist rubicond care îi spusese: „Să nu-ți supraapreciezi niciodată adversarul.” La vremea respectivă, remarca i se păruse doar o exprimare spirituală, însă ea conținea un grăunte de adevăr. La urma-urmelor, Prosser spusese că în afaceri trebuie să lași impresia că știi ce faci. Și dacă analizai mai îndeaproape, ratase cel mai ambițios plan pe care și-l făcuse: acela de a duce de râpă clubul pe care îl cumpărase. Îți vine să crezi că oricine ar fi în stare de așa ceva. Poate că, în ultimă analiză, Prosser nu era chiar atât de deștept.

La începutul actualului sezon, Melvyn Prosser făcuse mare vâlvă declarând că avea deplină încredere în Jimmy Lister. Poate că voia de fapt să spună că avea toată încrederea că Jimmy Lister era capabil să ducă echipa la retrogradare. Așa se face că Jimmy a început campionatul ca șef, dar oarecum diferit față de anul precedent. *Chronicle* l-a citat: „Nu vreau mercenari în echipă. Meciurile se câștigă prin efort intens.” Pentru Jimmy Lister nu mai existau semiaripi, ca la echipa B a Angliei.

La jumătatea turului, efortul intens o ajutase pe Athletic să se situeze pe un loc onorabil de la mijlocul clasamentului, Jimmy își mai cumpărase șase perechi de pantofi albi, iar Melvyn Prosser vânduse clubul. Așa cum în fotbal se descoperă mereu noi jucători, în afaceri apar oameni noi, iar Melvyn Prosser l-a găsit pe Ricky De Souza, un tânăr inteligent, care avea un lanț de magazine cu mărfuri generale și trăia cu sentimentul că a fi proprietarul unui club de fotbal este cel mai englezesc lucru pe care-l poți face. De Souza a ajuns la o înțelegere cu Grupul de Sprijin, care îl cam enervase pe Melvyn prin atitudinea sa băgăcioasă, iar contractul a fost semnat.

Gluma proastă a fost că imediat ce Melvyn i-a predat clubul lui Ricky, Athletic a început să meargă prost. Una sau două accidentări, o serie de meciuri în deplasare cu echipe din partea superioară a clasamentului, una sau două înfrângeri care ar fi putut la fel de bine să fie victorii cu 2-1 și, brusc, echipa s-a trezit între ultimele șase. Iar de data asta, Jimmy nu-l mai avea pe Brendan Domingo drept liant al echipei. Micul spectacol dat de Brendan îi adusese ceea ce voise: era liber de contract. Acum juca elegant la o echipă de divizia a doua din nord, plasată la mijlocul clasamentului, unde mai erau doi jucători de culoare în primul unsprezece și unde huliganii locali apreciau finețea cu care juca. „Domingo Mătase", așa îl strigau suporterii, ceea ce trăda un sentiment vecin cu afecțiunea.

Așadar, de astă dată, situația putea fi gravă pentru Athletic și Ricky De Souza. Duffy avea să urmărească rezultatele obținute în ultimele lor zece meciuri cu oarecare interes. Dacă jucau ca și până în acel moment, în anul următor Athletic avea să ajungă în divizia a patra, Jimmy Lister avea să călătorească pe o cămilă trândavă până în Abu Dhabi, Ricky De Souza avea să-și dea seama că achiziționase o echipă de mameluci, iar Melvyn Prosser avea să-și facă o autocritică severă.

Ciudat cum în astfel de situații oamenii găsesc și puțină consolare. Nu câștigi mereu cu 5-0 și nici nu pierzi mereu la scor. Uneori, confruntările se încheie cu o remiză. Meciul lui Duffy cu Melvyn Prosser se terminase destul de indecis. 1-1, se putea spune. Același lucru se putea afirma, cu oarecare certitudine, despre meciul dintre Reliables și cârciumă. Tehnic vorbind, mai erau doar câteva minute de joc, dar arbitrul își cam pierduse suflul și nu s-ar fi supărat dacă ar fi ajuns ceva mai devreme la cină, așa că a fluierat lung și a descris un cerc mare cu brațul deasupra capului, așa cum procedau și arbitrii de la meciurile

televizate, iar jucătorii au ieșit de pe teren. Ken Marriott a dat mâna cu micuțul și rapidul atacant, iar jucătorii adverși s-au gândit: „Mda, n-a fost chiar rău, dacă mai ținem seama și de jumătatea de sticlă de whisky, și nici nu ne-au luat *prea* tare la oase, nu? Păcat, totuși, de golul acela încasat dintr-o eroare, l-a făcut de râs pe portar.” Iar Duffy s-a gândit: „Dacă n-ar fi fost șmecherul ăsta mic, mi-aș fi păstrat blazonul nepătat.”

— Bună treabă, domnule, i-a zis lui Bell, cu care mergea alături.

— Da, mulțumesc, mai ales că-n a doua repriză am fost și mai eficient.

Duffy se referise de fapt la treaba pe care Geoff o făcuse la pauză, dar nu ținea să-și retragă complimentul în asemenea momente.

— Chiar au spus chestia aia despre mine, că sunt cam scund pentru un portar?

Bell a dat din cap.

— Regret, așa au zis. Îmi pare rău. N-am inventat decât în legătură cu Karl French.

— Ce anume, că e depășit de clasa jocului?

— Da, asta. M-am gândit că asta o să-l mai trezească din amorțeală. N-a făcut mai nicio brânză în prima repriză, corect?

— Ți-a mers mintea, a spus Duffy cu sinceră admirație.

— Nu-i numai fizicul de mine, a replicat Geoff.

Au urcat cele două trepte din piatră spre vestiar, pătrunzând în atmosfera plină de abur, strigăte și pocnete de prosoape ude, critici făcute în glumă și prime țigări după meci, câte-o dușcă trasă din sticla plată păstrată în buzunar, și funduri goale, săpunite, care nu l-au făcut pe Duffy să tresară câtuși de puțin. Ciudat, a gândit el, pentru că acum pot fi sigur c-am scăpat. N-o să sfârșesc cu clopoțelul de lepros pe vreun versant al munților din Țara Galilor. Și-a verificat subsuorile, s-a uitat în jos, la picioare, cu o seriozitate ritualică, dar a simțit, după atâta vreme, că aproape sigur scăpase.

Poate că dura ceva până să-ți recapeți încrederea, și-a zis el. Asta nu pentru că nu mă mai atrag bărbații. Lucrurile nu se schimbă chiar atât de repede. În orice caz, așa sper.

Pentru unii, lucrurile se schimbau peste noapte. După ce s-a așezat pe banca tare, așteptându-și rândul să intre la duș, Duffy și-a amintit un chip lung și palid, cu părul negru și cârlionțat, care începuse să-l urmărească. Danny Matson. Zece, douăsprezece meciuri în prima echipă, mirajul unei cariere mari, accesul liber la The Knight Spot, înțelegerea în joc cu Brendan, fotografiile din ziare, succesul la fete, așteptarea noului Ford Capri și, deodată… buf. Devii o rotiță oarecare în planurile cuiva, iar cariera ți se duce pe apa sâmbetei. Fără să știi de ce sau cine ți-a făcut-o. Nu-ți rămân decât câteva idei despre fotbal, care este un joc nemilos, și fotografia împăturită înfățișând sufrageria lui Trevor Brooking. Oare unde era Danny Matson în aceste momente?

virtual-project.eu

[1] Neoplazie malignă manifestată prin noduli duri și placarde angiomatoase de culoare roșie-închisă, care apar la pacienții imunodeficitari, îndeosebi în SIDA. (n. trad.).

[2] Aluzie la Bella Lugosi – numele actoricesc al lui Bela Ferenc Blasko (1882-1956), renumit pentru interpretarea sa din 1927 în rolul principal din *Dracula,* care i-a deschis cariera într-o serie de filme de groază, între care *Crimele din Rue Morgue, Corbul* și *Omul-Lup* (n. trad.).

[3] Boală asemănătoare pneumoniei, la care infecția se produce după ingerarea de apă din rezervoare metalice. A fost descrisă prima oară în 1976, la un congres organizat la Philadelphia de *American Legion,* de unde și numele. (n. trad.).

[4] Queens Park Rangers (n. trad.).

[5] Aprox. „Cocinele” (n. trad.).

Table of Contents

ÎNCĂLZIREA
REPRIZA ÎNTÂI
PAUZĂ
REPRIZA A DOUA
PRELUNGIRI

Table of Contents

ÎNCĂLZIREA 5
REPRIZA ÎNTÂI 13
PAUZĂ 90
REPRIZA A DOUA 97
PRELUNGIRI 179